

STATEČNÁ SRDCE / 13

STATEČNÁ SRDCE / 13

Petr Nevod Žlutá jola

Z PRÍSTIHO SVAZKU
STATEČNÝCH SRDCÍ

Otec Martin smutně poky-
voval. Odcházejícím mu-
žům svěřil pro Pipa Acorn-
ta vzkaz.

„Danu Dunsfordovi se ne-
smí nic přihodit, hoši. Pip
za jeho život ručí. Řekněte
mu —“ otec Martin silně
zrudl a ve spravedlivém
hněvu zdvihl obě ruce k
nebi, „řekněte mu, že to
nesmí být jako s Bretem.
Nezapomenejte na to!“
Ale dočkal se tvrdé odpo-
vědi.

„Je to vrah, otče!“
Pěsti mužů se zdvíhaly výše
než ruce otce Martina a
nadto ještě byly ozbrojeny
kulovnicemi.

Eduard Fiker
TRIOKÝ JEZDEC

Cena 6,50 Kčs

43-013-70

14/74

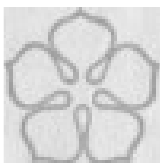

Růže
České Budějovice

ŽLUTÁ

JOLA

PETR NEVOD

RŮŽE • ČESKÉ BUDĚJOVICE

Na jezerech nám řadí lupičská banda. Ryby, sítě, lodky, motory. Jde to do desetitisíců. Všechna opatření byla až dosud neúčinná. Pochybuji, že soukromá výprava bude mít úspěch, ale přesto ji přeju zdar a má naši hmotnou i morální podporu. Konec konců mnoho soukromých detektivů se proslavilo.

(Roditel osobně)

Proč nezavoláš policii?

(Paní ředitelová)

Kolem celé přehrady je jeden živý policista a ten má co dělat, aby posbíral všechny nože v krčmách.

(Ředitel, také osobně)

Dopadnout škodnou není tak těžké, jako udržet štěně, aby se do toho nepletlo. Toho chlapce bych nechal doma, být vedoucím výpravy.

(Hajný Kalousek)

Je to soukromá výprava, Kalousku. A pak – docela obstojné utajení smyslu celé výpravy.

(Ředitel a opět osobně)

(Úryvky z tajné porady u ředitele rybářské státní společnosti, červenec 1959.)

STRÝC ILJA, TÁTA A JÁ

„Pozor, první vlna se blížil“

Na toto zvolání zatočil kormidelník řízením a žlutá jola rozřízla ostrou příd' vzdutou hradbu vody.

Zkouška vyšla. Jola se přenesla přes vlny, které za sebou zanechal veliký parník a plula nerušeně dál.

Byla to speciální čtyřmetrová jola, Jediná, jakou jsem až dosud viděl.

Měla kýl, ostrou příd' a spojování měděnými nýty. Do té doby jsem znal jen pramice z našich rybníků, odpichované bidlem.

Když se bidlo zapíchne do bahna a zůstane trčet z vody, může být legrace. Pan Ruml zůstal kupříkladu na něm viset a když jsme ho vytáhli z vody, říkal, že si neumí vysvětlit počínání toho bidla. Úplně se proti němu spiklo.

Naše jola má dlouhá vesla, havlíčky stříbrné barvy a k zádi se přišroubuje motor.

Dnes jsme ji tedy zkoušeli a mě jmenoval strýc Ilja plavčíkem. On je kapitánem a táta kormidelníkem. Kormidelník řídí loď, kapitán sedí vprostředku a dívá se na vodu. Když na něj začne stříkat voda, křičí: „Pomaleji!“

Zatím musím dělat jen plavčíka, protože jsem nejmenší. Plavčík sedí na přídi a když na něj stříká voda, všichni se smějí a volají: „Musíš se otužovat!“

My tři tvoříme tedy posádku joly a vydali jsme se na zkušební plavbu, dříve než vyplujeme na velkou výpravu po lipenském jezeře.

Strýc Ilja byl zvolen kapitánem, protože zná všechny řeky a přehrady v republice a je to starý vodák. Tvrdí, že po rýsovacím prknu je nejlepší věcí na světě pádlo. Je hodně vousatý a rád dlouho spí. Když se probudí, leží nehybně a pak zamumlá: „Kat aby to spral,“ vyskočí a dělá rozcvičku. Táta dělá také rozcvičku a oba se přitom tváří jako při štipání dříví.

Všichni se diví, že strýc nemá žádnou tetu. Naše maminka mu říká: „Pane Iljo, kdy se oženíte?“ On se usměje, neboť je k ženám shovívavý. To bychom tedy měli strýce Ilju, kapitána naší výpravy.

Má na sobě šedé plátěné kalhoty, modré tričko a šedou bundu. Když je veliké horko, dělá si z košile turban na hlavu.

Táta pracuje v kanceláři, strýc Ilja je konstruktérem.

Tátu přece nebudu popisovat, toho všichni známe. Dělá kormidelníka na naší jole, protože umí zacházet s motorem, je o půl hlavy větší než strýc Ilja, má pádnou pravici a krátce ostříhané vlasy. Strýc Ilja je jeho kamarád. Když si vyprávějí svoje vzpomínky, zavírají neustále dveře. Vím však stejně mnohé, za co by jejich bývalý třídní platil ve zlatě, aspoň tenkrát.

Mám prázdniny, což je nejlepší věc na světě. Jinak nevím, co bych o sobě napsal. Leda to, že sbírám známky, vystřihuji obrázky a články z časopisů a jezdím na kole a strašně rád tábořím.

Maminka zůstala doma s babičkou. Maminka je hodná, jen mě trápí s jídlem. Nechápe, že já nerad třeba bílé od knedlíků, škraloupy a dusný kucmouch čili šusku.

Mám ještě sestru Olgu. Chodí do osmičky. O prázdninách jezdí k druhé babičce, dělá na poli povřísla a pase krávy. Má vždycky hodně peněz, protože je prý šetrná. Pereme se spolu a nadáváme si velmi strašně, ale pokaždé se s ní smírím, protože jinak je šedrá.

To jsme tedy my všichni, strýc Ilja s vousem, táta se mnou, žlutá jola s motorem a maminka s Olgou.

V M Ě S T E Č K U S D L O U H O U V Ě Ž I

Probouzím se v sedm hodin. Je pondělí 20. července. Venku září krásný slunný den. Tátova postel je prázdná, ten už běhá někde venku. Strýc Ilja dosud spí, ze spacího pytle mu kouká jenom nos.

Uvědomuji si, že zítra vyrazíme na velkou cestu a mám ohromnou radost. Všechno se mi hned víc líbí, i rumišť venku před ubytovnou se mi nezdá tak škaredé a sluníčko vypadá ještě veseleji. Hurá, už brzo pojedeme!

Však to taky dalo, než jsme se sem dostali! Teprve včera jsme konečně sebrali saky paky, naskákali do auta a jeli.

Předtím, když strýc Ilja přijel k nám, lilo jako z konve. Louky se změnily v rybníky a v osadě pod městem se vylila voda přes silnici. To nebyly pěkné vyhlídky pro naši chystanou výpravu, ale doufali jsme, že se to vyřádí. Nejvíc jsem držel palce já.

Krásné dny se proměnily v rozplácle lívance bláta a vody.

Chystali jsme si výstroj a zásoby. Táta se strýcem neustále konali porady, při kterých dlouze hovořili, svačili a kouřili a nakonec napsali dlouhatánský seznam. Vědecky rozdělili všechno na potřeby a zásoby.

Byl jsem u toho, když sestavovali jídelní lístek. Sázená vejce, salám, brambory, gulášová polévka, šunka s vejci, olejovky, sekané maso v konzervě, kakao, chleba s máslem, čaj, sušenky, rajčata, paprika, meruňky a jiné ovoce. „Fantastický jídelníček,“ řekl strýc.

Konal se velký nákup potravin, konzerv a svíček. Paní Doudová myslela, že se budeme stěhovat. Balili jsme, rozbalovali a přebalovali.

Naše celková výstroj se skládala ze dvou velkých batohů, menší torny pro mě (v té byl kotlík s třínožkou), dvou příručních chlebníků, stanu a tří spacích pytlů. Bylo mi divné, co má strýc Ilja v nepromokavém šedém obalu. Řekl mi, že tam má rezervní boty.

Ve čtvrtek přestalo pršet, po obloze se začaly honit bílé mraky a mezi nimi se smálo modré nebe.

Do městečka, kde měla být základna pro výpravu, s námi jeli pan Kopřiva s knírkem pod nosem, pan Lechner, který je velký klid'as a kalí to stovkou, a pan Herda, co pouští biograf. Vezli s sebou mříže a jiné věci, které budou přidělovat v rekreačním středisku, kam jedeme. To je ta základna.

Představoval jsem si rekreační středisko jako ve filmu nebo v časopisech. Ze si tam budu moci vylézt na palmu, co stojí v soudku, že tam budou lehátka a na nich páni v plavkách a slečny se širokými klobouky a holky s mašlemi a velikými míči. A že tam budou všichni koukat, až přijedeme a vyneseme batohy, stan, kotlík s třínožkou a spací pytle a že budou koukat ještě víc, až se nalodíme a odrazíme do neznámých končin. Ale nic takového.

Ubytovna byla ošumělá barabizna u vody. Když se uhodilo do zdi, spadly celé záplaty omítky, všechna okna byla rozbitá a v

zadním pokoji hnízdlily vlaštovky. Žádná okenice ani dveře se nedaly kloudně zavřít.

Zeptal jsem se táty, jestli tady budem doopravdy bydlet a strýc Ilja se ke mně přidal. Táta řekl, že nejbližší hotel je osm kilometrů a kdo nechce do hotelu, může spát venku. Venku se ale pasou koně. Strýc Ilja poznamenal, že má moc rád, když mu ráno dýchá do obličeje kůň. Proto zůstane tady.

To všechno se stalo, když jsme sem přijeli. Ještě vám musím povědět, jak jsme vlastně cestovali. Byla sobota a silnice plné aut. My jsme si to hasili v gaziku, který má vojenskou plachtu a je zelený.

Po cestě k Lipnu jsme míjeli kus prázdného řečiště Vltavy, plného suchých balvanů. Strýc Ilja se zasmušil.

Pak všichni vyprávěli o krásách českých řek a co je lepší, zda přehrady nebo řeky. V Lipně jsme zajeli na hráz přehrady a prohlédli si ji. Táta vysvětlil strýcovi, že za hrází je jezero. Strýc podotkl, že je zvědav. Táta se zeptal strýce, zdali si nepředstavuje, že uprostřed jezera křížuje hladinu pojízdná prodejna Pramenu. Strýc Ilja odvětil, že si něco lakového nepředstavuje, že má spíš dojem, že se budeme na jezerech živit lovem a pastevectvím.

Konečně se objevila obec s novými domky u silnice a s rozbláčenou hlavní ulicí. Uprostřed městečka se rozkládalo náměstí s parčíkem. U parčíku stál kůň, zapřažený v dřevěném vozíku a díval se na červenou tabulku: „Parkování koňských potahu se zapovídá.“

Zahnuli jsme vymletou uličkou dolů k vodě a za chvíli se před námi objevilo naše rekreační středisko.

Táta, strýc Ilja a ti páni, co s námi přijeli, se dali hned do práce. Nosili nábytek, přidělávali mříže, měřili okna i dveře, radili se co s podlahami. Náš pokoj měl vytlučené tabulky v oknech, u dveří chyběla klika, ale nahradili jsme ji šroubovákem.

Odpoledne všichni ostatní kromě nás tří odjeli domů. Rekreační středisko bylo tak slavnostně otevřeno.

Sotva jsme osaměli, už tady byla bouřka. Strýc Ilja podotkl, že Šumava. Po bouři jsme se koupali, bylo zase hezky. Taky Šumava. Já jsem chtěl jezdit pořád ve člunu. Postříkali mě vodou, a protože jsem křičel, tak mě postříkali ještě jednou a já křičel ještě víc.

K večeři uvařil táta guláš na malém lihovém vařiči. Pak jsme vyšli ven a seděli na břehu jezera a s námi lidé z městečka. Paní Dvořáková, která je tu už dávno, nám vyprávěla, jak to tady kdysi vypadalo a co všechno je pod vodou.

Nějaký starý děda pokyvoval hlavou, že toho pod vodou moc zůstalo a jakou cenu to mělo. Díval jsem se na černou hladinu.

„Kdoví, co tam Němci zakopali, když odsud v pětačtyřicátém odcházeli,“ povídal děda. „Teď už to nikdo pod vodou nenajde.“ To mě velmi zaujalo.

Mít potápěčský skafandr nebo batyskaf! Nebo aspoň žabí úbor. Najít tu poklad! Když se venku ochladilo, šli jsme do ubikace. Než jsme rozsvítili, bylo mi trochu smutno. Dostal jsem spací pytel, zalezl jsem do něj a zapnul zdrhovadlo až nad hlavu.

Nemohl jsem usnout. Na stropě se rojila spousta jakýchsi zelenavých mušek.

Druhý den byla neděle, sluníčko svítilo přes lesy a vodu na náš dům. Táta udělal k snídani kakao a mazal chleby máslem. Táta byl kuchařem, strýc ubytovatelem a já pomocníkem. Jak to máme rozdělené na vodě, to jsem již psal. Ze všeho plyne, že musím poslouchat na vodě i na suchu.

Po snídani jsem jezdil na člunu. Najednou jsem si vzpomněl na strýcův balíček v nepromokavém obalu, se kterým se tolik tajil, ačkoliv mi vždycky všechno rád ukazoval a vysvětloval. Vyčvachtal jsem z vody a jako duch se plížil do ubikace. Kamenná chodba mě studila do chodidel jako led. Vyběhl jsem nahoru a vrazil do pokoje. Strýc sebou škulb a zakryl tělem něco, co s tátou zrovna prohlíželi. Zahlédl jsem šedý cíp. Vypadalo to právě jako ten balíček. Táta se otočil a já jsem nevěděl, co mám honem říct. Ale překvapil jsem je, to tedy ano. Jako když si povídají a mně z toho chtějí vynechat.

„Co hledáš? Proč si nejezdíš?“ zeptal se táta.

„Jdu si pro ručník,“ řekl jsem.

„Ručník je dole u vody, sám sis ho tam nesl,“ odpověděl a čekal, až odejdu.

Bylo poledne a šlí jsme na oběd do krčmy.

Když jsme otevřeli dveře, vyvalil se hustý dým. V lokále bylo vidět sotva na dva kroky. Strýc Ilja zamumlal cosi o plynové komoře a d'áblově babičce.

Bylo těžké najít si místo. Všude kolem stolů seděli námořníci, piráti, trapeži, zloději koní, velrybáři a lovci kožešin. Ve skutečnosti to byli lidé v bundách, vestách, kazajkách a montérkách, pili pivo, pojídali guláše, plácali kartami o stůl, takže jsem si tu připadal jako v opravdové přístavní krčmě. Nebylo tu slyšet svého slova. Několik pánů dělalo slalom mezi stoly a židlemi. Jiní nesrozumitelně mumlali a vrhali na nás pohledy plné podezření.

Konečně se jeden stůl uvolnil, zůstal u něho sedět jen jeden člověk. Přisedli jsme si. Schválil to pokynutím hlavy a úkosem si nás prohlížel.

„Tvrdí hraničáři, co?“ prohodil strýc Ilja, aby s ním navázal hovor.

Neznámý se naklonil, Jako by chtěl pálit od boku, přimhouřil levé oko a odpověděl.

„Pěkná sebranka, pánové,“ řekl. „Kudla v zádech, to je pro ně maličkost.“

Táta se na něj podíval a trochu se urazil.

„Já jsem taky hraničář,“ řekl.

Neznámý se omluvně zasmál. Byl mladý, měl hladkou tvář a v očích mu to chytře hrálo.

„Myslím jenom na přítomné obecenstvo,“ odpověděl. „Nadělat prachy, propít a jít dál. Je to zbytek zlatokopů.“

„Vy nejste odtud?“ řekl zkoumavě strýc Ilja.

„Rozmýšlím si to,“ odpověděl. „Není to tu pro jemný lidi.“

Záhadně se usmál a převrátil hovor na nás. „A vy? Co tu hodláte podnikat? Rybařit?“

„Tak trochu,“ odvětil táta. „Berou ryby?“

(Nechápal jsem, proč se táta ptá na ryby, protože kdo by to věděl lip než on, když je zaměstnaný u státních.)

„Že váháte. Hlavně štiky. Upínej Klondajk.“ Naznačil rukama, jaké štiky tu berou. Obrovské.

„A co pytláci?“ pokračoval táta. „Prý tu dělají starosti státním?“

Neznámý se usmál.

„Ze by?“ řekl. „Nic jsem o tom neslyšel.“

„Rozřežou síť, vyberou ryby. Dokonce prý kradou loďky.“

„Ze by?“ opakoval neznámý. „Slyším to poprvé.“

„Povídá se to.“

Prerušil nás hostinský. Měl jenom půlku palce na pravé ruce. Když přijal naši objednávku, řekl náš soused:

„Ukousli mu palec ve rvačce, když to likvidoval.“

Vykulili jsme oči. Podíval jsem se s úctou na hostinského, stojícího u vedlejšího stolu. Vypadal jako boxer.

„A co uši?“ zeptal se strýc Ilja. „Po uších tu nejdou? Dost si na nich zakládám.“

Pustili jsme se do oběda a byli jsme v nejlepším, když se u našeho stolu zastavil jednooký pán.

Soustředěně hleděl na tátu.

„Nejste vy od státních?“ zeptal se těžkým jazykem. Pozoroval ho svým jedním okem jako pirát.

Táta dlouze polkl (ještě že nejedl rybu) a pak k mému velkému překvapení řekl, že ne.

Jednooký pirát se zakymácel a sáhl si na hlavu.

„Jsem poněkud unavený,“ zamumlal, „ale vsadil bych se, že jsem vás tam viděl.“ Udělal dva kroky a znovu se vrátil. „Může to být ovšem mejlka. Račte prominout.“

„Prosím,“ řekl táta a dal se znovu do jídla.

Díval jsem se udiveně z jednoho na druhého. Náš soused při tomto výstupu ožil.

„Mám dovolenou,“ zabručel táta, aby vysvětlil, proč se zapřel.

Naše spokojenost po obědě netrvala ani půl hodiny. Těšili jsme se, že si vyjedeme s jolou k přehradní zdi. Další bouřka nás však zahнала do ubytovny. Rány jako z děla, až to dunělo, všechno se třásl a někde blízko uhodilo. Leželi jsme na postelích v ubikaci. Když se mihl blesk po černé obloze, zamhouřil jsem pokaždé oči. Po té velké ráně jsem strčil hlavu do pytle. %

Po bouřce jsem se rozběhl za ubytovnu. Dostal jsem volno, kapitán s kormidelníkem zůstali v kójích, čili v postelích, a věnovali se poradě.

Rozběhl jsem se k jole. Ležela povytažena na břehu. Pohládl jsem dřevo lesknoucí se novotou a shýbl se, abych si k němu přičichl. Chtěl jsem to udělat tajně, strašně rád mám vůni nových věcí, ale nesmí o tom nikdo vědět. Najednou mi připadalo, že se na mně někdo dívá.

Prudce jsem se narovnal. Opravdu. A k mému překvapení to byl náš známý z krčmy.

Pokynul ml na pozdrav a sestoupil s tarasu, aby si prohlédl jolu.

Líbila se mu, jako se líbila každému. Nikdo tu ještě takovou loď neměl.

„Prima plavidlo,“ řekl. „Tři tácy nejmén. To je vaše?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Státní.“

„Státní,“ opakoval po mně. „Tak přece jste od státních...“

Vzpomněl jsem si na hovor u oběda a jak se táta zapřel a bylo mi děsně hloupě. Neznámý se na mně díval s úsměvem od ucha k uchu.

„Má dovolenou,“ řekl jsem.

„Co je na tom zlého, že je od státních?“ Sedl si na bort a kouřil. „Zítřa vyrazíme na výpravu,“ pochlubil jsem se. „Kam? Daleko?“ zeptal se se zájmem.

„Daleko. Po jezerech. A budeme tábořit. Chceme se dostat až na Šumavu.“

Uznale přikyvoval. Pak se zadíval na vodu. „Vidíš tu spoustu malých rybiček?“

Viděl jsem je už prve. Byla jich tu celá hejna.

„Něco ti dám,“ řekl pojednou a podal mi krásnou třpytku, jako by mu ji ty rybky připomněly.

„To máš na to táboření,“ dodal. „Jaký máte stan?“

„Pískově hnědý.“

Vstal a chystal se k odchodu.

„Šťastnou plavbu,“ popřál mi, „a – jmenuju se Ferda, kdybychom se náhodou ještě někde uviděli.“

Položil jsem třpytku na dno v mělké vodě. Byla to nádhera, pro mne hotový poklad.

Sotva jsem si začal vymýšlet nějakou hru, přišel strýc Ilja. Zřejmě zahlédl Ferdu, protože se zeptal: „To byl ten mládenec z krčmy?“

Přikývl jsem trochu neochotně a sahal po třpytce, abych ji strýcovi ukázal.

„Nějaký vlezlý patron,“ řekl však on a já viděl, že je nabroušený a že není rád, když se mi líbí taky někdo jiný než on a táta, a tak jsem nechal třpytku ležet ve vodě, přikryl ji kamenem a rozhodl se, že o Ferdovi nic neřeknu, když to není strýčkovi vhod.

Pak přišel tála a nalodili jsme se k výletu, abychom vyzkoušeli jolu s motorem.

Seděl jsem na přídi. Vzduch byl čistý a svěží, z lesů stoupala pára, sluníčko nás hladilo teplými paprsky a bylo nám dobře. Motor si broukal veselou písničku.

Na vodě se prohánělo několik motorových člunů. Jezdily rychle, kroužily a přehnalý se kolem nás. Dělalý prudké vlny, které nás rozkolébaly. Když se na ně nesprávně najede a loďka je vratká nebo přeplněná, může se převrhnout.

Byla to pěkná plavba. Večer jsem usínal s myšlenkou na ráno. Před spaním jsme se usnesli, že táta zajde časně ráno do městečka doplnit zásoby, strýc zabalí spací pytle a složí batohy, táta udělá snídani, připraví jídlo na cestu a sbalí nádobí. (Nádobí potom však jednoduše naházal do plechového kbelíku.)

Také mě napadlo, že ještě žádný kluk nepřelul Lipenskou přehradu – a taky to, že zítra budeme spát ve stanu a co nejlepší, že strýc Ilja mi půjčil svůj lovecký nůž i s pochvou a opaskem. Opasek je mi veliký a musím na něm mít uzel. A mám třpytku.

Moc věcí mi ještě napadlo, ale myšlenky začaly najednou někam utíkat a usnul jsem. Zdálo se mi, jak se ženu po jezeře v jole a za mnou všichni kluci, potom jak hrom udeřil – do košatého stromu u břehu a když se ozvala rána, probudil jsem se. Jen tak maličko, ale to stačilo, abych zjistil, že strýc Ilja a táta sedl u svíčky a hovoří.

„... v tom místě leží pod vodou dobrých padesát tisíc,“ ozval se tátův hlas.

Teď promluvil strýc. „To by stálo za pokus.“

„Snad. Ale najít to místo.“

„V tom je právě vtip. Najít to správné místo.“

Chvilinka ticha, jen komáři tence pištěli. Báł jsem se otevřít oči; nechtěl jsem zahnat okamžik, kdy se mohu dozvědět tajemství.

„Bude Jirka s plachetnicí včas na správném místě?“ uvažoval strýc Ilja. „Má taky takovou mapu?“

„Jirka bude hlídkovat s plachetnicí v tomhle místě a tadyhle na nás bude čekat.“

Zašustil papír.

Strýc Ilja zívł a protáhl se. „Toho chlapce jsi měl ale nechat doma. Je to dost nebezpečný podnik.“

Krev mi ztuhla v žilách a přestal jsem dýchat. Pak šeptali, že jsem neslyšel ani slovo.

Dostal jsem strach, že úplně ztuhnu. Co vlastně chtějí na Jezerech hledat? Proč to přede mnou tají?

Vzpomněł jsem si na ostrov pokladů a když jsem usínal, umínil jsem si, že ani nepípnu, abych nepřišel o dobrodružství.

Když jsem se probudil, ne a ne si vzpomenout, kde vlastně jsem.

Pokoj ozařovalo slunce. Táta byl pryč, strýc Ilja funěl ještě do pytle.

Vzpomněł jsem si na večerní rozmluvu. Rozhlédl jsem se. U stolu visela přes židli tátova bunda. Z kapsy vyčuhoval papír. Vstal jsem a prohlédl si ho. Byla to mapa, do které se večer dívali! Kroužek, hvězdička a jiné značky na různých místech jezera, šipka proti proudu Vltavy... Strýc Ilja se pohnul a přestal odřukovat. Strčil jsem mapu rychle zpátky.

„Strejdo Iljo.“vstávat,“ řekl jsem jakoby nic. „Venku je hezky, docela určitě vyrazíme!“

Strejda se začal protahovat, zabrumlal cosi o čertovi a jeho nevěstě, pak se ale usmál a pozdravili jsme se. „Kde vězí otec?“ zeptal se, když se posadil. «

„Šel na nákup.“

„Ooho,“ zívál strýc Ilja. „sedí v hostinci a pojídá snídani na vidličku. Mají to kuchaři těžký život, plavčíku, ale ubytovatelé a plavčíci ještě těžší, co? – No nic, hochu, dáme si rozcvičku,“ odhodlal se konečně a lezl z postele.

Na schodech zadusaly kroky. Táta si stoupl za dveře, zatroubil na ruku budíčka, a vpadl do místnosti.

„Jestlipak víte, co se tady večer přihodilo?“ zeptal se.

„Co by se tu mohlo přihodit,“ hekal strýc Ilja mezi dřepy. „Nejvýš se mohl utopit komár v mlíče. Nebo víc komárů.“

„Tak kulte oči. Někdo se nám dobýval do kůlny a na jolu!“

Strýc Ilja přestal cvičit.

Táta vyprávěl a mával při tom taškou. V noci ho probudilo něco jako cinknutí a pak rány jako do vrat. Nejprve si toho nevšímal, ale když to nepřestávalo, vstal a šel k oknu. U břehu, kde byla uvázaná jola, zahlédl záblesk světla. A pak zpozoroval dva stíny u vrat kůlny, kde máme uložený motor, jak se pokoušejí vylomit zámek.

„A cos udělal?“ nemohl jsem se dočkat.

„Pokoušel jsem se vzbudit Ilju, ale to by nás zatím chlapi odnesli i s tímhle penzionátem, tak jsem na ně jednoduše zařval. Asi šlí z hospody a nemohli se dostat na druhý břeh. Samozřejmě, že utekli.“

„Zajímavá epizodka hned do začátku,“ mínil strýc Ilja. „Vylézt ven, ukousli by ti třeba ucho.“

„Palec,“ opravil jsem ho a dodal: „Měli jsme si vzít pušku... nebo pistoli...“

„Nebo polní dělo,“ doplnil mě.

„Byla to zřejmě náhoda,“ uzavřel rozmluvu táta.

Pak začalo balení. Zdálo se mi strašně zdlouhavé, jak strýc skládal tlumoky, utahoval řemínky a nad každým kouskem prádla a výstroje vedl dohady s tátou, co je na cestu nutné a co ne.

V jedenáct hodin jsme byli připraveni a začali jsme se nalodovat. Strýc připevňoval věci do joly. Pracoval mlčky a důkladně, což pro mě znamenalo pomalu. Přivazoval batohy k sedačce a zkoušel, jak drží, spací pytle a stan připoutal ke druhé sedačce a právě tak pečlivě vyzkoušel.

Gumový člun nacpal nafouknutý do příďe. Konečně byl vydán rozkaz k vyplutí. Usadil jsem se na přídi. Táta seděl na zádi u motoru

Jeho kostičkovaná košile se obřážela v čisté vodě lipenského jezera. Strýc Ilja sbalil řetízek, položil ho na podlážku a začal tlačit jolu od břehu, prudce ji odrazil, skočil na špičku, jola se zhoupnula a už jsme byli několik metrů na vodě. Pak přelezl k veslům a vyvedl ji na volnou vodu.

Pluli jsme hbitě kolem koruny košatého stromu, která čněla nedaleko břehu z vody. Když jsme se dostali na hloubku, nastartoval táta motor. Jola opsala půlkruh a už jsme frčeli!

Strýc Ilja založil vesla, dal dlaně k ústům a vykřikl:

„Plavbě ahoj!“

NA ŠIRÉ HLADINĚ

Ještě ráno jsme si prohlíželi pohlednici s městečkem, jak vypadalo před zátopou. Teď plujeme nad místy, kde nedávno stály domky, klikatila se silnice, kvetly louky a tekla řeka Vltava. Všude kolem nás se nyní čeří širá hladina.

Vítr proháněl drobné vlnky, které narážely šplíchavě na jolu a občas se rozstříkovaly o příď. Sluníčko hrálo, ale sprcha od příde nebyla právě teplá.

Připadalo mi, že mě čeká něco moc pěkného, něco, co jsem ještě nezažil. Bílá oblaka se ženou po modré obloze, lesy hledí spokojeně a čekají krásný den.

Potkali jsme pramici, obsazenou chlapci z nedalekého tábora.

„Ahoj, zdraví vás posádka žluté joly! Šťastnou plavbu!“

Přejeli jsme těsně kolem bóje, označující dráhu pro parník. Rád bych si na ni sáhl, ale až jindy. Nechci rušit vážnost okamžiku.

Parník se zatím neobjevoval. Nejezdí tu správný parník, protože ho nepohání pára, ale naftový motor a je to tedy motorová loď – jenže říkat parník je pěknější. Škoda, že nemá komíny. Ty se mi vždycky na každé velké lodi nejvíce líbí. Komíny nebo plachty. Ještě by měl mít kapitána. Když už nic jiného, mohl by alespoň plivat do vody a vyrážet povely a jadrné kletby jako strýc Ilja.

Pomalu jsme vyjeli z kryté pohody. Vítr sílil a voda stříkala přes příď. Břehy se rozbíhaly stále víc od sebe. Vodní hladina kolem nás rostla, jako když se rozleje kaluž a roztahuje se.

Plachetnice na obzoru! Vzpomněl jsem si, co si povídal táta se strýcem Iljou o Jirkovi a plachetnici. Jirku znám: je elektromontér a často k nám jezdí. Má jawu dvěstěpadesátku a vždycky mi něco přiveze. Je velmi silný a maminka ho zlobí, že se mu dělá pleš. S jakou plachetnicí, kde a proč bude Jirka čekat? Plachetnice zůstala za námi a táta si se strýcem Iljou vyměnili místa. Strýc nyní řídil loď a táta usedl na místo kapitána. Moje hnízdo bylo stále na přídi v gumovém člunu.

Před námi se hladina zužovala a proti nám vál silný vítr. Chytal hřebínky bujných vln a házel je po nás, až jsme frkali. Propluli jsme velkým hrdlem a naráz jsme byli na pokraji veliké, ohromitánské hladiny. Chtěl jsem vstát a podívat se, kde má hladina konec, ale než jsem to mohl udělat, narazila na jolu vlna, veliká jako školní lavice, voda se převalila přes příď a srazila mě zpátky.

Otevřel jsem s námahou oči. Další vlny, moc vln, jedna větší než druhá, se na nás řítily a mě začla být hrozná zima, až mi zuby drkotaly.

Jola skákala, vyletovala nahoru a zase padala dolů, nahýbala se a duněla pod nárazy zuřivé vody, která se na nás hnala útokem. Zamhouřil jsem oči a začal křičet.

„Skrč se a sed' klidně!“ rozkázal táta a natáhl mi přes hlavu záchranné kolo, které leželo vedle mne. Takové to tedy jel Hledal jsem očima břeh. Kde ten ale byl!

Skrčil jsem se. a schoval hlavu pod cosi, co bylo nejbliž. Vítr sílil a sílil.

Táta hleděl upřeně na hladinu, občas zavolal a zamával na strýce Ilju, aby ho varoval před nenadálou vlnou z boku. Strýc seděl u kormidla. Obličej měl napnut a na čele se mu leskly kapičky vody. Sledoval hladinu, najížděl na vlny přídi a vyhýbal se jejich náporu z boku. Boční vlna by mohla převrátit loď.

Když jsem pohlédl kupředu, spatřil jsem znovu ohromnou spoustu velikánských vln a všechny se hnaly proti nám, jako by nás chtěly pohltit. Hrozivě rozšklebené s bílou pěnou se vrhaly na jolu

jako dravci. Voda stříkala na všechny strany. Táta už byl mokrý, ale seděl nehnutě uprostřed rozmáčených zavazadel, kynul mi a usmíval se, i když se mi zdálo, že mu do smíchu zrovna moc není. Také mně nebylo veselo. Chtěl jsem myslet na něco jiného, ale nešlo to. Loď se pořád zmítala a připadalo mi, že nás vlny chtějí spolýkat a bez přestání se po nás natahují. Přál jsem si toužebně, abychom byli u břehu. Po pravé straně byl vidět, před námi vůbec ne. Vlevo byl hrozitánsky daleko.

Náhle strýc Ilja zabočil k pobřeží vpravo. Vlny si nás pořádně podaly, když se jim jola vystavila na chvíli boku, ale nepřevrhly nás. Pluli jsme nyní šikmo po směru vlnobití a voda přestala narážet do přídě. Rozvzteklé vlny nás musely dohánět a zuřivě se podhoupávaly pod zád'. Vypadalo to, jako by ji chtěly chytit a vyzvednout do výšky, jiné se ji zase snažily stlačit pod hladinu. Zád' se vždycky skoro ponořila, zvuk motoru se zdusil a zazněl na okamžik jako z velké dálky. Ted' dostával sprchy strýc Ilja.

Dušička se ve mně zvětšovala a zase zmenšovala, a pokaždé jsem mrkl, co dělá táta a strýc Ilja, ale ti seděli jako přikovaní na svých místech, a tak jsem seděl taky.

V dálce se vynořil parník. Vypadal jako velká hračka. Odchýlili jsme se od směru, vlnobití nás zahánělo do zálivu.

Pobřeží! Zbytečně jsem zajásal. Už daleko před břehem čněla z vody spousta pahýlů a jiných překážek, na které bychom mohli narazit. Některé se vynořily znenadání a táta dával strýcovi zuřivě znamení, aby nenarazil. Museli jsme se obrátit proti směru vln, znovu na rozbouřenou hladinu.

Zase skoky přes hřbety rozhoupaných vod, zase sprchy a kymácení. Pluli jsme sem i tam, pořád podél pobřeží, mimo pásmo kolíků. Střed jezera už nebylo vidět. Ztratil se za hradbami vln. Místo toho Jsme se dostávali stále hlouběji do protáhlé zátoky, která byla daleko větší, než se na první pohled zdálo.

V zátoce se voda postupně uklidňovala. Asi v polovině zálivu stočil strýc jolu k protějšímu břehu a tam jsme objevili tišinu, krytou před větrem. Přistát jsme však nemohli, břeh byl bažinatý.

„Zůstaneme na vodě,“ rozhodl táta a zavesloval do chráněného zákoutí ke staré vrbě. Obklopovala nás bažina s vyčnívajícími

pařezy, s pahýly stromů a vysokými travinami. Kus dál přecházela v mechovitou louku a za ní se černal les. Přestože svítilo slunce a bylo právě poledne, vypadalo tohle místo smutně a opuštěně.

Seděli jsme několik okamžiků mlčky a vychutnávali nenadálý klid. Stáli jsme bez pohnutí. Jen vítr se točil opodál jako polednice.

„Dobrá loď, herdek, to je dobrá loď,“ byla první slova, která řekl strýc Ilja a položil ruku na žluté dřevo naší joly. Porozhlédl se a dodal pomalu: „Je to tady, lodníci, poněkud divoké. S tím jsem nepočítal. Mít špatnou loď, zaručeně jsme se udělali!“ Neodpovídali Jsme. Věděli jsme, co by to znamenalo. Táta pozoroval zamyšleně hladinu, která se kolem nás chovala mírumilovně, ale pár desítek metrů odtud hučel okraj vzdutých vln. Obhlédl jsem rychle okolí. Nelíbilo se mi tu.

Když jsem jedl a díval se kolem sebe, vzpomněl jsem si na poklad. V takové pustině by lehko mohl být.

Pak jsem se zadíval na motor. Na jeho červené nádrži se blýskaly odrazy slunečních paprsků. Před chvílí usilovně pracoval, a teď nehybně slojí a mlčí, přišroubovaný na zádi, jako by odpočíval.

Potom jsem se díval na vodu a přestal myslet na věci, protože na vodu se člověk může dívat a nemusí myslet na nic.

Čas plynul v tom závětrí tak pomalounku a příjemně, že se nám odtud nechtělo. Dojedli jsme, táta doplnil benzín do motoru. Na vodě se rozběhly duhové barvy z rozstříknutých kapek benzínu. Strýc Ilja zasedl k veslům a hnal jolu z tišiny. Vlnobití bylo vzdálené. Čekali jsme hladinu na klidné vodě. Proti vlnám nás kryl pruh ostruvku a křovin, které vbíhaly do jezera.

Na jednom ostrůvku stála volavka. Vypadala, že má jenom jednu nohu. Dívala se upřeně do jednoho místa. To byl jediný živý tvor, kterého jsme v zálivu spatřili

Za chvilíčku nás opět přivítala nedozírná pláň jezera. Vzdouvala se nespočetnými pruhy vln, hučela a pleskala, jako by chtěla říci: „Tak jen pojďte, pojďte si to se mnou rozdat! Já vám ukážu!“

Naložená loď není k tomu, aby si to s někým rozdávala. Zatočili jsme do menšího zálivu. Bylo to bezpečnější, ale záliv byl plný napolo potopených stromků a pahýlu. Najednou se mi zdálo, že vidím pod vodou povalený železný kříž. A tu motor rázem ztichl.

Bylo slyšet jen šum jezera a strýce Ilju, který řekl: „K čertu a do pekel!“ Od lesa sem zalétl ostrý skřek. Naskočila mi husí kůže.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. „Zasekla se vrtule.“

Táta se ji snažil vyprostit a strýc mu pomáhal. Bez hnutí jsem čekal, co vytáhnou. Hej rup, už to leze z vody. Oba hekají. „Pozor!“ vykřikl strýc Ilja. Mlasklo to, nad hladinu se vymrštil pahýl se zakrouceným kořenem a strýc Ilja zadním saltem žbuchl do vody.

„Co tu překážíš, plavčíku?“ osopil se na mne, celý umazaný od bahna. „Chystej vonnou mast!“

Štěstí stálo při nás, vrtule byla nepoškozená. Strýc Ilja zasedl k veslům. Jízda bez motoru byla pomalá. Z dálky zaznívalo ples– kání vln a rozuměli jsme tedy každému slovu bez křičení. Ohlédl jsem se, abych si dobře zapamatoval místo s potopeným náhrobním křížem. Vlevo je výběžek lesa, pak bažiny a volavka.

Trvalo dlouho, než jsme záliv objeli. Slunce zářilo a vítr si dával záležet. Před námi ležela malá vesnička. U ní se jezero opět úžilo. Byli jsme venku z pásma mělčin a překážek. Táta nastartoval motor.

Vjeli jsme mezi dorážející vlny, ale už to nebylo tak zlé, jako když nás to dopoledne přepadlo nepřipravené. Ležel jsem na přídi a rozhlížel se. Ploché břehy samý drn. V opuštěné vesničce končila silnice. Zaběhla do vody a bylo po m. Na druhé straně jezera vylezla zase ven. Byl tady přívoz a starý převozník vozil lidi motorovým člunem na druhou stranu jako Charón v podsvětí.

„Vystoupíme!“ zavelel táta. „Jsme v Dolní Vltavici.“ Zamířili jsme ke břehu. Hrnu se na břeh, ale táta mě zarazil: „Kampak, plavčíku? Máš službu! Budeš hlídkovat u lodi!“

„On by chtěl na pevninu do krčmy na grog?“ pochechtával se strýc Ilja.

Odešli po travnatém břehu a zmizeli za polozbořenou chalupou.

Za chvíli jsem se vůbec nezlobil, že mě nechali jako hlídku lodi. Sotva jsem osaměl, lákala mě příď, abych dělal lodivoda. Pozor, teď vyplouváme jako na širé moře! Sklouzla mi noha a jen tak tak, že to nežbluňklo a na lodi by se neměl kdo divit, co to žbluňklo.

Zanechal jsem téhle hry a šel jsem si sednout na kormidelníkové místo. Motor páchl benzinem, nádrž pálila, jak ji sluníčko rozežrálo. Lákal mě startovací lanko. Škubneš, motor naskočí a už se jede!

Opsal jsem v duchu s jolou půlkruh a zamířil rovnou do vlnobití, ale nebylo to tady na jezeře, nýbrž na moři a v lodi seděli kluci i holky z naší třídy.

Strýcův balíček – napadlo mi najednou a nechal jsem hry. Sklonil jsem se nad jeho batoh, ale neodvážil jsem se v něm hrabat. Počkám, až zatáboříme a on vybalí všechny věci. Místo toho mě napadlo něco lepšího: co kdybych se podíval za tátou a za strýcem Iljou?

Skočit s joly na břeh se zdálo snadné, ale zapíchl jsem se po kolena do blátivé břechky a upadl. Drn, po kterém jsem běžel, byl měkký a kluzký. Stát! To je ta chalupa, za kterou zmizeli. Teď musím opatrně! Už jsem lezl za oprýskanou zeď, když jsem zahlédl, jak se někdo blíží k jole. Nerozvažoval jsem ani vteřinu. Zpátky k lodi, na své místo!

Na břehu stál cizí člověk. Měl na sobě gumové holínky, nepromokavý plášť a tmavou rádiovku.

„Chrm, chrm,“ zakašlal.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem.

„Ehm ó,“ odkašlal si.

„Prosím?“ zeptal jsem se, protože nebylo k poznání, jestli mluví nebo kašle a chraptí.

„Na noc, na noc?“ zachrchlal.

„Nevím,“ odpověděl jsem.

„Aha,“ řekl. Pak si zapaloval cigaretu. Měl krásné pouzdro na cigarety. Mezi bílou a červenou barvou sedělo modré kolečko. Když si zapaloval, všiml jsem si, že má jizvu na levé tváři.

„Tvůj táta je u státních?“

„Ano.“

„Chrm, chrm,“ udělal. „Na vejletě, že jo? Nebo na rybách?“

„Vy nás znáte?“ zeptal jsem se, protože jak může vědět, že je se mnou táta?

„Hum, hum,“ zakašlal zase na jiný způsob a pak se zadíval k vesnici, jako by cosi rozvažoval a potom bez pozdravu zničehonic odešel a ztratil se za nedalekým domem, který měl Všechna okna zatlučená různobarevnými prkénky.

Divný člověk. Vzpomněl jsem si na vyprávění v krčmě a

přepadla mě samota. Od vesnice sem zalehl hovor. Strýc Ilja s tátou. Konečně přicházeli a přeli se o to, zda dobytče, které se páslo nedaleko v ohradě je býk či jalovička. Chtěli se k němu přiblížit, ale dobytče vyhodilo zadní nohy do výšky a uteklo.

Když se dozvěděli, že neznámý člověk si prohlížel jolu a co se mě vyptával a co já jsem mu na to všechno řekl, podívali se po sobě, jako by člověk v montgomeráku, s rádiovkou a jizvou na tváři a krásnou tabatěrkou, byl někdo, kdo je strašně zajímavý.

„Plavčíku, ty sis dával bahnitou lázeň,“ podezříval mě strýc Ilja a táta mě hnál, abych se umyl.

„Plnou parou vpřed!“

Táta odstrčil jolu a skočil na příď, strýc ji popohnal vesly na volnou hladinu – jako vždycky. Motor zarepetil a frčeli jsme dál. Zvolna jsme pluli obloukem. Odněkud zpředu přišel opět vítr, který předtím skoro ustal. Voda zapleskala o jolu.

Po pravá ruce začal břeh utíkat do strany, po levé mizel v opačném směru, hladina se rychle rozšiřovala. Všude kolem voda a na ní nepřehledné řady zpěněných hřbetů rozhoupané hladiny.

Byli jsme na dalším jezeře.

T Á B O R U S T A R É H O P A Ř E Z U

Táta povstal, aby viděl co nejdále. Strýc Ilja vstal společně s ním.

„Svatá Anežko,“ vydechl. „Připadám si jako Kolumbus.“

Dlouho jsme se probíjeli rozvlněným jezerem. Voda se co chvíli rozstříkla o příď a zalila nás studenou sprškou, ale já se nebál. Poznal jsem, že jola nás nese spolehlivě a odolává bezpečně i těm nejmocnějším nárazům – jen to s ní umět. A na to my jsme, myslel jsem si pyšně.

Vadilo mi jen časté omývání, to nemám zrovna moc rád, ale těšil jsem se, že až to přejedeme, budeme tábořit! Táboření byl můj dávný sen. Loni jsme si začali stavět s chlapci na dvorku stan z dek a

pytlů, ale byl tam pes a maminka nám stan rozmetala, protože jsem nosil domů blechy.

Jednou měl táta dovolenou, půjčil si stan a jeli jsme na Vranovskou přehradu. Dělal jsem dobrotu. Nepožadoval jsem ve vlaku místo u okénka, ačkoliv jsem tím neobyčejně trpěl. Nežadonil jsem v každé stanici o limonádu, ale pil jsem vodu z termy. Snědl jsem všechno, co jsem k snědku dostal. Neodmlouval jsem a mlčky snášel všechny křivdy a ústrky.

Když mi táta řekl, abych šel spát, šel jsem spát, když řekl, abych si vzal teplé punčochy, vzal jsem si teplé punčochy, když jsem měl dojít pro vodu, došel jsem pro vodu. Mnoho jsem vytrpěl.

Když jsme přijeli domu, řekla maminka:

„Nezlobil tě ten kluk MOC?“ a táta řekl:

„Moc? Vůbec ne! Myslel jsem, že je nemocný, ale byl docela zdrav. Musím ho pochválit!“ Tu přišla moje chvíle i požádal jsem o stan.

Maminka se zděsila, ale táta se usmíval a rozhodl: „Proč ne?, Budeme si na něj oba šetřit a na jaře si ho koupíme!“

Měl jsem samozřejmě velkou radost. Desetníky, pětadvactníky i celé koruny putovaly do hliněného prasátka a vešla se tam i pětikoruna za sběr i desetikoruna od babičky k svátku... Ale náhle mě cosi vytrhlo ze vzpomínek.

Bylo mi, jako kdybych se náhle probudil. To motor ztichl a jola se začala divoce houpat. Chytil jsem se tlumoku. Strýc Ilja nasazoval chvatně vesla a rovnal loď.

„Co se stalo?“

Strýc vesloval a táta se pokoušel vyšroubovat svíčku. Šlo mu to špatně, motor byl přehřátý a jola se kymácela, ale nepovolil.

Pak vzal z obalu novou, to všechno za ustavičného kolébání lodi, a chystal se ji zašroubovat. Jak se nahýbal nad motorem, ztratil rovnováhu, zamával rukama, jako by chtěl někam odletět a když se narovnal, držel v ruce jen klíč. Svíčka mu vypadla z ruky a zmizela ve vodě. Strýc Ilja se opíral do vesel a řekl: „Jsme ztraceni, námořníci.“

„Ještě zbývá naděje,“ zamumlal táta a prohlížel starou svíčku. Vyčistil ji a po chvilce namáhání nasadil do motoru. Ted' by to mělo

běžet! Ale neběželo. Zkoušel startovat znovu a znovu – marně. Motor mlčel jako zakletý a jinou svíčku jsme neměli. Vlny a vítr nás hnaly k pobřeží.

Kapitán a kormidelník se střídali u vesel, aby udržovali loď ve správném směru, ale plout jsme museli tam, kam nás nesly hřbety vln. Tentokrát nad námi vyhrály. Naše loď byla moc naložená.

Stále jsem vyhlížel „zemi“. Byla daleko. Kam se dostaneme? Být tam tak skály, jola by se roztržila na tisíc kusů a pak bych si mohl jeden kus vzít na památku. Pověsil bych ho doma nad svůj stolek, jako má Jirka nad postelí kus zlámané lyže. Až by přišel Vašek, chtěl by si sáhnout a já bych jenom řekl, že je to kus žluté joly, co jsme na ní ztroskotali.

Konečně bylo vidět les. Vlnobití se zmírnilo. Stočili jsme se bokem k pobřeží, protože boční vlny nebyly už tak nebezpečné a sunuli jsme se pomalu v dohledu břehu.

Na velké mýtině před námi se objevilo několik stanů. Zůstali

J sme trčet na mělčině. Táta si zaclonil oči proti slunci a zkoumal obzor.

„Jeden muž a plavčík na průzkum!“

Přebrodili jsme s tátou bažinu a dostali se na polní cestu. Vzpomněl jsem si na zmi je. Každý nás varoval, že vylezly před stoupající vodou na vyvýšená místa. Nejlepší je proti nim klacek a vyhybat se vysoké trávě. Na konci lesa začínala mýtina, kterou jsme pozorovali již prve s hladiny. Cesta nás zavedla až k jezeru, kde končila a ztrácela se ve vodě.

Kousíček výš jsme našli tábořiště. Byl to rovný plácek u starého, mohutného pařezu. Vonělo to tady jehličím a smolou.

Když jsme se po objevení tábořiště vrátili s tátou k jole, ležel strýc Ilja natažený přes tlumoky a spal.

Táta ho postříkal vodou, strýc strašlivě zařval a hn al se po tátovi, minul ho a vletěl rovnou do bažiny.

„Když už tam jsi,“ požádal ho táta zdvořile, „odstrč loď a jed’ k tábořišti. Velice na tom záleží.“

„Koupel na splátky,“ zavolal strýc Ilja a odtlačil jolu z mělčiny.

Kdybyste se zadívali z jezera na paseku, schovanou v takovém pěkném místečku, uviděli byste něco světlého v koutku pod

listnatými keři. Až tam se rozlévalo jezero kolem skupiny vzdorných křovin, které se ještě tyčily ze zátopy. Kdybyste se k tomu světlému přiblížili, poznali byste naši žlutou jolu, zakotvenou v tichém a skrytém přístavu. Od její přídě vedl řetěz, obepnutý kolem několika stromků a pojištěný dobrým zámkem.

Kdybyste pak vystoupili na travnatou cestu, vedoucí z jezera okrajem mýtiny k vysokému smrkovému lesu, upoutal by po deseti krocích vaši pozornost stan pískové barvy. A kdybyste dokonce zabočili směrem k němu, vyšlí byste po dvaceti krocích na prostranství u velikánského pařezu a tam byl náš stan: áčko s bílými šňůrami a s plátěnou podsádkou. U pařezu ohniště a nad ním třínožka s kotlíkem, na pařezu lihový vaříč a zákoutí s kuchyňskými potřebami, vlevo v houštině se ztrácel v zeleni gumový člun.

To byl náš tábor u starého pařezu.

Vyloďování prošlo hladce. Táta rozbalil kuchyň a dal se do vaření, já jsem pomáhal strýci Iljovi stavět stan. Všechno musí jít po pořádku a proto jsem už doma věděl, co budu při zřizování tábora dělat. Organizace je základ všeho. Z důvodů organizace táta hned vaří. Hvízdá si dlouhé písně, stále něco hledá a nadzdvihuje pokličku u hrnce na vaříči. Strýc Ilja prohlédne místo, kam by bylo nejlépe umístit stan, vybereme kameny, šišky a větvičky, a pak podávám kolíky. Když některý kolík praskne, řekne strýc: „Herdekfilek, podej mi jiný“ – a pak se nám jich nedostává. Když přikolíkujeme podlážku, rozložím tyče, vezmu jednu z nich, vlezu sní dovnitř a vztyčím ji vzadu a druhou vpředu. Strýc Ilja zkontroluje, zdali je to rovně (přitom přimhuřuje jedno oko). Pak stan napneme zpředu, zezadu i ze stran. Jakmile je to hotové, narovnají se dovnitř zavazadla a rozbalí spací pytle. Všechno jde přesně a bez řečí. Obstarat vodu a dřevo patří k povinnostem strýce Ilji a mne.

Když jsme šli hledat vodu, všiml jsem si, jak vypadá jezero z paseky. Ani bych neřekl, že je tak veliké, jak mi nyní připadalo.

Slunce se schylovalo k vrcholům kopců, které vystupují za Jezerem. Vítr ustal a hladina se uklidňovala.

Šlí jsme po cestě mezi stromky. Na levé části paseky stálo několik aut a lidé se koupali. Les voněl a strýc Ilja tu vůni zhluboka

nadechoval. Zkusil jsem to taky a vzduch byl moc dobrý, samý les a samá voda.

Za vysokým lesem vykoukl stanový tábor. Lidé si najmou stan a bydlí tu. Uprostřed tábora jsou stoly, ve velkém stanu koupíte potraviny a všechno možné. Obešli jsme ohradu, zbudovanou kolem tábora. Blízko brány si házelo několik lidí míčem. Zeptali jsme se po vodě. Byla nedaleko, v polozbořené studni.

Při návratu jsme vesele hovořili o všem možném, nejvíce o lodích. Chtěl bych si postavit loď, jako si strýc Ilja udělal kánoe a pak ji na Lužnici rozbil.

Táta nám oznámil, že k večeři bude masová polévka s rýží, guláš s brambory, čaj a chleba s máslem.

Přijali jsme tuto zprávu radostně a usazovali se k hostině, jenže táta nám sdělil, že organizace vyžaduje, abychom nadělali dříví na oheň.

„K čertu s organizací,“ řekl strýc Ilja, ale protože si ji sám vymyslel, šli jsme sbírat dříví a přitom trhat maliny. Bylo jich tam červeno. Ztratit se tátovi a jít se vykoupat, to bylo první, co jsme udělali hned potom.

„Krmě byla znamenitá,“ liboval si strýc Ilja po večeři.

Seděli jsme okolo pařezu, všechno bylo prima, ale najednou se strýc Ilja zahleděl na tátu a pravil:

„Od kdy se kormidelníci líčí indiánskými válečnými barvami? Snad na znamení smutku nad utopenou svíčkou?“

Táta byl začerněný na nose, na čele, na tváři i za uchem, jak si stíral pot a odháněl dotěrné mouchy, ale protože se neviděl, nechápavě na nás hleděl.

„Jakými barvami?“ zeptal se udiveně.

„Jednotvárnou černí,“ odvětil strýc. „A dokonce i na kalhotech.“
A to bylo nejhorší.

Táta důstojně vstal a prohlížel se. Na kalhotech měl černé skvrny a šmouhy, obličej celý počerněný. Zasakroval a vrhl se k hrncům, ve kterých varil. Všechny zanechávaly na jeho prstech černé otisky.

„Hromský kramář,“ rozlítil se. „Namíchal do lihu petrolej!“

Strýc Ilja se smál, až se po zemi válel. Táta po něm skočil s hrncem v ruce a honili se křovinami. Pak se všechno vysvětlilo: táta kupoval v městečku líh, prodavač vytáhl pumpu ze sudu s petrolejem a napumpoval z jiného sudu líh. I když bylo petroleje v lihu jen málo, stačilo to, aby se nadělaly mastné, velmi černé saze. Táta se umazal od hrnců, když rozděloval jídlo a držel je mezi koleny a když si rukama stíral pot z obličeje, nebo zaháněl komáry.

Vypadal jako indiánský pohlavár na válečné stezce. Musel se umýt a kalhoty vyprat.

Zeptal jsem se strýce Ilji, proč mají v obchodě jen jednu pumpu. Řekl mi, abych se zeptal táty. To jsem však raději neučinil.

Sotva se zešeřilo, zapálili jsme oheň. Vesele zapraskal a plameny vysoko šlehaly.

Všechno se mi moc líbilo: mýtina i les, stan, ohýnek, strýc Ilja, který seděl v plavkách na pařezu, neboť se právě vrátil z jezerní koupele, i táta, který se převlékl do čisté košile a tepláků a svoje nešťastné kalhoty sušil po vyprání u táboráku.

Leželi jsme v trávě a povídali si. Na pořadu byly zážitky dne. Jak veliké byly vlny, vzdálenost, kterou jsme ujeli.

„Chtěl bych vidět, jak vypadá volavka, když opravdu spí,“ vzpomněl jsem si na Volavčí zátoku.

„Zastrčí obě nohy,“ usoudil strýc Ilja

„To by upadla,“ namítl jsem.

„Ale poznalo by se, že spí.“

„Viděl jsem pod vodou kříž,“ oznámil jsem svůj další zážitek z Volavčí zátoky.

Strýc Ilja šťoural větévkou v ohni a řekl tátovi: „Doufám, že plavčík fasuje jenom kakao a pitnou vodu.“

„Co kdyby se nám vrtule ve Volavčí zátoce ulomila?“ začal jsem znovu.

„To by si nedovolila. Je to slušně vychovaná vrtule.“

„Měli jsme štěstí,“ zívá táta.

„Co jste viděli v Dolní Vltavici?“ vyzvídá jsem.

„Celkem nic. Pár baráků na spadnutí.“

Baráky na spadnutí tady byly všude.

V ohni zasyčelo mokré dřevo.

Sebral jsem se, zalezl do stanu, natáhl se hlavou ke vchodu, podepřel si bradu rukama a poslouchal. Táta se strýcem se dohadovali, jak je Lipno dlouhé. Podle strýce nemůže být Lipno delší, než byla dřív Vltava od Želnavy k Lipnu.

„Taky objev,“ řekl táta.

Pak se ml před očima rozhoupala rozvlněná hladina, hnaly se na mne vlny jako stodoly – a já usnul.

SETKÁNÍ VE STANOVÉM TÁBOŘE

Ráno mě přivítalo mnoho světla. Slunce zářilo naplno. Vykoukl jsem před stan.

Táta vařil snídani, strýc Ilja seděl na bobku vedle něho, pozoroval oblohu a oba hovořili. „Dnes večer začneme.“

„Najdem to vůbec?“ pochyboval strýc Ilja. „Já na kreslené mapy moc nevěřím.“

Táta přeléval kakao a řekl: „Zjistím přesně všechna stanoviště. Zajdu do Hůrky.“

Tiše jsem naslouchal. Něco opravdu chystají. A já o tom nemám vědět. Trochu mě mrzelo, že jsem pouhý plavčík, se kterým se vážně nepočítá. I doma se přede mnou zavírají, ale já stejně slyším a vím, že když byli chlapci, tloukli železnými tyčemi do ústředního topení, aby správce internátu zatopil, že skákali padákem z prostěradla do internátní zahrady, že je správce honil s puškou v ruce v noci po zahradě, že se taky moc neučili a dostali jednu dvojku z mravů a teď se s tím pyšní před sebou a přede mnou to tají. A jaké zápletky měli s krásnými ženami, zejména strýc Ilja jich mnoho zahubil.

Všechno bych mohl povídat, ale mlčím a oni mě nezasvěťí do svých tajných plánů a já mohu jen tušit, že půjde pravděpodobně o poklad, protože o co jiného by mohlo jít?

Na ubytovně hovořili o padesáti tisících, mají tajnou mapu a jsou smluvení s Jirkou.

Kdyby nešlo o poklad, pak opravdu nevím. To mi vrtá hlavou a nesmím promluvit, aby mě neposlali domů.

Co mi zbývá? Mlčet, dávat dobrý pozor dnes večer a pořád. Ale mrzí mě to.

A strašně rád bych se s tím někomu svěřil. Ale komu?

Pohrával jsem si se třpytkou a vzpomněl si na Ferdu. Kdyby tak aspoň ten tady byl... vůbec mě nezná a hned ml dal třpytku a bavil se se mnou a díval se do vody... a má rád rybky, to bylo vidět.

Vylezl jsem ze stanu. Do večera musím něco vymyslet.

„Hele, plavčík,“ všiml si mě strýc Ilja. „Dobré jitro, doufám, že jste spal znamenitě, náš hotel je prvotřídně větraný.“

Posnídali jsme. Od Šumavy se přihnaly cáry mlh a zakryly slunce. Povalovaly se nad hladinou, kutálely se po lese. Vítr je proháněl sem a tam a honil je tak dlouho, až je úplně rozehnal, sluníčko se znovu ukázalo a zůstalo s námi už po celý den.

Koupali jsme se a vlny nás houpaly, nadnášely a potápěly. Strýc Ilja mě vzal do gumového člunu a zápasili jsme s vlnami, abychom se dostali co nejdále od břehu. Pak jen kormidlujete pádlem a necháte se házet zpátky. To byly lázně! Voda čistá a má zvláštní vůni, nevím jakou, takovou jsem ještě nikdy nečichal, až tady, na Lipně. Pak jsme odpočívali v trávě a dívali se na nebe.

Ještě dopoledne sebral táta chlebník a odešel na „nákup“. Ve skutečnosti šel za svým posláním, jak si ráno řekli.

Sotva odešel, poslal mě strýc Ilja do stanového tábora pro pivo. „Běž, plavčíku, vyschlo mi v krku.“

Doběhnout do prodejny stanového tábora, to je příležitost koupit si žvejkačku a proti tomu nejsem.

S klackem v ruce jsem prošel bránou tábora. U stolu sedělo několik lidí. Psali pohlednice. Vešel jsem do velikého stanu, kde byla prodejna. Vedoucí se bavil s nějakým pánem.

„Což o to, ryby bych vzal, ale musím na ně mít účet.“

„Jasně, že dostanete účet.“

Jejda, ten hlas odněkud znám.

„Dobrý den,“ upozornil jsem na sebe hlasitě.

Oba si mě všimli a já poznal toho člověka, co s vedoucím hovořil. Byl to Ferda.

Zůstal na mě udiveně koukat. „Kde se tu bereš?“

„Táboříme dole na pasece.“

„Jak to? Vždyť jste měli být dál, ne?“

„Měli jsme poruchu na motoru a vlny nás zahnalý sem,“ pochlubil jsem se.

Ferda hvízdal. „To tedy ano,“ řekl, „foukalo to pořádně. Dejte mu žvejkačku,“ obrátil se k prodáváči.

„Děkuju, já nic nechci,“ zakoktal jsem, „já na ni dostal.“

„Tak budeš mít dvě,“ zasmál se Ferda a když jsem naskládal piva do tašky, odcházel z prodejny se mnou.

Venku pražilo slunce, lidé se cákali ve vodě nebo leželi na dekách, spali nebo četli a nikdo si nás nevšímal.

„Pojď,“ vybídl mne, „vykoupem se.“

„Musím domů s pivem.“

„Chvilíčku,“ přemlouval mě. „Pak tě doprovodím.“

Cákal jsem se na kraji jezera a on skákal s můstkou, který tam kdosi zhotovil nedaleko od břehu, potápěl se, dělal kotrmelce a všechno uměl bezvadně. Líbil se mi.

Než nás slunce osušilo, vytáhl z kalhot nůž a trefoval se do stromů. Uměl to a taky mně to učil. Nůž se mi pokaždé odrazil.

Pak jsme se oblékli a šli.

„Škoda, že nejedete s námi,“ řekl jsem.

Zasmál se a položil mi ruku kolem ramen.

„Kdy pojedete dál?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekl jsem váhavě, ale něco mě nutilo, abych mu svěřil svoje tajemství.

Podíval se na mně a trochu se sehnul. Skoro jsem se začervenál.

„Co je s tebou,“ zeptal se zase.

Šli jsme pomalounku k vysokému lesu a zavonělo to jehličím a smolou. Sluneční paprsky se draly mezi větvemi na zem. Připadal jsem si tu strašně sám, ale docela pěkně sám, jako bychom na celém světě byli teď jen my dva, Ferda-skokan a já.

Najednou jsem si uvědomil, jak jsem před Ferdou důležitý, co všechno vím a o čem musím v naší výpravě mlčet a dělat, páté kolo u vozu.

„Všechno záleží na tom, jestli najdeme stanoviště.“

„Jaké stanoviště?“ zeptal se překvapeně Ferda a já cítil svoji převahu, že vím, co on ne. Ještě jsem zaváhal. Mám to prozradit?

Táta se strejdou mají přede mnou tajnosti, proč bych je nemohl mít i já před nimi a zase pro změnu s Ferdou?

„Já bych vám to řekl,“ odhodlal jsem se, „ale nesměl byste nic prozradit. Oni by mě poslali domů.“

Tvářil se nechápavě. To mě povzbudilo.

Konečně se vzpamatoval. „To bych tedy nechtěl, abych ti zkazil výpravu,“ řekl a napjatě dával pozor, co mu řeknu. „Přísaháte?“

„Přísahám.“

Nadechl jsem se a spustil.

„My hledáme poklad.“ Dělal jsem, že všechno vím.

„Cože? Po-po-klad?“ ,

Kulil oči a já se vznášel vysoko nad zemí, jak to na něj zapůsobilo.

Nevěděl jsem ovšem, jaký poklad hledáme, a proto jsem řekl:

„Podle tajné mapy, kterou má táta. Zatopený poklad po Němcích. Nejmníh padesát tisíc.“

Ferda se trochu vzpamatoval. Bral mě úplně jako dospělého. Chtěl vědět podrobnosti a já mu vyprávěl o Volavčí zátocce, o kříži pod vodou a že máme dalekohled, jednu ukrutně silnou svítilnu a potápěcí přístroj.

Ferda mlčel, kouřil, a přemítal.

„Znám to tu jako svoje boty a mohl bych vám pomoci,“ řekl pak zvolna, jako by se odhodlával. „Kdybych ovšem mohl mluvit s tvým tátou.“

Při těch slovech se na mně dlouze podíval.

„To nejde,“ vyhrkl jsem rychle, „to by bylo všechno zkažené.“ Pokrčil bezradně rameny, ale najednou, jako když ho něco napadne. „Víš co? Přines mi tu mapu...“ Zpozoroval, jak jsem se ulekl a hned mně chlácholil. „Neboj, na místě ti ji vrátím.“

Sklonil jsem hlavu a hluboce přemítal. Mám to udělat? Proč ne, když mi ji hned vrátí? Nic se vlastně nestane, ještě mi poradí a já budu moci říct tátovi a strejdovi, až budou v úzkých – vím všechno a mohu vám poradit. To budou koukat!

Přesto jsem přikývl na souhlas jen neurčitě. Podaří se mi mapu vůbec získat?

Ale Ferda řekl: „Nedělej si hlavu, nemusím ji mít. To záleží na tobě. Nedělám to pro sebe.“

Měl se k odchodu a ještě mi pověděl: „Zítra jsem zase v kantýně. Tam mně najdeš.“

Upaloval jsem s pivem k táboru. Na pasece mě oslnilo slunce. Odráželo se od jezera. Proběhl jsem kolem několika aut, zatábořených v křovinách nad jezerem.

Strýc Ilja už netrpělivě čekal. „Loudavým plavčíkům se za starých časů střílelo za paty,“ přivítal mě. Otevřel pivo, hltavě se

napil, ale hned začal s odporem plivat. „U ďábla, to jsou patoky staré pět set let! Kde je ten mizera kramářská, abych mu to– nalil do krku!“ Pak se na mě podezíravě zadíval: „Nenechávals to kvasit někde na sluníčku? Netrhal jsi maliny?“

„Oni tam nemají ledničku,“ řekl jsem a utíkal k vodě.

Ted' mám zase tajemství já.

U S M Ě V A V Ý P R O F E S O R

Slunce upalovalo a strýc Ilja si udělal z košile svůj oblíbený turban, ve kterém vypadal velmi strašidelně, protože je vousatý na tváři i na prsou. Strýc Ilja je vůbec prima a mám ho rád. Všechno mi půjčí, i opasek s loveckým nožem, nehoní mě do jídla, vždycky mi přiveze pěknou knížku a říká: „Tatínek ti ji přečte,“ ačkoliv umím číst už strašně dávno. Ale mám rád, když večer– táta hlasitě čte. Strýc Ilja nikdy nechce, abych se strojl tak nebo jinak, zkrátka nenapomíná mě pořád.

Táta se vrátil z Hůrky s plným chlebníkem věcí.

„Jak to vypadá ve vnitrozemí?“ přivítal ho strýc Ilja.

„Všechno v pořádku. Koupil jsem i svíčku do motoru.“

Sláva! Motor si zase bude bručet a jola se požene kupředu.

„Táto – kdy pojedeme dál?“ zeptal jsem se, ale táta neodpověděl.

Sotva táta uložil věci do zásobárny pod pařezem, blížil se k nám směrem od stanů, stojících u vysokého lesa, podivný pán.

Byl velký a hubený. Než k nám došel, několikrát se shýbl, cosi zvedl do výšky a prohlížel to.

„Dovolte, abych se představil,“ řekl. „Profesor Nedrle, kandidát věd, člen mnoha učených společností a úplná nula jako vedoucí mládežnického tábora.“

Strýc Ilja se obřadně uklonil.

„Kapitán Ilja,“ představil se zase on, „pán sedmi moří a jedné přehrady, jinak bezvýznamný konstruktér.“

„Kormidelník Keleghen,“ povstal táta stejně obřadně, „mistr řemesla kormidelnického a cechu kuchařského,“ (na tomto místě

jeho řeči strýc Ilja významně zakašlal) „jinak naprosté nic v oboru rybářské ekonomie.“

„A zde tento chlapec,“ ukázal pán na mně a já na všechny nechápavě zíral.

„Plavčík Vladimír,“ vyhrkl jsem na strýcův pokyn.

„Můžeme vám být něčím k službám?“ zeptal se strýc Ilja.

„Zajisté,“ odpověděl profesor a usedl. „Potřebuji jeden velmi primitivní, leč nezbytný nástroj. Vařečku, prosím. Dovedu určit chemismus této vody, vypracovat teorii mikroklimatu této nádrže, vařečku však vyrobit neumím. Je mi velmi líto.“

„Vážený pane,“ odpověděl slavnostně strýc Ilja. „Kdybychom kdekoliv ve vlnách tohoto jezera nebo kdekoliv na pobřeží našli jedinou vařečku, je vaše. V našich zásobách se však nenachází. Mohu-li vám poradit, použijte prostě suché větévky.“

„Jakže?“ zvolal profesor, „tak věhlasná výprava a bez vařečky? A suchou větvičku?“

Po této rozmluvě propukli všichni do smíchu a vítali se jako staří známí. Prohlížel jsem si profesora velmi zevrubně, protože vidět profesora v plavkách se mi dosud nepříhodilo. Připomínal mi volavku ze zátoky.

Profesorův tábor se rozkládal na pokraji vysokého lesa. Měli tam mrňavého psa, který neustále štěkal.

Je profesor spojencem naší výpravy? A když ano?

Zatím vyprávěl o jezerech, kde prý provádí výzkumy v oboru biologie, chemismu a podobně. Nepozoroval jsem na něm nic podezřelého. Jestli ovšem byl s tátou a strýcem kdysi v internátě a zdali také skákal na padáku z prostěradla a tloukl železnou tyčí do ústředního topení?

Pak jsme mu zase my líčili naši cestu a když nám sdělil, že v místech, kde jsem upozoroval něco Jako kříž pod vodou, býval hřbitov, zvolal strýc Ilja: „Mlynář a jeho dítě! A my nic netušili!“

Pak jsme se rozloučili a strýc Ilja řekl, že z knedlíků nebude už asi nic a pozvali jsme pana profesora k táboráku na zítřek a on slíbil, že přijde a vezme s sebou slečnu Soňu, svoji neter, i psa Tarzana. Strýc Ilja pravil, že se moc těší a že táborák budeme zapalovat v

sedm. Všichni hlaholili a po cestě se hnal s hlasitým štěkotem pes Tarzan a za sebou táhl přetržený provaz.

A voda se třpytila, větvičky praskaly horkem a my běželi do jezera, všichni tři, strýc Ilja, táta a já. Jola se pohupovala na svém lesklém řetízku a voda mlaskala o její boky, gumový člun čpěl vedrem a táta mě huboval, že jsem ho nechal na slunci. Já vím, že se to nemá, ale proč mě hubuje, když je takový pěkný den a já jsem to neudělal schválně.

Nežli jsme se nadáli, byl večer. Slunce zrudlo a zaskočilo za šumavské kopce. Táta se strýcem rozhodli, že se dnes půjde brzo spát. Budu dávat pozor, abych neusnul a nezaspal jejich tajnou výpravu!

BOUŘLIVÁ NOC

Plátěné stěny stanu prosvítil záblesk světla a byl tak tichý, až se mi zdálo, že spím a jen si to tak představuji.

Blik! Zastrčil jsem hlavu do pytle, přetáhl si kapuci přes oči a pokoušel se usnout. Snad se blýská jen na časy. Ale ne! Najednou to zalomcovalo stanem, ale tak náraz, jako když se do něj někdo opře.

Vítr se rozbíhal a vrážel do stanu čím dál tím silněji. Vždycky to zadrnčelo a dostal jsem strach, že stan spadne.

Hrom duněl stále silněji, až se ukrutně zablýskalo a hned – prásk! Stěny stanu se třásly ve větru.

Zvenčí se ozval hukot. Les hučel už prve, to jsem slyšel docela přesně, stan zvučí taky jinak – co by to mohlo být? Vzpomněl jsem si na uragán nebo na zemětřesení a bylo mi úzko, neboť hukot byl čím dál tím zřetelnější. Zatahal jsem tátu za rukáv – „Tati, slyšíš ten hukot?“

„To dělá les,“ zamumlal táta, ale posadil se. Přitom jsem zahlédl, že jeden spací pytel je prázdný. Strýc Ilja je pryč. „Kde je strejda?“

Táta si promnul oči, nebyl ještě docela při sobě a najednou jako by se na všechno rozpomněl. „Hrome ...“ řekl a to znamenalo, že zaspal. „Kde je?“ naléhal jsem. Ztěžka vzdychl.

„Na jezeře,“ prozradil mi, ale nesnažil se dělat potom jakoby nic a já cítil, jak mezi námi vzniká důvěrnost. „Co tam dělá?“ osmělil jsem se.

Strojil se a dělal, že mě neslyší. Opakoval jsem otázku. „Vysvětlím ti to až potom,“ odpověděl vyhýbavě. „Ty půjdeš ven?“ zeptal jsem se, když se začal oblékat. „Půjdu. Hukot přichází z jezera – něco se tam děje. Musím svítit.“

„Svítit?“ užasl jsem. „Proč?“

„Místo majáku. Aby našli břeh.“

„A kdo je s Iljou?“

„Jirka.“

„Já půjdu s tebou, tati, ano?“

„Tak dělej, vezmi si pláštěnku, kapuci a gumáky.“

Strojil jsem se a připadalo mí, že se stan každou chvíli sesype.

Venku nás plácl vítr přes obličej, až jsem se zalkl. Táta mě vzal za ruku a klopýtal jsem chvílemi vedle něho a chvílemi za ním.. Při každém zablesknutí se objevily stromy, ohnuté, s nataženými listy, jako kdyby chtěly uletět a celá paseka s nimi. Pak byla zase tma. Nahoře nad pasekou se skláněly špičky vysokého lesa.

Zastavili jsme se blízko u jezera a hukot byl teď silný, zrovna před námi. Znovu se zablesklo a před námi vyvstala hladina jezera.

Vlny se valily, letěly rozbouřenou hladinou, vztekly na sebe narážely, hučely, vztahovaly vysoko zpěněné vrcholy jako pařáty, zahnuté do směru větru.

Třásl jsem se na celém těle. Asi mi byla zima z toho větru. Nemohli jsme odtrhnout oči od rozběsněné hladiny, kterou jsme viděli za svitu blesků.

Táta mě zatáhl za ruku: „Rychle k jole a k pařezu!“

Začínalo pršet. První veliké kapky padaly kolem nás a jedna se mi rozplácla o nos. Šlápl jsem do kaluže, nahmatl řetízek joly. Ležela ve svém přístavu za velikým pařezem a jen do zádě narážela slabě voda. Přístav byl dobrý.

Vystoupili jsme na pařez nad jolou, odkud byl větší přehled po jezeře. Táta uřízl dlouhý klacek, přivázał na něj svítilnu a mával ji vysoko ve vzduchu. Pokaždé, když se zablesklo, viděli jsme

zběsilé vlnobití, jako když se celé jezero chce vrhnout na břehy.

Děšť houstl. Spustil se liják, nesený prudkým větrem a provázený jasnými blesky a dutým hromem, který bouchne a pak se válí jako plechový sud po dlažbě. Liják byl vydatný, ale naštěstí krátký.

Táta střídal obě ruce a také já jsem chvílemi mával svítilnou. Ze tmy zněl bez přestání hukot vln.

Bylo mi úzko. „Táto, proč tam strýc Ilja jel?“

„Hlídej sítě,“ odpověděl táta.

„Jaké sítě? Kdo?“

„Rybářské. Ilja s Jirkou.“

Museli jsme na sebe křičet, abychom přehlušili rozbouřené Jezero.

„Proč mi neřekneš rovnou, že hledáte poklad?“

„Poklad? Co tě to napadlo?“

Než jsem mohl pokračovat v dalších otázkách, všiml jsem si, že nedaleko od nás nadhazují vlny cosi velkého. Mraky se rozběhly a tma zjasněla. Opravdu, něco se tam kolébá! Hej – šup – velký jazyk vody to nabral a vyhodil na břeh. Chytil jsem tátu za kabát. „Táto, táto! Loď! Vlny vyhodily loď!“

Táta nechal mávání a hnali jsme se oba k místu, kde loď ležela. Vrak z plachetnice! Co se asi stalo se strýcem Iljou a s Jirkou? Jsou ve vraku?

V ostrém světle svítilny se objevila loď, velký člun s krytou přídílí a v ní ležel člověk.

Tohle ale není strýc Ilja, ani Jirka, ani plachetnice!

Táta s ním zatřepal, promluvil na něho, člověk se posadil a já zůstal koukat, protože to byl ten člověk v nepromokavém plášti s jizvou na levé tváři, ten, co ke mně přišel u Dolní Vltavice a měl tak pěkné pouzdro na cigarety!

Táto ho odvedl ke stanu a dal mu suché tepláky, ale než mohl uvařit černou kávu, neznámý usnul.

„Necháme ho spát. Nemůže ani promluvit, jak je vyčerpaný.“

Bouře zaznívala už jen z dálky, vlny však stále narážely na břeh.

„Na jezeře to musí být zlé,“ řekl pomalu táta. Ještě jednou jsme se vrátili k jezeru a znovu zřídili nouzový maják.

„Táto – a co když se jim něco stalo?“. Táta neodpovídal.

„Běž spát,“ řekl po chvíli.

Stěží jsem se držel na nohou, oči se mi klížily. Táta mě odnesl do stanu a usnul jsem dřív, než mě položil na spací pytel.

Ráno bylo všechno mokré a obloha zatažená. Jenom pomalu se mi vybavovaly události dnešní noci. Bouře, maják pro strýce Ilju, muž ve ztroskotaném člunu. Prudce jsem se posadil. Vedle mne zhluboka oddychoval táta. Strýc Ilja tu není a ten člověk ale taky ne. Venku jsem ho neviděl. Copak se mi to jen zdálo? „Táto!“

Táta otevřel oči a vstal. „Copak?“

„Kde je ten člověk?“

Táta vyšel před stan. „Jeho šaty jsou pryč – odešel.“

„To si je vzal mokré?“

„Asi. Tepláky leží tamhle v trávě.“

„A co strejda?“

„Nepřijel, ani nepřišel...“

Něco v krku se mí sevřelo.

„Nebreč. Plavčík nesmí plakat. Měli dobrou loď. Možná, že přistáli někde jinde. V té bouři se žádné plavidlo nedalo řídit. Půjďme je hledat.“

Oblékli jsme gumáky, zašněrovali stan a vydali se na cestu.

Napadlo mě podívat se na ztroskotaný člun. Marné však bylo rozhlížení, člun byl pryč. Muž v nepromokavém plášti zmizel i s člunem.

„Podívejme, člun je pryč a trosečník s ním,“ podivil se táta. „To byl nějaký divný patron. Ještě že nám tu nechal tepláky.“

„On přece za nic nemohl,“ hájil jsem ho. „Ztroskotal a když se vyspal, nechtěl nás budit a jel domů – na tom není nic divného.“ Ale přece jen na tom něco divného bylo.

Šlapali jsme po cestě, vedoucí kolem jezera a vyhlíželi co chvíli, zda nespatříme plachetnici. Vlny by ji musely vynést na tuto stranu jezera.

„Táto,“ zahájil jsem rozhovor. „Co když strýce Ilju a Jirku nenajdeme?“

Táta sešlapoval velikými t'ápotami svých gumáků trávu u cesty a neustále pátral dalekohledem po pobřeží a po jezeře. „Plachetnicí

se nemohlo nic stát, je to velká a pevná loď, jolový křižník. Nejvýš je mohlo vlnobití vyhodit na břeh.“ Odmlčel se a dodal zamyšleně: „Ledaže by se překotili.“

„A co vlastně dělali v noci na Jezeře?“ naléhal jsem dál.

„Už jsi to ode mne jednou slyšel,“ odpověděl táta dost nevrle, protože nerad dvakrát odpovídá. „Hlídkovali u stanovišť, kde jsou ve vodě položené sítě.“

„A proč?“

„Protože je někdo v noci vykrádá a ničí.“

Proč by někdo kradl sítě z vody? „Táto,“ zastavil jsem ho. „A opravdu nehledáte poklad?“

Táta na mne udiveně pohlédl. „Jaký poklad? Co máš pořád s tím nesmyslem?“

„No,“ zaváhal jsem okamžik, „co tu nechali Němci. Nebo co byly y kostelech.“

„Podívej,“ řekl táta rozhodně, „dej už pokoj s těmi nesmyslnými povídkami. Divím se ti, jak můžeš takovým hloupostem věřit.“

Tátovi věřím na sto procent, ale co když ho váže přísaha? Vždyť ten děda říkal jasně, že tu Němci zakopali celé poklady a teď to přijde všechno pod vodou navěky pryč – a táta se strýcem mluvili o padesáti tisících, když jsem je tajně vyslechl. Tohle nesouhlasí! Chvilí jsem zadržoval ohromnou chuť všechno tátovi povědět, ale co když ho opravdu váže přísaha se strýcem Iljou, jako když my, chlapci, přísaháme a nesmíme pak nic prozradit i kdybychom museli lhát a byli bití? A táta, ten by přísahu jistě nehradil.

„Kdybys mi to, táto, řekl rovnou, já bych to nevyzradil.“

Napětí, které ve mně nastalo, zrušil táta velmi rychle.

Pohlédl na mě vážně: „O těch sítích nesmíš nikde ani pípnout, rozumíš? Mám sto chutí poslat tě domů.“

„Táto,‘ spolehni se, já o tom nikomu neřeknu,“ ujistil jsem ho rychle.

Podal mi dalekohled. „Obhlédni jezero a pobřeží směrem k mostu.“

A já se díval, ale nikde nic.

Po návratu k tábořišti byla nálada velmi smutná. Na straně, kde jsme pátrali, plachetnice nebyla. Jistě se jim něco stalo.

Cesta se zatočila k lesu a za chvíličku na nás vykoukne naše tábořiště. Vyšli jsme z lesa a ve mně hrklo. U našeho stanu čoudí oheň! Rychle! Někdo se zmocnil našeho tábora! Ale už jsem věděl přesně, kdo to je.

„Kam letíš?“ zavrčel táta.

„Hurá! Hurá!“

Od ohně mi kynul rukou strýc Ilja, jako by se vůbec nic nestalo.

Privítání bylo bouřlivé, ale strýc Ilja se tvářil dost nechápavě. „Co se tady vlastně děje?“ divil se. „Vypadali jste na cestě jako když vám pomřelo všechno příbuzenstvo a dědictví propadlo státu. Teprve pohled na mne vrátil plavčíkovi život.“

Táta zůstal překvapený a nakvasil se. „Myslíš, že jsme po té noční bouři měli křepčit kolem jezera radostí, že ses nevrátil? A kde je Jirka, co je s ním?“

„Jirka spí,“ odvětil klidně strýc Ilja a mazal si chléb máslem. Skočil jsem ke stanu a odhrnul vchod.

„Vždyť tu není!“

„Proč by tu měl být?“ opáčil strýc Ilja udiveně. „Říkáš přece, že spí,“ řekl důrazně táta.

„Zajisté že spí,“ pravil zvolna strýc Ilja, „ale ne v tomto stanu, nýbrž ve své plachetnici.“

Táta i já jsme se rozhlédli po jezeře, ale nikde žádná plachetnice nebyla. Táta ztratil trpělivost. Chytil třínožku a namířil jí strýcovi na prsa: „Mluv jasně a srozumitelně! Kde je Jirka, odkud přicházíš a co se s vámi dělo?“

Strýc zvedl ruce nad hlavu a rychle odříkával: „Podléhám násilí. Jirka je v plachetnici přesně tam, kde má být, já přicházím právě odtamtud, tedy odkud jsem přijít měl. A vaše rozčilení vůbec nechápu.“

Strýc se významně podíval na mne. Chtěl tím naznačit, že bych neměl vědět, co se v noci na jezeře dělo, ale táta mávl rukou: „Můžeš mluvit.“

„Tak tedy. Křižovali jsme podle dohody kolem stanovišť. Nepozorovali jsme nic podezřelého.. Když se blížila bouře, zamířili jsme do závětrí. Cestou spatřen člun, ale daleko od stanovišť. V závětrí jsme kotvili až do rána.“

„A proč jdeš tak dlouho?“ V tátovi to vřelo, protože v noci jsme se zbytečně vyplašili a celé ráno nám kazilo pomyšlení, že se jim něco stalo.

Strýc Ilja se podrblal ve vlasech: „Zaspali jsme.“

SLEČNA SOŇA

Toho dne začal táta poprvé nadávat na vaření. Říkal, že je pořád v jednom kole, nikdo ho nezastane, jeden neví, co by pořád vařil, jako kdyby se nemohlo vydržet pár dní o vajíčkách, salámu a čaji. Strýc Ilja vypočítal tátův jídelníček a spočítal, že jeden den je salám, čaj a vajíčka, druhý den čaj, vajíčka a salám, a třetí den vajíčka, čaj a salám. Kolik zbývá ještě možností? Táta chytil pánev a honil nás po pasece. Strýce dostihl u joly a došlo k velkému zápasu. Se slovy – „to je za dnešní noc“ – shodil ho táta do vody.

Strýc Ilja totiž kromě toho, že nechápal tátovo zneklidnění v noci, měl ještě mnoho poznámek, když jsme mu vyprávěli o zachránění trosečníka a o jeho ranním zmizení.

„Toho svého trosečníka si dejte za klobouk,“ prskal z vody.

Slunce opět zvítězilo a hřálo tak, že jsme byli opálení jako rudoši. Strýc Ilja měl červený nos a žádal tátu, aby koupil krém na opalování.

Moje chvíle, dostat se do stanového tábora na schůzku s Ferdou nastala, když mě táta poslal pro krém. Ferda čekal u cesty v lese. Vynořil se znenadání a pohlédl vpravo a vlevo, ale nikde nikdo.

Říci mu „dobrý den,“ to se jaksi nehodilo, jiný pozdrav mě nenapadl a proto jsem mlčel.

„Čau, námořníku,“ řekl on.

Místo odpovědi jsem mu podal mapu. Vyndat ji tátovi z bundy ve stanu nebylo tak těžké, jak se mi zdálo. „Sekáč,“ pochválil mě a strčil mapu do kapsy. „Ale – já jí musím zase dát zpátky,“ zaprotestoval jsem. „Neboj se, přinesu ti ji příště.“

Když viděl, Jak se tvářím, dodal: „Fakt. Ale teď povídej, jak to bylo v noci.“

Vyprávěl jsem mu o bouři, o nouzovém majáku a o trosečníku se člunem, který se u nás vyspal a ráno zmizel i se člunem.

Ferda sraštil obočí. „Co říkáš? Člun s krytou přídí – a ten chlápek že měl montgomerák a žes ho viděl už v Dolní Vltavici? Neměl na levé tváři jizvu?“

„Měl.“

Ferda si zapálil cigaretu a vyhlédl, zda nás někdo nesleduje. Pak chtěl vědět, co objevil strýc Ilja u stanovišť. Chystal jsem se povědět mu o Jirkovi a plachetnicí, ale někdo se k nám blížil lesem.

„Musím jít,“ řekl Ferda. „Zítرا ráno zase touhle dobou. A kdybyste odjeli, nech mi tady pod balvanem vzkaz.“ Zapadl do lesa jako stín.

Když jsem se blížil ke stanovému táboru, vycházel odtamtud člověk v nepromokavém plášti. Za ním! Třeba je to ten trosečník! Uběhl jsem pár kroků, ale on sedl na motorku a rozjel se.

V prodejně panoval zmatek. Ve kbelících se mrskalo plno ryb. Mohl jsem na nich nechat oči. Ryby mi připadají vždycky tajemné. Nikdy nevydají ani hlásku a plují jako stíny.

Donesl jsem krém a dostal svačinu. Nevšiml si táta, že mu chybí mapa? Zatím nic neříká.

Pozdě odpoledne, když sluníčko zahnulo hodně doprava, přijel pán na motocyklu. Za ním na tandemu seděla zakuklená postava. Chvilí jezdili sem tam, až konečně našli tábořiště a začali se vysvlékat. Postava vzadu na motorce byla paní toho pána. Zeptali se nás na pitnou vodu a jeli pro ni na motocyklu.

„U hroma,“ bručel strýc Ilja, „já mu ten jeho prskolet rozšlapu! Ještě by ho měl vzít do stanu a pouštět si ho před spaním!“

Prskolet si nepouštěli, ale zato měli moc báječné rádio, malinký tranzistor a pustili ho hned, jak přijeli s vodou a zastavili motorku. Mně se ten tranzistor líbil, ale strýc Ilja, jakmile jej zaslechl, řekl „himlhergot“ a odešel do jezera.

Pán šel však též k jezeru i se svou paní, která našlapovala na špičky, pištěla a stále mu vyprávěla, jak je tu krásně a jaký je dnes nádherný den, ale on ji neslyšel, protože jeho tranzistorák hřměl na celé kolo. Mně se to ovšem líbilo. V tom se s naším kapitánem neshodnu.

Strýc Ilja se máchal ve vodě, plácal zuřivě nohama a pořád na nás hodně nahlas křičel a pokřikoval, ale pán s rádlem se nedal rušit, poslouchal klidně strýce i tranzistorák i svou paní.

Pak jsme šli na večeri. Sázená vejce, brambory a čaj.

A potom přišel pan profesor, pes Tarzan a slečna Soňa. Mohl jsem se na ni pořád dívat, tak byla hezká, ale jak se na mě podívala ona, dělal jsem jakoby nic. Měla zlaté vlasy, hnědé oči, červenou pusku a černé plavky s bílým písmenem S.

Když se přiblížili, vymrštil se strýc Ilja tak hbitě, že podrazil nohu pod kotlíkem. Kotlík se zakymácel a voda na nádobí zalila oheň. Táta chtěl kotlík zachytit, ale třínožka se skácela jako skládací metr.

„Prokletý krám,“ vrčel tichým hlasem strýc, „kdy už tu třínožku zahodíš?“

„Až mi sem zavedeš elektriku,“ odsekl táta, ale oba se hned tvářili přívětivě, protože pan profesor, slečna Soňa a pes Tarzan už byli u nás.

Šli jsme se koupat. Slečna Soňa si nasadila koupací čepici, ponořila se do vody a plavala, až byla malá tečka, byla tak daleko na jezeře, že ani strýc Ilja s ní neudržel tempo a vracel se zpátky. Chtěl zřejmě zaklít, protože, otevřel ústa, ale pak jenom sfoukl vodu, která mu ještě stékala kolem úst a prohodil: „Úplná Amazonka.“

Strýc Ilja se dívá na ženské pokolení spatra. Báł jsem se, že ani slečna Soňa mu nebude po chuti, protože porušila naši organizací, na které si strýc i táta tolik zakládají: večere byla o hodně dřív, než měla být, strýc nasbíral víc dříví, než bylo potřeba, sháněl se dokonce po žiletkách a z toho důvodu se s tátou nepohodli, protože táta mu nechtěl dát žiletku ani ohřát vodu na holení, že se jednou řeklo: „Na táboře se neholíme“ – a basta! Nakonec shodili třínožku, uhasili oheň a teď se místo mytí nádobí koupeme v jezeře. Všechno je naruby.

Seděl jsem na břehu a přemítal.

Když se slečna Soňa vrátila z jezera, ukázal jsem jí jolu a jak je zakotvená.

„Pojď,“ řekla ona potom, „ukážu ti naše stany,“ a utíkali jsme spolu nahoru k vysokému lesu. Stálo tam pět stanů a v nich bydleli výzkumníci. Slečna Soňa tu byla na dovolené se svým strýčkem,

panem profesorem. Všechno jsem si důkladně prohlédl a slečna Soňa se zatím převlékla do šatů, česala se a já jí vyprávěl, jak jsme pluli ve vlnobítí a že jedeme do nitra Šumavy. Nevím proč, ale o pokladu se mi mluvit nechtělo. Ženy mnohé věci nechápou, jak říká strýc Ilja.

A pak jsme utíkali dolů k jezeru a tam nás uvítal strýc Ilja a sháněl se, kde jsme byli tak dlouho. Táborák už hořel a táta s panem profesorem mluvili o rybách.

N O C N A J E Z E Ř E

Doznělo zpívání i povídání a táborák pomalu uhasínal. Silná dřeva přehořela a zbyly z nich velké, žhavé uhly, které na vzduchu rychle zčernají. Mnoho písni přezpíval táta se slečnou Soňou – pan profesor jen pobrukoval a strýc Ilja řekl, že má úžeh hlasivek, vypil mnoho lahví piva a pak se pustil do čaje. Když se nezpívalo, vyprávěl slečně Soně anekdoty a zval ji k projížďce na jezero.

Já zatím zalezl do spacího pytle a chvílemi jsem poslouchal, chvílemi uvažoval. Z jezera stoupal večerní chlad a kolem tábora se rozlézaly černé stíny. Ležel jsem na břiše, hlavu ve vchodu stanu, abych o nic nepřišel. Opálená kůže mě hřála jako elektrická kamínka.

Nebude zase bouře? Mraky se honí a mezi nimi prokukuje zamlžený měsíc. Říkali, že se brzy dá do deště.. „Dobrou noc,“ zazněly venku pozdravy.

„Zítra se podíváme k Hůrce na rybáře,“ povídal táta. „Platí?“

„Doufám, že nám nedáte košem,“ řekl strýc směrem ke slečně Soně.

Vstal jsem a rovnal si spací pytel. Zapálil jsem svíčku na mlsce od ešusu, protože při jejím světle se pěkně usíná. Hlavička zápalky prskla, jako když se ve stanu zableskne – a za strýcovým tlumokem jsem zahlédl šedý balíček! Ted' nebo nikdy! Ale pozor – táta se strýcem půjdou hned spát. Znehybněl jsem a naslouchal.

„Dnes si vezmu jolu,“ ozval se hlas strýce Ilji. „Ty udržuj oheň. abych při návratu našel tábořiště. Kdyby přišla bouřka, tak žádné strachy. S touhle louží nejsou žádné špásy, ale my si s ní poradíme.“

Strýc se protahoval a praskaly mu kosti. Chystá se na lože.

„Dám ti do joly přikrývku a igeliták.“

„Ta příkrývka nemusela být. Nezapomeň na plechovku s benzínem.“

Táta rozhrabuje oheň, praskání oharků zalehlo až sem. „Podívej, padá hvězda.“ ,

„Co sis přál?“

„Aby na světě vymřeli darebáci a ničemové.“

„Myslíš, že je to splnitelné?“

Ke stanu zamířily kroky. Honem do pytle!

„Plavčík spí,“ zabručel strýc Ilja a přehraboval dlouze věci. Pak vylezl ven a odešel. Zase táta hledal něco ve stanu. Konečně oba odešli. Jdou k jole, moje chvíle nadešla!

Nadešla by, kdyby tu balíček ještě byl – ale strýc Ilja ho odnesl. Bude ho brát s sebou na jezero! Tlačil jsem bradu mezi kolena a srdce se mi roztlouklo. Co kdybych... Ale jak? Pořád mi nic nenapadá. Táta se strýcem se vraceli.

„Vzals plechovku s benzínem?“

„Je pod sedadlem a u ní igeliťák i příkrývka.“

„Ještě svítilnu a jedu.“

„Počkat, počkat,“ zarazil ho táta. „Pomůžeš mi nasbírat dříví na signální oheň.“

V té chvíli, kdy táta řekl „pod sedadlem a u ní igeliťák a příkrývka,“ mě to napadlo. Rychle se obléknout, než budou zpátky! Bundu, gumáky, malou baterku!

Vykoukl jsem ven. Odešli na dříví. K jole trefím bez baterky, světlo by mě mohlo prozradit. Větve mě šlehaly přes obličej, a zdálo se mi, že se za každou křovinou někdo vynoří. Běžel jsem stále rychleji. Pod botami to čvachtalo. Konečně pařez a za ním jola. Kde je příkrývka a igeliťák? Na prostředku přes sedadlo. Vejdu se pod ni? Docela dobře. Bylo mi jako v horečce, rty jsem měl suché.

Zašimralo mě v krku. Pod igeliťákem je ale vedro. A páchne tu benzín. Neměl bych se vrátit? Vystrčil jsem hlavu. Ne. Nebojím se! Stále jsem si to opakoval.

Trvalo dlouho, než přišli. Zadržel jsem dech. Jola se zakymácela, zarachotil řetízek. Se slovy „zlom vaz“ odstrčil táta jolu na hladinu. Kleplo veslo, strýc zabírá. Sedí skoro nade mnou. Přestal

veslovat a přesedl k motoru. Několikrát zatáhl za startovací lanko, motor zabublal a rozběhl se. Jedeme!

Stokrát se mi chtělo vylézt ven a ohlásit strýci Iljovi, že jsem tu, ale neodvážil jsem se. Plavba netrvala dlouho. Motor najednou ztichl, podle mlaskání vody se dalo poznat, že dojíždíme k cíli.

Cosí zabouchalo.

„Hej,“ křikl strýc Ilja. „Žlutá jola zdraví Královnu!“

„Ahoj,“ odpověděl po chvíli jiný hlas. „Pojedeme s jolou nebo se škunerem?“ Ano, to je Jirka. Jsme u plachetnice!

„Vítr pofukuje a tvůj koráb jede tiše,“ uvažoval strýc Ilja.

„Dobrá,“ řekl Jirka a mě přejela úzkost. Vezmou plachetnici a jolu tu nechají i se mnou!

K tomu, abych se přihlásil, nescházelo už vůbec nic. Okryt mě dusil, měl jsem všeho dost.

„Strejdo Iljo,“ nazvedl jsem igeliťák a příkrývku na něm, ale další řeč mi uvázla v krku.

Jola plula tiše po hladině a strýc Ilja tu nebyl!

Musel jsem moc křičet, protože strýc Ilja i Jirka byli velmi rozčilení, když přitáhli jolu k plachetnici a dostali mě na palubu. Mám dojem, že strýc Ilja trochu prudce sáhl na moje kalhoty,

„Podívejme se, plavčík!“, ulevil si. „Víš, co tě za tohle čeká?“

Bylo mi úplně jedno, co mě čeká, jen když jsem z té tmy venku.

„Devíticásá kočka,“ pásl se na mě strýc Ilja.

Jirka mě zatahal za ucho, ale já byl rád, když jsem ve světle lucerny zahlédl, jak se usmívá: „To mě nenapadlo, že se s tebou shledám takhle v noci. Myslili jsme, že se někdo topí.“

Ale strýc Ilja vzal provaz a uvázal mě ke stěžni jako piráta. „Až si to rozmyslím, hodíme tě žralokům, špióne!“

Dlouho trvalo křížování po jezeře. Na některých místech jsme zhasili všechna světla, stáli a čekali a nikdo nesměl promluvit. Když svítily lucerny, prohlížel jsem si plachetnici. Byla ohromně velká, hlavní plachta čněla vysoko do tmy.

„Zasloužil sis trest, plavčíku?“ řekl strýc Ilja, když mě odvazoval. Já věděl, že mě uvázal ze žertu, jako se to za starých časů na lodích dělávalo, ale že si zasloužím trest, to jsem také věděl. A co teprve, až se vrátíme do tábora!

Jirka celou dobu obsluhoval plachty a kormidlo. On toho nikdy moc nenamluví. Táta říká, že elektrikáři jsou nakažení od elektriky, zrovna jako rybáři od ryb..

Pak nadešel okamžik, kdy jsme nastoupili se strýcem znovu do joly, rozloučili jsme se s Jirkou a pluli směrem ke světelné tečce na pobřeží. To byl signální oheň, který táta udržoval na pasece.

„Tak, plavčíku,“ začal strýc Ilja hovor, „hodina tvé úzkosti se blíží. Proč jsi to udělal?“

Kolem nás bylo úplné ticho, jen vesla zašplouchala občas o hladinu. Připadalo mi, že jsem tu se strýcem Iljou ještě víc sám, než tenkrát s Ferdou v lese.

„Chtěl jsem vědět, co děláte v noci na jezeře,“ odpověděl jsem.

„Copak ti to táta nevysvětlil?“

„On mi řekl, že hlídáte rybářské sítě, ale já tomu nevěřím.“

„Nevěříš,“ podivil se strýc Ilja. „A co myslíš, že tu děláme?“

„Hledáte poklady!“

Nevím, co na tom mohlo být tak k smíchu, že přestal až veslovat.

Když se vysmál, zvážněl: „Z čeho soudíš, že hledáme poklady?“

„Ze všeho. Z toho, co říkal děda v městčku, ale nejvíc z toho, o čem jste se s tátou bavili na ubikaci. Říkali jste, že někde pod vodou je padesát tisíc. To nemůžete zapřít.“

Strýc Ilja vybuchl jako vagón vánočních prskavek. Sotva popadal dech. „Víš, co bylo těch padesát tisíc? Utopený závodní člun, který nemohou nalézt! Plavčíku, tys ale naletěl!“

„A my ten člun hledáme?“

„Kdepak, ten šel pod vodu dvacet kilometrů odtud.“

Moje víra v poklady se začala viklat. „Ale – na co je potom ta mapa?“ zeptal jsem se.

„Lipno, plavčíku, je novorozeně, letos poprvé pořádně na vodě. Bez ní bychom stanoviště rybářských sítí nenašli.“

Polilo mě horko. To jsem to vyvedl! Strýc rovnal jolu a pomalu vesloval. Oheň u našeho tábořiště byl už zřetelnější.

„A na co tam byly značky?“ musel jsem ještě vědět o mapě.

„Tys ji viděl? Otec ji má jako oko v hlavě.“

„Viděl jsem ji náhodou na ubikaci.“

„Značky, to jsou stanoviště, kde kladou rybáři sítě. Někdo jim ulehčuje práci a vybírá ryby za ně a přitom ničí sítě. A protože táta je taky rybář, tak se snaží toho dobrodince lapit a zpestřuje tím naši dovolenou.“

My tedy honíme vodní lupiče!

„Strejdo, a proč jste mi tohle všechno neřekli hned?“

„Abys to nikde nevyzvonil. Plavčíci mají jazyk na tenké niti. A pytláci by si na nás pak dávali pozor.“

„Já bych nikomu ani nehlesl.“ A vtom se mi udělalo mdlo. Vzpomněl jsem si na Ferdu. Prozradil jsem, co jsem neměl? Byl jsem rád, že ne. Jen mapa mně začala trápit. Vzpomněl jsem si, co všechno dobrého a pěkného jsme s tátou a strejdou prožili a že bych je vlastně zrazoval, i když jsem jim žádné čestné slovo nedal, protože nic neřekli.

Ne, Ferdovi už nic nepovím a mapu musí vrátit.

Po tomto rozhodnutí mí bylo lip.

„Strejdo, ještě něco. Co máš v tom šedém balíčku?“

„Rezervní boty,“ odpověděl.

Haha, rezervní boty! Kdo by tomu věřil? Přece jen si se mnou zahrávají!

Vystoupili jsme na břeh. Táta seděl na pařezu u ohně a když mě spatřil, přetřel si oči a tvářil se, jako by uviděl něco zvláštnějšího, než jsem já.

„Vzal jsem ho s sebou na jezero,“ ozval se strýc Ilja, než jsem mohl dvakrát polknout. „Hlásím se o trest, že jsem to utajil.“

Neměl jsem v té chvíli co říci a dřív, než se táta vzpamatoval, hřál mě spací pytel. Zlatý strýc Ilja!

„Za trest budeš zítra hlídat tábor místo Tarzana,“ uslyšel jsem ještě tátu a pak už nic.

STOPY V PÍSKU

Ráno jsem se dlouho provaloval a přemítal o nočním dobrodružství. Venku syčel vaříč, u něj hopkal táta a v podřepu cvičil s hrnečky. Strýc Ilja se bavil nedaleko s pánem od motorky, který včera přijel na paseku a má pěkný tranzistorák. Dal jsem tátovi dobrýtro a rozběhl se k jezeru. Tvářilo se jakoby nic a jola odpočívala klidně za pařezem. Jenže – řetízek má být trochu jinak! Asi ho někdo přendal. Narovnat ho znamenalo vlézt do houštiny, kde byl připevněný ke stromu. Dostal jsem se až k zámku, kterým byl řetěz spojený. Co je tohle? Zámek celý otlučený a pošramocený – čím se to mohlo stát? A strom, kolem kterého Je řetěz omotaný, má v místech, kde byl zámek, strhanou kůru!

Rozběhl jsem se za tátou a sdělil mu své objevy. Poslouchal mě zprvu na půl ucha, ale pak zvedl hlavu.

„Co říkáš? Otlučený zámek a strhaná kůra?“ Odstavil kouřící kakao, utřel si ruce a šel se mnou. Rozhrnul křoví, prohlédl zámek a svrátil obočí: „Tady někdo byl a pokoušel se jolu odpoutat!“

Pak přešel k jole, prohlédl kroužek, od kterého řetěz vede. Kroužek byl otlučený a zohýbaný, dřevo kolem oštípané.

Bylo zřejmé, že se někdo chtěl zmocnit naší joly! „Když to všechno uviděl strýc Ilja, pronesl strašlivou kletbu. Dojala ho hlavně poškozená špička lodi. „Kdyby mi ten lotr přišel do ruky, vytrásl bych ho z kůže!“ Pokoušel se vyrovnat kroužek a zahladit stopy násilí na dřevě.

Táta stál jednou nohou na pařezu a sledoval zamyšleně strýcovy pokusy o opravu poškozené lodi. Nebylo to nic vážného. Kroužek nepovolil, ale příd' lodi, která ještě nedávno byla hladká a lesklá, vypadalá nyní jako špalek, na kterém se štípe dříví.

„Mně by zajímalo,“ promluvil táta, „proč má někdo takový zájem o naši jolu. To už je přece podruhé!“

„Ale kdo?“ ozval jsem se. Proč by nám někdo chtěl brát jolu? Pak mě zamrazilo: vodní lupiči!

„V každém případě se musíme mít na pozoru,“ řekl strýc Ilja, „bud' hlídat, nebo si uvázat řetěz od lodě kolem nohy.“

„Stopy!“ Všichni jsme pohlédli směrem, kterým táta ukazoval.

Stopy vedly od špičky joly k cestě a byly otištěny hluboko v písčitém blátě. Naše stopy to být nemohly, protože nikdo z nás od joly neodešel. Zavolali jsme přece na strýce Ilju, který opustil pána od motorky a přišel sem za námi, takže to musela být stopa někoho cizího.

„Třeba se tu byl někdo umýt,“ namítl strýc Ilja. Neměl rád záhady.

„A kudy šel sem?“ podíval se na něho táta. Začalo se mi to líbit.

„Jedna věc z toho vyplývá,“ pokračoval táta. „Musel zde být po dešti, jinak by prška stopu smazala. A přišlo až k ránu.“

„Jestli je to ovšem stopa pachatele,“ pochyboval strýc Ilja.

Pak jsme zkoušeli naše vlastní stopy, protože strýc Ilja tvrdil, že je stopa jako stopa, ale ukázalo se, že to není pravda. Ani jeho, ani tátova, ani moje stopa se s tou cizí stopou neshodovaly.

Odešli jsme se konečně nasnídat. Stopy jsem zakryl větvemi, aby je nikdo nezničil.

Než jsme dojedli, přišel pán od motorky a požádal o prášek proti bolení hlavy, že jeho paní celou noc nespala. Táta mu dal z naší lékárničky a ptal se ho, zda byl dnes u vody. On řekl, že ne.

„Budu teď kuchtat rybu,“ prohlásil sýrový pán.

„Ulovil jste?“

„Ne, koupil.“

Táta se vztyčil od svého kuchtění. „Co říkáte? Koupil? Kde?“

„Ve stanovém táboře.“

„Ve stanovém táboře za lesem?“

„Ano, tam.“

Strýc Ilja vyměnil s tátou pohled.

Táta vyprávěl o příhodě s naší jolou a všichni jsme odešli společně do přístaviště.

Pán ohmatával zámek a příď. Nabídl se, že nám pomůže otevřít poškozený zámek, přinesl náčiní, zámek otevřel a opravil. Byli jsme moc rádi a strýc Ilja řekl, že i motorkáři jsou k něčemu dobří, třebaže si libují v rámusení.

Všichni odešli a já prohlédl jeho stopu, ale byla jiná, než ta neznámá.

Nahoře nad pasekou se objevil kouř. Ve stanech u vysokého lesa vařili. Táta mě volal: „Plavčík na úklid!“

To je práce, kterou konáme každé dopoledne: větráme pytle, rovnáme věci, myjeme nádoby, vyklepáváme a čistíme šatstvo i boty, vymetáme podlážku.

Po úklidu jsem se nabídl, že dojdu do stanového tábora na nákup, abych se mohl sejít s Ferdou, ale sklaplo mi.

„Půjdem spolu,“ řekl táta a šli jsme.

Po Ferdovi nebylo nikde ani památky. Ani u lesa, ani v lese, ani na cestě. Co se dá dělat? Ještě že táta o té mapě nemluví. To by mi bylo hloupě.

Vešli Jsme do prodejny stanového tábora. Přivítala nás paní. „Chtěl bych nějaké okouny,“ vyslovil své přání táta. „Okouní nejsou, ale máme tu kapry.“

Vedoucí ukázala rukou ke džberu, táta se sehnul a vylovil z kalné špíny nehybného kapra, popošel s ním ke světlu a prohlížel mu hlavu.

„Škoda, chtěl jsem okouny. Jsou to ale stejně chlapíci, tihle kapři, odkud je berete?“

„Od rybářů.“

„Od jakých?“

„Od jakých jiných než od státních?“

„Hmhm,“ zabrumlal táta a hleděl na džber. „S těmi se znám. Kdopak vám je sem vozí, že bych si řekl, aby mi přivezli nějakého okouna.“

„Ani nevím, my jsme tu cizí a všechno vyřizuje manžel,“ vysvětlovala vedoucí, „a ten dnes jel do města na nákup. Posledně tu byl s rybami takový silnější pán v nepromokavém plášti a modré rádiovce.“

To by mohl být ten, kterého jsem viděl včera odjíždět na motorce od stanového tábora!

„Lidí v nepromokavých pláštích a modrých rádiovkách běhá! Když prší, každý druhý člověk je oblečený stejně,“ řekl táta... „Dobrá,“ zamyslel se potom. „Prosím vás, nemáte tu náhodou někde dodací list nebo účet od těch ryb?“

Vedoucí se na tátu podívala překvapeně a potom nakvašeně: „Na co to potřebujete?“

„Jen by mě zajímalo, kdo je tam podepsaný. Jestli to třeba není ten můj známý.“

Vedoucí se zaškaredila. „Nejste inspekce, nemusím vám nic ukazovat.“

„Nevěříte, že se s nimi znám?“ řekl s úsměvem táta, vytáhl svoji legitimaci a vedoucí roztála. Přehrábla krabici s papíry, táta si několik lejster prohlédl a se slovem „děkuji“ opět vrátil.

„Vezmeme si sýr a nějaké sušenky,“ objednal potom.

Ani na zpáteční cestě Ferda nikde nebyl. Po návratu jsme připravili jolu k vyplutí. Podíváme se, jak rybáři od státní společnosti loví ryby.

Těšil jsem se, že slečně Soně povím všechno, co se dělo v noci na jezeře, že nám chtěl někdo ukrást jolu a my máme jeho stopy. Ale s jezerem mi sklaplo. Strýc Ilja mi přece říkal a táta mi to znovu připomněl, abych držel jazyk za zuby – a oba to mysleli vážně.

Navrhl jsem tátovi, aby vyfotografoval stopy u joly, ale můj návrh propadl. To já bych vedl jiné pátrání! Vyfotografoval bych je a taky bych pustil po stopě Tarzana. Než jsem o tom mohl začít hovor, objevil se na cestě pan profesor se slečnou Soňou. Strýc Ilja vystoupil na pařez, vypnul prsa, mával na ně a já pospíchal za ním.

„Jak jste se vyspali?“

„Báječně! A vy?“

„Ještě lip.“

„Nezdálo se vám o hastrmanech?“

„Někdo se nám vloupal na Jolu,“ ohlásil jsem honem, aby mě nikdo nepředešel.

Nastalo všeobecné prohlížení joly, stromu i zámku, strýc Ilja znovu krutě ztrestal neznámého ničemu a slečna Soňa i pan profesor byli rozhořčeni. Když se všichni nasýtí rozpravy o případu s jolou, ukázal jsem jim stopy. A taky jsem řekl panu profesorovi, aby dal stopu očuchat jejich Tarzanovi.

„Vida, to je nápad!“ popleskával mě po zádech. „Z tebe bude detektiv. Jenže náš Tarzan na to není vycvičený.“

Tarzan u mě ztratil polovinu své vážnosti. Seděl opodál a hloupě se na nás díval. Měl hlídat naše tábořiště, dokud se nevrátíme z jezera.

Strýc Ilja se slečnou Soňou si sedli do joly a já čekal na pařezu, abych mohl – jako plavčík – odpoutat loď a hodit do ní řetěz. Čekali jsme na tátu. Zadíval jsem se z dlouhé chvíle na záhadné stopy a napadlo mě srovnat s nimi stopu pana profesora. Slezl jsem s pařezu, odkryl stopy a zůstal překvapený. Kousek dál vytiskl své podrážky pan profesor a jeho stopy byly od těch neznámých k nerozeznání!

R Y B Á Ř I

Ohlédl jsem se po strýci Iljovi. Bavil se se slečnou Soňou. Mám mu to říci? Ne – před slečnou Soňou ne. Co když je to jen náhoda? Vždyť on sám říkal, že všechny stopy jsou si podobné. Ale proč pan profesor nechtěl, aby Tarzan stopu sledoval?

Táta s profesorem se vraceli. Profesor nastoupil do joly. Plavba začala. Přestalo pršet, nebe bylo podmračené, ale voda klidná. Za námi se táhl rozvlněný pruh a všichni jsme se hlasitě bavili. Tak to bývá vždycky, když se někam vypluje. Každý se těší a má plno řečí.

Pluli jsme podél břehu, minuli les, stanový tábor a blížili se ke skupině budov, kde jsme před několika dny přistáli a hledali tábořiště.

„Rybí pečinka by neškodila,“ prohodil strýc Ilja. Ale já jsem ustrnul, protože pro tu věc s jolou jsem docela zapomněl vzít s sebou svoje rybářské náčiní a třpytku. Slečna Soňa se tolik těšila, že chytne štika a že ji upeče.

Dobrá nálada byla ta tam, jelikož i slečna Soňa se bavila víc se strýcem Iljou než se mnou. Taky jsem po očku sledoval pana profesora, zda se nechová podezřele a zdálo se mi, že tuší mé úvahy, protože se přes mne několikrát podíval na jezero a je možné, že mě přitom nenápadně pozoroval.

Jednu chvíli bych byl raději zpátky na táboře, jestlipak Tarzan dobře hlídá stan a všechny věci, když Je takový hloupý a neumí ani

sledovat stopu? Jistě usnul, hlavu má položenou na prackách a se stanem ať se děje co chce!

Kabonil jsem se, ale nikdo si mě nevšímal. Každý myslí jen na sebe! I slečna Soňa.

Motor zaburácel pod klenbou a už jsme čeřili hladinu v Olšinské zátoce. Vpravo od nás pracovali rybáři. Když jsme se k nim přiblížili, pohlédli na nás mrknutím oka a neustali ve svém díle. Jeden seděl v loďce u vesel, druhý prohlížel síť s velkými kruhy. Připomínala mi velký kornout na zmrzlinu. Ryba vpluje mezi křídla vězence, dostane se do zúženého otvoru, odtud do síťového pytle a pak už nenajde cestu zpátky. Z pytle ji rybáři vyberou.

„Petrův zdar!“ zavolal táta rybářský pozdrav.

V síti se třepetaly ryby. Rybář v ní zalovil rukou a jednu po druhé házel do kbelíku, který se kolébal v pramici. Pak rybáři veslovali k velkému člunu, který stál zakotvený opodál. Ve člunu ležely soudky s vodou, do kterých rybáři přendávali ulovené ryby z kbelíku.

Olšinská zátoka vypadá jako veliký rybník a moc se mi tam nelíbilo. Rybáři zakotvili velký člun a odvázali pramici. Pak vytahovali další síť. Veslovali jsme pomalounku s nimi.

„Strejčánku,“ obrátila se slečna Soňa na pana profesora, „uzavřeme malou sázku, ano?“

„Jsem se vším svolný,“ přikývl pan profesor.

„Když nepoznáš některou rybu, kterou rybář vyloví, bude tě to stát čokoládu. Platí?“

„Platí,“ souhlasil pan profesor a sebejistě se usmíval. Ten to jistě projede, co by takový profesor mohl vědět o rybách, když není rybář!

„Ale velkou čokoládu, žádnou zmenšeninu,“ přidal se strýc Ilja. „Pozor, první ryba už je tady!“ zvolal táta.

„Tak co je to?“ stoupla si slečna Soňa za profesora, aby lépe viděla.

„Lín obecný, tinca tinca,“ zvolal velikým hlasem pan profesor, „ryba kaprovitá.“ Zatím se ve kbelíku zapleskala další ryba.

„Kapr,“ vykřikl jsem, aby profesor nebyl první. Třeba taky vyhraju čokoládu.

„Ano, kapr. Ryba, kterou každý zná,“ hlásil pan profesor.

„Já ho nejradši smaženého, k tomu bramborový salát, naše maminka to moc dobře umí,“ přihlásila se slečna Soňa.

„V rosolu není taky špatný,“ mínil strýc Ilja.

„A co pečený?“

„Nebo na černo ...“.

„Víte, co je nejtěžší?“ zeptal se pan profesor.

„Chytit kapra za ocas,“ vyhrkl jsem, jelikož to vím.

„Zabít ho,“ smál se táta.

„Správně,“ potvrdil pan profesor a slečna Soňa si ho hned dobrala: „Strejda ho vždycky honí po koupelně, pak se dostanou do kuchyně mezi nádoby a nakonec se kapr zabije pádem z prvního poschodí o dlažbu.“

Rybáři se naší zábavě jen usmívali. Byli to zamlklí hoši, měli červené tváře i ruce, protože jsou pořád venku, ať je hezky nebo ošklivo, a máchají se neustále ve vodě. Takové ruce má naše maminka, když pere prádlo.

„Ouklej obecná, čili bělice,“ zvedl pan profesor hlas. „A to neobyčejných rozměrů! Divím se, že je tu jen jedna, bělice mají putovat v celých hejnech.“

„Zřejmě nedodrží přírodovědecké předpisy,“ ozval se strýc Ilja.

„A ještě něco,“ vzpomněl si pan profesor, „řekli byste, že bělice sloužily k výrobě umělých perel? Šupiny se naložily do čpavku a vyráběla se z nich esence, která dodávala skleněným perlám velkou podobnost s pravými.“

„U Želnavy jsou jich celé houfy,“ ozval se jeden rybář.

Prohlídka tenatové sítě se chýlila ke konci. Zapamatoval jsem si tu věc s perlami..

Zajeli jsme opět k velkému člunu, který se pohupoval nedaleko, rybáři naházeli ryby do soudku a táta se díval, jaké ryby v ní už mají. Vytáhl malou rybkou s velkými ploutvemi.

„Carassius carassius, karas obecný,“ dal se slyšet pan profesor a vzal rybkou do ruky. „Rybáři ho nemají v lásce, moc sežere a pomalu roste. Pallas uvádí, že může dokonce zamrznout v ledu a když led roztaje, zase obživne.“ Hodil karase zpět.

„Závidím karasovi,“ zvolal strýc Ilja.

Rybář, který měl gumovou zástěru, zalovil rukou v soudku a vylovil okouna. Poznal, jsem ho hned, takových je při výlovu rybníku plno.

„To je pravý vodní lupič! Jakmile se přiblíží houf drobných rybiček, vyrazí pod ně jako blesk a běda jim!“

„Počkat, strejdo,“ přerušila slečna Soňa svého strýčka, „nezamlouvej jméno a latinský název. Bez latinského jména to považujeme za neúplné a nevědecké.“

„Co je to takový nějaký karas, ale carassius, to už panečku zní!“ přidal táta.

„Tak tedy byl to okoun říční a když chcete, tedy perca fluviatilis.“

„My pěstujeme v rybnících také okouna pstruhového,“ přihlásil se táta.

„Mikropterus samoides nebo tak nějak,“ zabručel profesor. Pak se obrátil na rybáře, kteří se chystali na cestu k dalším tenatům. „Nu chlapi, a tohle jsou všechny druhy ryb, které na Lipně ulovíte?“

„Kdepak! Ještě je tu cejn, tloušť, plotice a všechna možná chamraď. Ale nezlobte se,“ omlouval se rybář v zeleném klobouku, „my už musíme jet.“

Poděkovali jsme jim, rozloučili se a rybáři odpluli dál do zátoky, my pomalu zpátky k mostu. Vedoucí, na kterého táta čekal, nikde.

„Škoda, že tu nejsou velryby,“ povzdechl si strýc Ilja, „to by měli rybáři fofr.“

„Ještě by mohla některého spolknout, jako se stalo Jonášovi,“ prohodil pan profesor.

„Proč se dneska takové věci nestávají?“ nedal jsem pokoj.

„Protože už to není zajímavé. Dneska by ho musela uchopit kosmická loď z jiné planety.“

Vedoucího jsme stále nepotkávali.

„Pojedeme za ním,“ rozhodl táta.

Za mostem bylo plno rybářů s pruty, chytali ryby na udicí. Stáli nehybně, někteří na břehu, jiní po kolena nebo i po pás ve vodě.

„Tati, proč nechytají taky do sítí?“ zeptal jsem se.

„Tohle jsou rybáři sportovci a ti do sítí chytat nesmí.“

Vzpomněl jsem si na rybáře u nás, jak jezdí na podzim na nákladním autě od rybníka k rybníku, vozí kádě, kesery a sítě, mají černé gumové kabáty, kterým se říká skafandr, vysoké boty až po pás, lesknou se mokrotou a čpí z nich rybina a rum. To jsou státní. Jako třeba společnosti Union Pacifik.

A sportovní rybář, to je třeba pan Marek, co chodí s prutem k potoku, v ruce nese plechovčičku a z kapsy mu čouhá svačina. Chodí na štika tak dlouho, dokud ji nechytí, třeba celý rok.

Přistáli jsme u dřevěného mola.

„Jsem tu za chvíličku,“ omluvil se táta a odešel do domku.

Vyšel jsem na břeh a poohlížel se po jednom místečku, které každý občas potřebuje a které s sebou není možno nosit. Bylo v chodbě rybářského domku. „Pro pány“, stálo tam.

Sotva za mnou zaklaply dveře, vyšel kdosi na chodbu.

„Museli zvětřit, že po nich jdeme,“ uslyšel jsem tátův hlas.

„Tohle přišlo dnes poštou,“ odpověděl vedoucí.

„Pytláci mají základnu u řeky Vltavy nad přehradou. Je to dřevěná chata na pravém břehu blízko silnice. – Váš přítel.“ Je to sice anonymní,“ broukl táta, „ale podíváme se tam.“

Zašustil papír a oba vyšli do chodby. Proklouzl jsem ven.

„Nasedat, plavčíku, odjezd!“

Vskočil jsem do joly a už jsme čerili hladinu rovnou čarou k našemu tábořišti na pasece. Slunce se prodralo mezi kupami mračen a slečna Soňa zvrátila hlavu dozadu. Strýc Ilja čekal připraven pro případ, že by upadla ze sedátka, ona sice neupadla, ale strýc dával pozor neustále.

Místo, kde ještě ráno tábořil pán s motorkou, bylo nyní prázdné. Odjel a nechal nám u stanu lístek, že děkuje za prášek, jeho paní prý pomohl, a že nám přeje šťastnou plavbu. Nechal nám také ještě jednu rezervní svíčku do motoru. My zase jemu přejeme šťastnou jízdu na Vranov a ať si užije svůj tranzistorák a vytřese se na svém prskoletu! Zítřka pojedeme zase dál! Táta nám to oznámil po návratu od rybářů. Hledal mapu a moc huboval. Dělal jsem jakoby nic, ale dobře mi nebylo.

Strýc Ilja i táta se k mému velkému překvapení holili. Vždyť si slíbili, že na táboře se holit nebudou! Strýc Ilja měl už takový pěkný

vous, vypadal na dálku jako pravý kapitán, táta zase jako polární badatel. Neholili se od té doby, co jsme odjeli z domova.

„Jé, vy se holíte?“ vyjekl jsem.

„Máš snad něco proti tomu, plavčíku?“ zamumlal strýc Ilja skrz bílou pěnu. „Dej pozor, aby se ti nezakousla do gumového člunu štika! To bys šel ke dnu.“

„Vždyť jste říkali, že se nebudete vůbec holit,“ připomněl jsem strýcovi.

„Člověk míní, bohové mění,“ odpověděl strýc. „Nepůjdeme přece na návštěvu jako loupežníci.“

„Na jakou návštěvu?“

„Navečer se jde k táboráku, ne?“

Když jsem se dozvěděl, jak se ta věc s holením vlastně má, zajímalo mě, zdali budeme hlídkovat.

„Něco takového uspořádáme,“ odbyl mě táta. „A k večeru doneseš Jirkovi vzkaz. Tak abych tě nemusel nikde hledat!“

Konečně uvidím Jirkovu plachetnici ve dne!

Pak jsem si řezal prut a díval se, jak se strýc Ilja a táta holí. Táta se škrábal strojkem po tváři a špulil pusu. Strýc Ilja se bez přestání mydlil a tomu mydlení nebyl konec. Nebylo to nic pro mě a šel jsem proto na maliny ke stanovému táboru.

Kdo se loudá rád po lese, len ví, jak se pěkně šlape v suchém jehličí nebo po měkkém mechu. V lese je to vždycky tajuplné. Hned se objeví hnízdo mravenců, hned zas vykoukne klobouček houby, hnědý, červený, tečkovaný. Na stromě se mihne veverka a houštinou se cosi prodírá. Pořád máte dojem, že byste mohli někoho potkat, ale nikoho nepotkáte a kdyby se někdo přece ukázal mezi stromy, určitě se leknete.

S klackem v ruce jsem se loudal kolem stanového tábora. Najednou ml připadalo, že za mnou někdo je. Než jsem se stačil otočit, zakryl ml rukou oči. Leknutím ml vypadl klacek z ruky.

„Hohoho,“ ozval se Ferdův hlas. „Jak se máš, admirále?“

Nečekal na odpověď. „Co nového? Našli jste něco na jezeře?“

„Nenašli jsme nic.“

Ferda má trochu zúžené oči, jako kočka, napadlo mě. „Zítra odjždíme do nitra Šumavy,“ pochlubil jsem se, ale zase mi nebylo dobře.

„A nevíš kam?“

„Nad přehradu do řeky,“ vyklouzlo mi.

„Byli jste u rybářů? Myslím u státních.“

„Byli.“ Co je na tom Ferdovi dnes zvláštního?

„A co poklady?“

Vzpomněl jsem si na rozmluvu se strýcem Iljou i na to, co mi říkal táta. „Nevím, já se už o žádné poklady nestarám.“ Trošičku jsem zaváhal, ale jen docela málo, podíval se Ferdovi do jeho pihovatého obličejce a řekl: „Vraťte mi mapu, musím jí mít.“

Ferda se zamračil. „Nač ten spěch? Mapu ti přinesu příště.“

„Kdy příště, my zítra odjždíme!“

„Já tě najdu. Nebud' holousek.“

Jakýpak holousek? „Já tu mapu musím mít a vy jste mi slíbil, že mi jí hned vrátíte a slib se musí plnit.“

Ferda se ušklíbl. „Hele, hele, skrček ...“

„Pusťte mne, já nejsem žádný skrček a abyste věděl, žádné poklady tu nejsou, to všechno je hloupost!“

Vyškulbl jsem se mu, ale on mě znovu chytil. Byli jsme tu zase tak sami, ale dnes bylo všechno jiné. Ferda mě zradil!

„Vraťte mi mapu, nebo začnu křičet!“

Rozhlédl se.

„Až dojdeš tamhle k tomu stromu,“ ukázal rukou, „položím mapu tady pod ten kořen.“

Pustil mě a já šel. Byla to však zase zrada. Když jsem se vrátil ke kořenu, Ferda byl pryč a mapa s ním. Plavčíku, plavčíku, teď to máš!

A najednou jsem si vzpomněl, co bylo na Ferdovi dnes tak divného: vždyť on měl montgomerák a modrou rádiovku! Přesně jako ten trosečník..

Sotva jsem se vrátil do tábora, dal mi táta vzkaz pro Jirku.

„Jseš nějaký vyjeveněj, kde jsi lítal?“

„Ale – tam, po lese,“ odpověděl jsem neurčitě.

„Půjdeš tímhle směrem, obejdeš bažinu lesem, sejdeš znovu na pobřeží a plachetnicí nemůžeš minout. Kdyby tam náhodou Jirka nebyl, vrátíš se i se vzkazem zpátky a doneseme ho tam večer. Rozumíš?“

„Rozumím.“

Vzkaz, to byl papír, zalepený třicetihalérovou známkou, protože táta jinou zálepku neměl.

„Ne, abys to ztratil,“ volal na mne ještě.

„To by měla devíticásá kočka hody,“ přisadil si strýc.

Oběhl jsem močál a klusal okrajem lesa, v opačném směru, než je stanový tábor, kde jsem se nepěkně rozešel s Ferdou. Budu muset proběhnout kus cesty lesem a pak zahrnout na pastvinu k pobřeží. Všude bylo pusto a ticho, vpravo neživý močál, voda se blýskala mezi stromky a pomalu je rdousila, vlevo se tmavěl les.

„Stůj!“ zaskřehotalo to najednou v lese, až mě bodlo v celém těle. Přidal jsem.

„Stůj, cos to ukrad, hned to polož nebo uvidíš!“ Hlas skřípal, jako když řeže pilou.

Stiskl jsem pevněji papír a dupal, až jehličí létalo na všechny strany. Teď se za mnou jistě rozběhl, slyším dusot!

„Polož to nebo střelím!“ skřípal hlas, ale já nepoložil. Nohy mi tuhly, ale už jsem z lesa venku a tady je mi hej!

Běží někdo za mnou? Ohlédl jsem se. Na pokrají lesa se mihla nějaká postava, ale splývala se stromy.

Tu mapu jsem přece jenom neměl vzít. Tohle mám za to. Svědomí.

Bez dechu jsem vpadl k Jirkovi. Plachetnice se pohupovala několik metrů od břehu.

Na dlouhé prohlížení lodi nebyl čas. Jirka ležel na břehu před malým stanem a četl.

„Nazdar plavčíku,“ přivítal mě. „Co mi neseš?“

Beze slova jsem mu podal vzkaz. Srdce mi bušilo až v krku a v boku píchalo.

„Procházej se, hnal jsi jako splašený.“

Jirka přečetl vzkaz, roztrhal ho na malé kousíčky a naházal do vody. „Vyříd' tátovi, že se podle toho zařídím.“

„Jirko, šel bys zpátky se mnou?“ zeptal jsem se a pověděl mu o příhodě v lese.

„To si z tebe někdo vystřelil,“ smál se Jirka, „ale doprovodím tě na kopec.“

Pak mě pohostil kondenzovaným mlékem, které jsem mlčky vypil, vyptal se mě, jak dopadl můj noční výlet a vydali jsme se na cestu.

Nejspíš mě někdo postrašil, souhlasil jsem s Jirkou, když jsem uháněl s kopce okrajem lesa. Jirka stál mezi stromy a díval se za mnou.

Táborák večer byl velký a slavný. Seděli jsme v kruhu kolem ohně a povídali samé veselé věci. Od jezera táhl chládek, ale oheň ho zaháněl. Jen Tarzan chyběl, hlídal náš stan. Je chytřejší, než jsem si myslel, umí dávat pac, prosit a aportovat.

Slečna Soňa se mi opět velice líbila. Měla kolem krku hedvábný šátek. Byla na něm vymalovaná černoška s košem na hlavě. Takový šátek koupím mamince k narozeninám.

Proč jsou večery u táboráku tak hezké? Snad proto, že je tma, dřeva praskají a dávají světlo i teplo a nikdo se nezlobí ani nehádá.

Táborák zanedlouho skončil, dalo se do deště.

„Počasí se vám na zítřejší cestu kazí,“ mínil profesor.

„Nejsme přece z cukru,“ řekl strýc Ilja, „nějaká ta kapka vody nás nerozhází.“

DO NITRA ŠUMAVY

Když se má jet na výlet, obvykle se ráno probudíte, venku je všechno šedivé a děšť na samém krajíčku.

Takové bylo i ráno, kdy jsme měli pokračovat v cestě po jezeře až do řečiště Vltavy a ještě dál, k pytlácké chatě – zkrátka do nitra Šumavy!

Strýc Ilja a táta konali poradu na břehu jezera. Tvářili se neobyčejně vážně, neustále se dívali kamsi za jezero, zvedali hlavy,

rozhlíželi se po obloze. To dělají vždycky, když nevědí z boty do boty. Hledí soustředěně a zachmuřeně.

Sebral Jsem klacek, olamoval z něho větvičky a řekl. „Tak pojedeme?“

Nic, žádná odpověď. Strýc Ilja hleděl upřeně směrem, odkud vystupovaly šedivé mraky. Táta sledoval cizí loďku, která se plahočila nedaleko břehu.

Začal jsem ořezávat klacek a po očku pozoroval poradu na břehu. Strýc Ilja zíval, protože měl k ránu hlídku a nyní byl ospalý. Teď ještě řekne: „U kropenatého buvola, já si jdu lehnout,“ – vlez do stanu a nikdo ho neprobudí.

Po cestě od lesa přibíhal Tarzan a za ním šel pan profesor. „Dobré jitro,“ volal zdaleka. „Vyspáno?“ Strýc Ilja a táta přerušili poradu.

„Hlíдали jste, hlíдали?“ ptal se pan profesor a povídal to tak, jako by měl radost z toho, že jsme museli v noci držet kvůli jole hlídky. Je mi podezřelý.

„Hlíдали, hlíдали,“ odpověděl táta, „a teď se rozhodujeme, zdali máme vyplout. Co říkáte, nebude pršet?“

Profesor prozkoumal oblohu a pokýval starostlivě hlavou: „Připravuje se to, je dusno.“

Ten tu ještě s takovýmhle proroctvím scházeli řezal jsem klacek, až třísky lítaly a když táta pronesl, že bychom tu měli ještě jeden den zůstat, letěl klacek do křoví, já utekl do stanu a lítostí mi bylo do breku.

Copak neříkali, že ráno poplujeme?

„Táto!“ zavolal jsem.

Táta se otočil. „Co chceš?“

„Přiď sem, chci ti něco říct.“

Táta se obrátil a pomalým krokem se blížil ke stanu. „Nu,“ zastavil se přede mnou. „Co máš?“

„Táto,“ řekl jsem a v krku mě to trochu tlačilo, „proč nepojedení?“

„Aha,“ udělal si táta. „Copak nevidíš, že každou chvíli může spustit déšť?“

„Proč jste se tedy večer vytahovali, že nejsme z cukru?“ vyletělo ze mne. Táta se podívil: „Kdo se vytahoval?“

„Strejda a ty taky!“

Táta se zarazil. V té chvílce ticha bylo slyšet, jak Tarzan chlemstá za pařezem vodu. Umí se jen cpát, ten nemožný pes.

„Jedeš,“ křikl táta na Tarzana a byl asi rád, že mi nemusí rychle odpovědět. Pak se na mne podíval: „Vida, zapomněli jsme na plavčíka. Pojd' na poradu!“

V krku mi odlehlo, vyskočil jsem a šel.

„Tady plavčík,“ obrátil se táta na strýce Ilju, „trvá na našem včerejším rozhodnutí, abychom dnes zvedli kotvy. Sami jsme prý říkali, že nejsme z cukru. Co tedy uděláme?“

Kapitán si zmáčkl dvěma prsty nos, vyfoukl hlasitě vzduch a pravil:

„Za dob mého pradědečka by takového opovážlivého. plavčíka dali zmrskat devíticásou kočkou, protože nemá co mluvit do rozhodnutí svých velitelů. U všech bezzubých žraloků! Za mého dědečka by ho zavřeli, že by nevoněl. U rohaté velryby! Ale já, kapitán žluté joly, dávám hlasovat: kdo je pro, aby se vyplulo?“

Zvedl jsem ruku, táta ji zvedl po mně – teď už bylo vyhráno, protože rozhoduje většina – a strýc Ilja ji zvedl taky a mně bylo ohromně lehké, že bych křičel: hurá! – což jsem také učinil.

„Kam chcete dnes dorazit?“ zeptal se profesor.

„Těžko odhadnout,“ odpověděl mu táta, „někam za Želnavu“.

„Jak dlouho se tam zdržíte?“

„Máme na to celý týden.“

„Tam už nemusíte hlídat loď, lidský tvor je tam vzácností,“ řekl Ještě profesor.

„Také si myslím,“ vmísil se do hovoru strýc Ilja s hlasitým zívnutím, „je to úplná pustina, medvědi si tam hrají na schovávanou.“ A dodal: „Kde je slečna Soňa?“

„Jela na nákup, vrátí se před polednem. Mám vás pozdravovat a vyřídít, abyste zlomili vaz!“

„Ten lámeme pořád,“ prohodil strýc Ilja.

Sbalit svoje věci, zamést podlážku, vytahat kolíky, složit tyče, to byl můj úkol. Pustil jsem se do toho s velikou chutí a v hlavě se mi

rojilo plno nápadů. Budou tam perly? Chytnu konečně nějakou rybu? Lapíme pytláky? Neměli bychom si natáhnout strýcovo prostěradlo jako plachtu? Kde budeme příští noc tábořit? Budou zase hlídky? Je tam dost dřeva na oheň? Najdeme pitnou vodu? Neměli bychom si postavit stříšku proti dešti až poplujeme?

Strýc Ilja s tátou svinovali spací pytle, skládali stan, rovnali tlumoky, házeli nádobí do kbelíku, zkrátka – organizace klapala. Jen strýc zasakroval: „Stopadesát inventur na toho kramářského packala,“ když se učernil od hrnce, začouzeného pokaženým lihem.

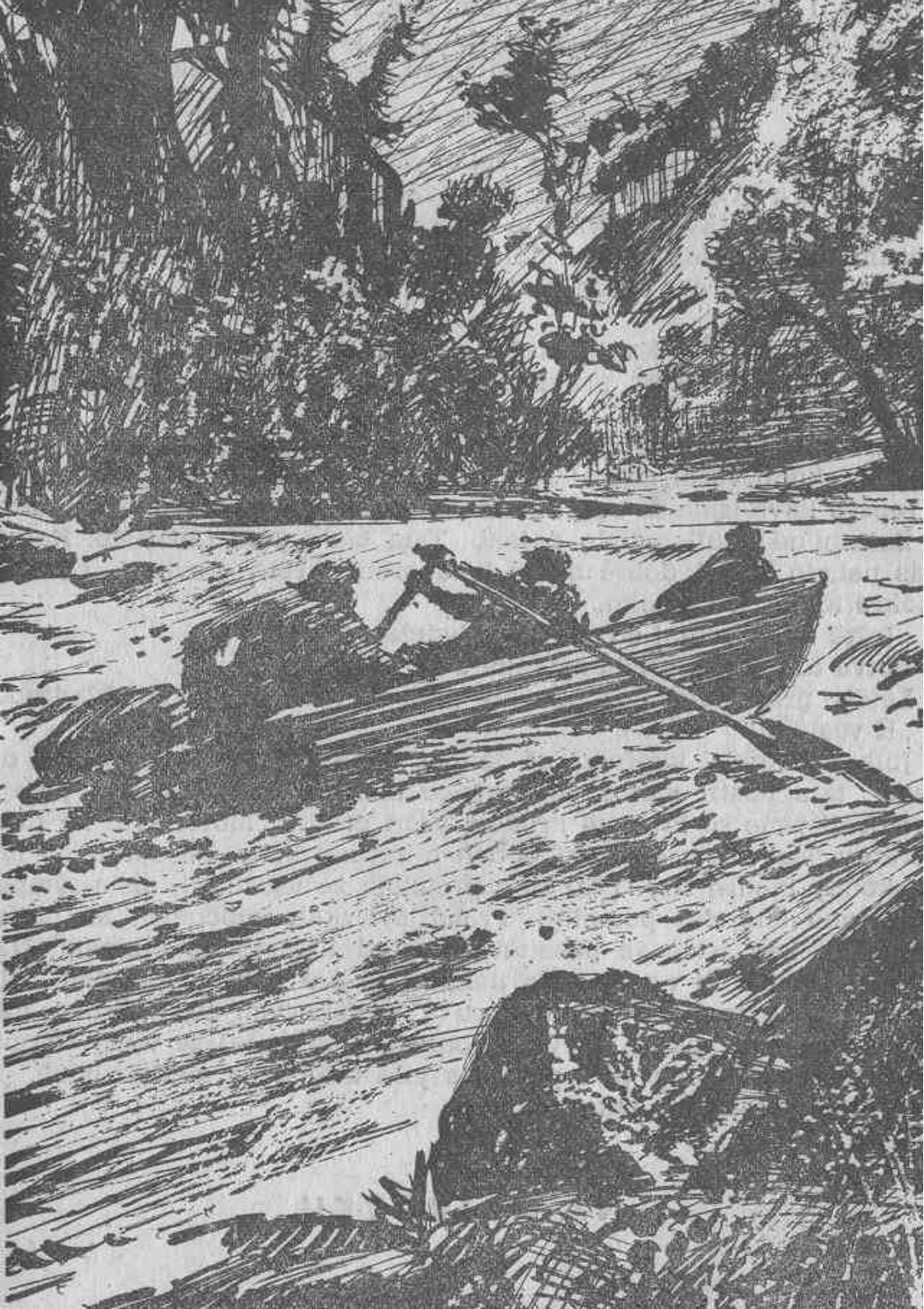
Nastalo odnášení a připevňování věcí do joly. Vysbíral jsem na opuštěném tábořišti papíry, plechovky jsme zakopali, ohniště zakryli drnem. Tam, kde ještě před hodinou stál náš tábor, bylo nyní prázdno, jako kdybychom tam jaktěživi nebyli.

A dešť si to rozmyslel, asi čekal, až budeme na cestě.

„Hej, kormidelníku!“ volal strýc Ilja na tátů, který měl pořád co hovořit s panem profesorem. Co ti dva spolu mají? Táta podal panu profesorovi ruku a úprkem, se hnál k jole.

Motor zabrblal a příd' rozrazila vodu.

Ahoj, zelená paseka, ahoj, tábořiště u starého pařezu, ahoj, slečno Soňo ze stanu pod vysokým lesem! Vzhůru do nitra Šumavy!

V P E Ř E J Í C H

Před námi se táhla do veliké dálky hladina jezera. Voda byla hladká, nic se ani nepohnulo.

Pluli jsme, ale nikam jsme se neblížili. Tak to je na velkém jezeře. Jen paseka se pomaloučku vzdaluje, je pořád menší, až se úplně ztratí a je z ní tmavý pruh lesnatého pobřeží.

Jsmo uprostřed jezera, nad námi se převalují mraky, voda pleská o jolu a před námi je Šumava.

Plavba probíhala klidně. Za námi zůstal i malý neobydlený ostrov zvaný Tajvan. Za ostrovem se jezero zúžilo. Táta zakormidloval k pravému břehu.

Taky někde pod námi vedla dřív železniční trať. Všechno je pryč, násep, koleje, telegrafní tyče i nádraží. Železnice dostala novou cestu, točí se nahoře kolem Hůrky.

Sem tam se vynořují roztroušené domky. Kolem jednoho takového jsme pluli. Cesta, která tu vedla, mizela ve vodě. Plujeme nad ní. Vedle cesty ležela u břehu uvázaná pramice. Měla motor jako naše jola, ale jinou nádrž. Bývala zelená, ale barva zašla, nádrž oprýskala. Celá pramice se strakatila a místy koukalo holé dřevo, zčernalé a nahnilé. Patří zřejmě chudému rybáři.

Míjeli jsme stráň s řídkým lesem a blížili se k přivozu u Horní Plané. Tady někde bývalo srdce Vltavy. Reka se točila údolími a její koryto vytvořilo podobu lidského srdce. My už jsme je neviděli údolí bylo pod vodou a s ním i srdce Vltavy.

Cím víc se blížily šumavské kopce, tím níž nad námi visely mraky. Bylo teplo a dusno. Za městečkem jsme ucítili, že jedeme proti proudu. Teď už to kolem nás vypadalo jako na řece při povodni. Voda se rozlévala po lukách, čouhaly z ní vrbičky a křoviska. Místy se rýsovalo řečiště Vltavy.

Rozlitina se neustále tenčila a koryto Vltavy před námi vystupovalo stále jasněji.

Řeka se počala kroutit. Na březích zasvítilo několik strakatých stanů. Vyběhly z nich děti a za nimi vyšly maminky. Mávaly na nás a my na ně. Člun s motorem tu byl tehdy vzácností.

Za zatáčkou překlenul řeku most. Proud proti nám tlačil stále úporněji. Motor táhl ze všech sil, ale pluli jsme velmi pomalu. Obloha se zatahovala. Nad zalesněnými stráněmi daleko od řeky se vynořil vysoký kopec. Jeho vrchol byl obtočený mrakovou peřinou, která vypadala jako cukrová vata na špejli.

Zleva i zprava se valila kolem kopce spousta par, kterými se krmily beztak už dost tlusté mraky. Sem tam ukáplo. Dopluhi jsme k mostu a před námi vyvstala tabulka s nápisem:

LIPENSKÁ PŘEHRADA – KONEC

Za mostem se vinula čistá řeka. Místy zasvitlo dno. Voda byla průhledná a připadalo mi, že se dívám průsvitným sklem na zlatá zrníčka a oblázky, kterými je pokryté dno řeky. Zdálo se mi, že musím rukou dosáhnout až dolů a také jsem to zkusil. Táta vyrazil varovný výkřik, ale pozdě. Rukáv byl zmáčený až k rameni, klacek na dno nedosáhl.

Proud mohutněl. Kapky deště mí stále častěji tloukly do tváře. Museli jsme se držet proudnice. Proudnice bývá nad nejhlubším místem řeky.

Škrt ho! Motor zadrhl o dno. Táta ho bleskurychle sklopil a strýc Ilja se chopil vesel. Musel zabírat ze všech sil, aby překonal proud a teprve když jsme se ocitli za mělčinou, přišel ke slovu zase motor.

Zalesněné údolí nebylo daleko. Tam bude jistě tábořiště. Kolem nás nebylo žádné dobré místo k táboření. Břehy travnaté, za nimi mokré louky, les daleko.

„Ještě kus,“ zvolal strýc Ilja. „Vydržet, lodníci!“

Sotva to dořekl, přišla zatáčka a za ní peřeje.

Letěly proti nám, poskakovaly přes balvany, skryté pod hladinou.

„K veslům!“

Jola se šinula kupředu už jenom nepatrně. Strýc se opřel do vesel, táta pustil motor jak nejvíce mohl a vjeli jsme do peřejí. Prodírali jsme se krok za krokem proti proudu. Motor řval na plné

obrátky, strýc Ilja se leskl potem a zatínal zuby, na spáncích mu naskočily modré žíly. Pral se s proudem ze všech sil, ale postupovali jsme čím dál pomaleji. Proud byl stále mocnější, až přišel okamžik, kdy jsme se posunovali vpřed hlemýždím tempem. Najednou jsme stáli na místě a nehnuli se ani o krok kupředu. Síla proudu se vyrovnala síle motoru a strýčkových paží. Proud nás zachytil a vrhl zpátky. Strýc se ohlédl a pokoušel se vesly kormidlovat. Vyhodilo nás to z peřeje a jola uvázla na mělké tišině.

A to už pršelo, lilo jako z konve.

NA OSTRŮVKU

Táta vyskočil na břeh a prohlédl místo, kde jsme přistáli. „Stan!“ zavelel.

Strýc Ilja mu jej hodil a ostatní věci přikryl gumovým člunem. Rychle navlékat tyče a podávat kolíky! Ve chvílce nás chránila střecha stanu před lijákem. To byla blesková akce, u kropenatého buvola!

„U kapitánovy dřevěné nohy,“ utíral se strýc Ilja, „to nás to dostalo! Dal bych deset parních kajaků za to, kdybychom byli nad peřejemi!“

„Chybělo pět metrů,“ odhadoval táta.

Děšť bušil do stanu.

Naštěstí nepršelo dlouho. Sotva přestalo, vyšli jsme před stan. Mraky se stahovaly k jezeru. Nad vysokým kopcem se zamodrala obloha a svítila čistotou.

„Co je to za kopec?“

„Plechý. Šumavské božstvo.“

„Jak to?“

„Vidíš, jak za ním vyvstal bílý oblak a zahýbá do Čech?“

Nedělat nic, jenom odpočívat a dívat se kolem sebe a nemít pořád dost pohledu na řeku, kopce, lesy, modré nebe nad Plechým i zamračené směrem na jezero, to byla celá naše práce. A když se i nad námi vyhouplo sluníčko, proběhlo se po lukách a po hřebenech lesů kolem nás, zalilo nás blažené teplo a my lenošili.

Uvázli jsme na písčitém ostrůvku v řece. Od břehu nás oddělovalo mělké rameno řeky, široké několik kroků. Rostly tam vrbičky a různé traviny.

Sluníčko se do nás opíralo stále ostřeji. Strýc Ilja byl rázem v plavkách a vběhl do peřeje. Jen se dostal do proudu, vyrazil zoufalé výkřiky. Táta vyskočil, ale ty výkřiky byly jen proto, že voda v proudu studila jako led.

Táta cosi zavrčel a šel se umýt nad peřeje. Pozoruji, že táta je od včerejška chvílemi nabručený. Možná, že pro mapu. Hledá ji, ale mně neřekne nic.

Oba vylezli z vody červení jako raci: osušili se, strýc se pustil do rovnání věcí a táta počal zřizovat kuchyň pod vrbičkami. Když jsem vyšel z tátovy vrbičkové kuchyně, spatřil jsem několik chlapců. Šli po louce k nám.

Velký chlapec v manšestrových kalhotách a bílé košili nesl rybářský prut a ten prut měl opravdický naviják, menší kluk s ježkem na hlavě a s plechovkou na rybičky v ruce, jiný v modrých trenýrkách a pruhovaném tričku a vzadu za nimi nejmladší v dlouhých kalhotách a bos.

Přebrodili úzké rameno a zastavili se u vrbičky, pod kterou táta kuchtil.

Vsedl jsem do gumového člunu a křižoval na mělčině kolem vrbiček. Kluci popošli k jole, obstoupili stan a nakonec se vrátili ke kuchyni, když si všechno mlčky prohlédli.

„Jdete na ryby?“ přivítal je táta.

„Můžeme chytat s vámi?“

„S námi?“ divil se strýc Ilja, který vylezl ze stanu. A hned zavolal na mě: „Hola, plavčíku, máš tu hosty! Neznámí cizinci by s tebou chtěli holdovat rybolovu.“

Vystoupil jsem z gumového člunu, a vystrachal svoje rybářské náciní a vyšel s nim před stan. Byl to několikrát navazovaný vlasec, naviják vyrobený z plechovky od konzervy.

Když to kluci viděli, vyrazili opovržlivě: húúú, a hned, že s tím nesmím chytat! Zůstal jsem rozpačitě stát, ale strýc Ilja se mě ujal:

„Cože, proč by s tím nemohl chytat? Člověk aby s sebou nosil příručku, co se smí a co se nesmí! No mluvte kluci – proč by nemohl?“

Kluci promluvili skoro všichni najednou: „Má rybářský lístek?“

Jistě podle mého náčiní poznali, že ho nemám, protože kdybych ho měl, nosil bych pořádný prut a všechno ostatní.

„Máš rybářský lístek?“ obrátil se ke mně strýc Ilja.

„To nemám. Na co, já žádný nepotřebuju,“ zahučel jsem neochotně a jenom tak daleko, aby to došlo ke strýci Iljovi. Co je klukům po tom? To se vytahují, když ho mají!

„A vy máte rybářský lístek?“ zaútočil strýc Ilja na kluky, protože pochopil, že jsem v úzkých. To je přece kapitán! Nenechá mužstvo na holičkách!

Kluci podávali strýci svoje lístky.

„Hmhm,“ pobrukoval strýc Ilja, „tak tedy smíte chytat jen s dospělými. S námi ale nebude nic. My ryby nechytáme, leda žraloky.“

„Plavčíku, opatři pitnou vodu,“ volal ze své kuchyně táta.

„My ti ji ukážeme,“ nabídli se kluci. Vzal jsem plechovku a dva kluci šli pro vodu se mnou. Ten v modrých trenýrkách a ten bosý. To s těmi lístky jsem jim odpustil, byl jsem rád, že jsou se mnou.

Náš hovor začal tím, že kluci mi ukazovali, kam pro vodu půjdeme, potom bylo ticho a pak se zase zeptali, kam vlastně cestujeme s Jolou a se stanem. Vylíčil jsem jim cestu i její cíl, a to mi připomnělo mapu.

Když byla voda nabraná, sedli jsme si u studně a napili se. „Kluci,“ řekl jsem. „Dejte mi čestné slovo, že nikomu neřeknete, co vám teď povím.“

„Čestné slovo.“

„Kluci, nám se ztratila mapa!“

Kluci se tomu moc nedivili. Myslím, že se tomu nedivili vůbec. Jistě se jim nezdálo, že ztratit mapu je nějaká zvláštnost.

„Nojo, byla to ale tajná mapa a ukradl nám ji Ferda. Ale táta o tom nesmí vědět.“

Teprve teď to mělo správný účinek, ale kluci se ještě nedivili nejvíc, jak by mohli.

„A my toho Ferdu pronásledujeme. Vlastně já ho pronásleduju, protože já si tu mapu od táty vypůjčil a Ferda mi ji ukradl. Kdyby táta věděl, jak to bylo, měl bych moc zle.“

„Jaký Ferda?“

Popsal jsem ho, jak jsem nejlépe dovedl; světlavlasý, trochu pihovatý, má šedé oči jako kočka, hubený, nosí rezavé kalhoty, zelenou bundu, nepromokavý plášť montgomerák a modrou rádiovku..

„Ty,“ vyskočil kluk v trenýrkách. „Toho já znám!“ Ted' byla řada na mně, abych byl překvapený. „Chodívá sem do hospody. Já ho tam kolikrát viděl, když jdu pro pivo.“

„Víš co?“ navrhl kluk v trenýrkách. „Podíváme se tam, jo?“

Netrvalo dlouho a stáli před hospodou. Kolem se trousili lidé. Nahlédnout dovnitř okny nešlo, jedině stoupnout si ke vchodu a pokoušet se, zda zahlédneme Ferdu v místnosti, až někdo otevře dveře.

Dveře se několikrát otevřely, ale pro kouř nebylo vidět nic. „Kluci, dojdeme něco koupit,“ řekl jsem. „Půjdeme s tebou.“

Přivítalo nás pleskání karet, bušení do stolů, hovory spletené do sebe, štiplavý kouř a cinkání půllitrů.

Bedlivě jsme v hospodě prohlíželi všechny lidi, ale Ferda nikde.

„Tatranky a tři limonády,“ objednal jsem. Nebylo kam si sednout a od pultu nás vystrkovali noví návštěvníci. Nezbyvalo než vypít limonádu a jít ven.

Dlouhou dobu jsme leželi venku v příkopu a hlídali vchod.

Naše pátrání však bylo marné, vraceli jsme se bez jediné stopy.

„Víš co,“ těšili mě kluci. „My ho budeme hlídat.“

To je nápad! Dali jsme si na to ruku.

Když jsme se vrátili na ostrůvek, zahřměl strýc Ilja: „Kde ses toulal, plavčíku? Kdybych za tebe nedošel pro dřevo, měli bychom studenou večeři s rosou.“

„Hybaj pro pivo! A zeptej se, jestli nemají ryby – to je jedno jaké!“

Stíkl jsem rty a mlčky vzal termu. To je pořád nějakého honění! Kluci šli opět se mnou. „Tohle všechno musí člověk zkusit, když je jenom plavčíkem,“ stěžoval jsem si. „Všechno jenom já.“

„Nejlepší máš se na to vykašlat,“ mínil bosý kluk. „Ať si to udělají sami.“

„To by neměli ani oheň,“ řekl jsem opovržlivě. „Ani stan beze mne nepostaví a nestrhnou.“

„Kluci,“ zeptal jsem se ještě, „mohly by tu být někde poklady?“

„Poklady?“

„No třeba po Němcích, nebo v kostelech ...“ Kluci mlčeli a přemítali.

„V kostele mají kadidlo,“ připomněl bosý kluk v dlouhých kalhotách.

Na zpáteční cestě s pivem vzali kluci prkénka, srovnaná za jednou chalupou. „Kde jste vzali to dřevo?“ prohlížel prkénka strýc Ilja. „Z takových hromádek,“ řekli kluci.

„Doneste to zpátky a hezky zčerstva!“ podíval se táta přísně. „Nám stačí sušiny z lesa. A co ryby, mají?“

Zapomněl jsem se zeptat. „Nevím, ono tam bylo moc lidí.“

Táta si mě změřil a neřekl nic, ale to stačilo. Odnášeli jsme prkénka a ve mně bublala urážka. Pořád proti mně něco mají!

Když jsme se vrátili, dělal táta večeři, strýc Ilja lámal, sekal a řezal dříví a pak šel do stanu přerovnávat věci na spaní. Já jsem se opásal loveckým nožem a předváděl klukům, jak řeže. Vrbové proutky krájí jako máslo.

Slunce zapadlo za lesnaté kopce a večeřeli jsme.-Sázená vejce se salámem a čaj. Kluci dostali perníčky. Pak jsme se dívali do ohně a povídali o všem, co jsme zažili. Byla už skoro tma. Na břehu v zákřutu řeky se zastavil člověk s prutem v ruce. Hodil jsem do ohně náruč suchého kletí a plameny ozářily jeho postavu. Montgomerák a rádiovka, v ruce prut na ryby. Ferda! Vyskočil jsem, ale postava zmizela jako stín.

Rozběhli jsme se s chlapci za ním, ale ve tmě nebyla žádná naděje. Kluci pak museli jít už domů. Doprovodil jsem je na louku u řeky. Slíbili, že budou hlídat hospodu a jeden bude od zítřka hlídkovat u reky, abychom se neminuli, až pojedeme zpátky.

„Tak ahoj, kluci!“

Odpoledne jsem trval na tom, že budu držet hlídku od deseti hodin, jako u starého pařezu na jezeře, ale vzal to za mě strýc Ilja.

Seděli jsme venku sami dva, táta šel spát, od jedné hodiny v noci bude hlídkovat. Byl jsem moc rád, že tu nesedím sám. Tady bylo úplně jinak než na pasece. Voda v řece šuměla, kolem nás nic Jiného než tma. Bylo mi smutno, chtěl jsem si vzpomenout na něco veselého, ale tenhle oheň byl proti těm minulým nějak jiný.

Zavíraly se mi oči únavou. Vzal jsem baterku, převlékl si tepláky a zadrhl spací pytel až úplně nahoru.

S P L Á V E K

Kdybyste si sedli, přivřeli oči a představovali si, že jste na břehu řeky, která leče hustým lesem, a kdybyste před sebou uviděli zátočinu, v ní mělčinu, ze které prokukuje načervenalý písek a žluté oblázky a u té mělčiny žlutou loď a za ní ve vodě dva veliké lidi. a plavčíka, to byste viděli nás, strýce Ilju, tátu a mne,, a naši jolu.

V zátočině, daleko za pískovým ostrůvkem, jsme uvázli. Až sem šlo všechno dobře. Jolu jsme přetlačili kolem peřejí klidnější vodou a za chvíli nám zmizel ostrůvek z očí. Na ostrůvku se mi líbilo, ale ještě více jsem se těšil, až budeme plout k pytlácké chatě.

Kluci z Nové Pece jsou teď jistě na rybách. Zalovil jsem v torně, vytáhl vlasec a udici i naviják. Až se utáboříme, chytnu rybu. Ale co splávek? Hledal jsem znovu v torně, ale splávek nikde.

Řeka se kroutila mezi loukami a lesem. Vysoké jehličnaté stromy se tyčily z obou stran řeky jako prales. Zvuk motoru se rozléhal široko daleko.

Jeli jsme dlouho a stále častěji se vyhýbali mělčinám, až se před námi objevila široká zátočina. Byla táhlá a mělká, strýc Ilja ukazoval hned doleva, hned doprava, táta točil jolu sem i tam a najednou „chrust“ o písek a stáli jsme.

„Skřípavého bagra na tuhle mělčinu,“ ulevil si strýc Ilja, když motor utichl. „Šišlavá velrybo, oroduj za nás, polezeme do vody!“

Voda kolem nás hrčela a ani se nám nechtělo vstávat.

„Vrchní zásobovateli, posilníme se na to, ne?“ řekl kapitán.

Táta seděl na zádi a pozoroval písčité dno. Pak povstal, protáhl se a rozdal jídlo. Seděli jsme každý na svém místě, svačili a dívali se do proudu.

Potom jsme museli do vody, vyprostit loď. Když jsme se dostali z mělčiny, začalo poprchávat. Motor opět zápolil s proudem a nebezpečné balvany i mělčiny na nás číhaly na každém metru.

Pršelo stále víc.

„Zatáboříme!“ Kousíček před námi se vyhouplo pěkné místo na vysokém břehu. Potřebovali jsme se dostat na druhou stranu řeky, přes proud. Strýc Ilja začal veslovat, motor ztlchl.

Vtom jsem uviděl splávek. Visel u břehu v rákosí a právě jsme se k němu blížili. Byl modrý a bílý, zrovna takový, jaký bych potřeboval. Někomu asi uplaval.

„Zastavte, zastavte!“ křičel jsem ze všech sil a snažil se na něj dosáhnout, ale unikl mi.

Strýc Ilja se ohlédl a přestal na okamžik veslovat. Proud nás strhl. „Co se děje?“ houkl.

„Splávek, tamhle je splávek, zajed'te k němu!“

Strýc Ilja pochopil, vrhl na mne zuřivý pohled a snažil se vyrovnat loď. Narazili jsme na balvan, jola se zatočila.

Nahnul jsem se pro splávek ještě jednou a pak se to stalo. Táta mě přetáhl pádýlkem od gumového člunu přes záda! Taková pohana! Na naší jole se tloučou plavčíci! Oči mě pálily lítostí a vzdorem. Bylo mi úplně jedno, co se děje, protože hořkost a vzpoura mi lezly do krku, do nohou i do vlasů.

Ani nevím, jak jsme se dostali ke břehu. Táta mě vystrčil z joly jako zločince a házel věci strýcovi na břeh. Ten je ukládal pod stromy. Zalezl jsem pod silný smrk.

„Tyče a kolíky, vzpurný plavčíku,“ zazněl strýcův“ povel, ale provedl jsem ho pomalu, tak pomalu, jak to nejvíc šlo. Mračil jsem se přitom a umínil si, že se na žádného nepodívám, ani nepromluví. Strýc Ilja si toho nevšímal, a to mně zatvrdilo ještě víc. Táta si rozkládal kuchyni a velebil hlasitě Vltavu. Tvářil se, jako by se vůbec nic nestalo. Až přestane pršet, dojedu si pro splávek na gumovém člunu.

Táta mě zavolal a řekl: „Moc se nenaufukuj a netvař se jako nějaký usmrkánek!“

Umíněný usmrkánek! Pusu mi nafoukl vzduch a odešel jsem za stan. Déšť trochu ustal. Loudal jsem se k řece.

„Kam jdeš?“ zarazil mě velitelsky táta.

„Pro člun,“ vysoukal jsem ze sebe.

„Na co?“ Táta mluvil, jako kdy[^] šlehá bičem.

„Dojedu si pro splávek ...“

„Nikam!“

Když jsem se olízl, přišla mi na jazyk slaná chuť. Takovou potupu a před strýcem Iljou! Co mám dělat? Prosit? Ne! Nikdy! Uteču jim!

ÚTĚK A JEŠTĚ NĚCO HORŠÍHO

Počkám, až usnou, pak vylezu ze stanu, vezmu si tornu, opasek s loveckým nožem i baterku, nasednu do gumového člunu a ujedu! Proud mě zaneše až k Želnavě. Tam vystoupím a půjdu ke klukům. Co bude dál, to se uvidí.

Když jsem si to takhle sestavil, moc se mi ulevilo. Aby mě nemohli stíhat, měl bych pokácet přes řeku strom. Byli by s jolou vedle, strýc Ilja by hrozně klel, ale nebylo by mu to nic platné. K čemu jsou vůbec ty jeho kletby? Nepřemohly ani proud v peřeji. Nebo když uviděl splávek, nedokázal udržet loď v proudu. To je nějaký kapitán? A táta? Málem rozbil motor o dno v mělčině. A na ostrůvku seděli u vrbiček a dělali si z nás sluhy! Ještě by měli mít na palubě devíticásou kočku!

Moc jsem přemýšlel a loupal přitom kůry a dělal lodičky. Pak jsem musel jít se strýcem Iljou hledat vodu.

„Jsi zarputilý hoch, plavčíku,“ řekl mi, „mračíš se jako lodník po výplatě.“

Neodpovídal jsem. Strýc Ilja pokrčil rameny a začal si prozpěvovat. U táboráku měl výmluvy, že má úžeh hlasivek, ale teď jsem poznal, že ve skutečnosti neumí zpívat. Ptáci s křikem odlétali a

zdálo se mi, že i velká housenka, která lezla po mechu, prchá před strýcovým zpěvem.

Vodu jsme našli v malém potůčku. Potůček nás dovedl zpátky k řece a po břehu k táboru.

Pak bylo třeba jít na dříví. Sbíral jsem jenom malé větve a házel je ledabyle na hromádku. Strýc je přelamoval, ale neříkal nic, nejspíš si také řekl, že to nemá cenu. Zbili jste plavčíka a teď to máte! Počkejte, až se ráno probudíte!

Představil jsem si, jak se táta ráno“ probudí, vykoukne ze stanu a křikne: „Plavčíku! Rozdělej oheň!“ – ale plavčík se neozve. Táta vyleze ven a bude volat a chodit, až zjistí, že zmizel gumový člun. Pak přijde na to, že je pryč moje torna. Poletí k řece, ale kdepak řeka! Ta bude jenom šumět a mlaskat o jolu, ale neřekne nic. Pak se požene vzbudit strýce, bude s ním půl hodiny třepat a strýc zívne a řekne: „Sto litrů suché vody, to už je ráno?“ – „Vstávej, člověče, honem,“ bude s ním cloumat táta. „Plavčík nám uprchl s gumovým člunem!“ Strýc Ilja vytřeští oči a pak zahřmí: „Za ním!“

„Večeře!“ přerušili moje úvahy. Šel jsem jíst bez zdráhání, nesmím vzbudit podezření. Jedli jsme a bavili se o obyčejných věcech. Nejvíc mi záleželo na tom, aby se zamluvilo hlídkování, protože jak bych to udělal, kdyby se držely hlídky?

„Úplná divočina,“ mávl strýc Ilja rukou kolem sebe.

„Zítra se tu porozhlédneme,“ řekl táta.

Zítra! Kdybyste věděli, co bude zítra! Ale počkat – ještě s tím hlídáním.

„Tady se hlídat ani nemusí,“ přidal jsem svoji řeč, ale tak, aby to nevypadalo, že mí na tom záleží.

Strýc Ilja si naléval čaj a hned ml svědčil: „Myslím, že náš trucovitý plavčík má pravdu. Stačí pořádně přivázat loď, aby ji nevzal proud. Hlídání považuji za zbytečné. Dávám přednost spánku.“

A co táta? Chvilí se zdráhal, ale pak řekl, že se tedy hlídat nebude. Vždyť sem lidská noha nevzkročí.

Nebudu se tedy muset zbavovat strážce. Zbavovat se strážce, to znamená skolit ji tak, aby nevydala ani hlásku, jinak je vše ztraceno. Ale copak bych mohl skolit strýce Ilju nebo tátu? Ledaže bych měl

prášek a nasypal jim ho do čaje, oni by tvrdě usnuli, a to by určitě usnuli, protože vypijou každý den moc čaje. Byl jsem rád, že je nemusím odstranit. Připadal jsem si, že jsem jako zajatec a chystám se k útěku. Až přijedu domů, řeknu klukům, že na žluté jole bili posádku devíticásou kočkou a že jsem se vzbouřil, pobil důstojníky a uprchl ve člunu. Výprava beze mne zahynula v šumavských pustinách.

Uvažoval jsem různě a všelijak, až byla tma. Tady to bylo tak studené a smutné, že budu opravdu rád, až odtud zmizím. Kolem samý les, vidět není nikam, ani na řeku, protože břeh je vysoký, nikde ani hlásku. Jen několikrát sem zazněl odněkud hrkot nákladáku a někde poblíž vedla železniční trať, kudy přešel asi tak jeden vlak denně. Proč jsme nezůstali na pasece? Nebo na ostrůvku? Tam to bylo stokrát lepší.

Ze tmy se ozývaly skřeky nočních ptáků a ke všemu se několikrát zablýsklo.

Mohl bych ujet taky třeba až ráno, než všichni vstanou, ozval se ve mně takový malý nápad, ale hned jsem toho zbabělce zahnal. Co bych to byl za plavčíka?

Oheň nás hřál, a když začalo drobně pršet, ulili jsme ho a šli spát.

Posvítil jsem ještě baterkou na gumový člun, který byl ukryt v houštině na břehu. Pádýlka jsou zastrčená v něm. Tornu jsem si dal pod hlavu, opasek nechal na sobě, táta si toho nevšiml. Baterku dám vedle sebe.

Strýc Ilja se zabalil do svého prostěradla, nasoukal se do spacího pytle, zdrhovadlo zabzučelo a táta sfoukl svíčku.

„Dobrou noc,“ řekl jsem.

„Dobrou noc,“ odpověděli.

To jsou tedy poslední slova, která spolu pronášíme. Týrali jste plavčíka a zítra toho budete litovat, ale bude pozdě.

Pomalů to utíká. Konečně strýc Ilja chrápe a táta hlasitěji odfukuje jako vždycky, když spí.

Srdce se mi rozbušilo. Pomalu jsem vstal. Třesk! Baterka ťukla do víka od ešusu. Nikdo se však neprobudil. Vyvlékal jsem se ze

spacího pytle, šustilo to, ale táta i strýc Ilja spali a nehýbali se. Vzal jsem tornu a přendal ji ke vchodu. Přitom jsem narazil na stěnu stanu. Zdálo se mi, že celý stan příšerně zaduněl. Ale zase nic. Teď povolit smyčku, která uzavírá vchod! Všechny šňůry rázem povolily a zvenčí sem vnikl studený vzduch. Vystrčil jsem hlavu ven. Po obloze se honily roztrhané mraky. Nohy mi nechtěly ven ze stanu. Nějak ztuhly. Kolem ticho, jen řeka se ozývala, ze záhybu sem zaléhalo šplouchání malé peřeje.

Vtom se táta zavrtěl. Rychle zavřít stan a skrčit sel To nic – spí dál.

Mám – nebo nemám? Vzpomněl jsem si na splávek, na ránu pádýlkem a na „usmrkánka“ a vyklouzl jsem ze stanu.

Před stanem jsem se rozhlížel a svítil baterkou na všechny strany. „Křup!“ praskla v lese větévka a kousek dál druhá, až mě v zádech zamrazilo. Stromy zašuměly, jako když se snáší k zemi obrovský pták. V krku mi vyschlo, ale popošel jsem až ke křoví, kde byl schovaný gumový člun. Najednou přede mnou v listí něco zaštrachalo. Ztuhl jsem. „Žbluňk!“ skočilo to do vody z velké výšky. A znovu mnou projela elektřina. Nejde k nám někdo lesem? Co je to za tím stromem?

Ve světle baterky se mi zdálo, že jakýsi stín se mihl a zmizel za mohutným smrkem.

Rychle člun a pryč!

Ale – vždyť nemám tornu, zapomněl jsem jí ve stanu! Honem pro ni. Neustále jsem se obracel, za mnou jako když se něco žene. Vlezl jsem opatrně do stanu a hmatl po torně.

V životě se vám stane, že se mockrát spletete. Já se spletl zrovna teď a chytil tátu za nohu. Ten se probudil a řekl:

„Co je?“

„Nic,“ vykoktal jsem, „to – já jsem byl – jen na záchodě.“

„Nemáš se nalejvat na noc čajem.“ Jako by oni samí se jím nenalejvali!

Čekání, až opět usne, bylo nekonečné. Ani nevím jak se to stalo a usnul jsem také. Probudil mě chlad, který táhl z pootevřeného vchodu. V rozespalosti ne a ne si vzpomenout, proč jsem u vchodu. Venku byla tma.

Nechám to na ráno, našeptávala mi ospalost a konečně se mi podařilo vlézt do spacího pytle.

Když jsem usínal, zdálo se mi, že slyším strýce Ilju, jak řeže dříví. Praskalo to a pak nastalo ticho a já usnul.

Časně ráno šel táta ven ze stanu a když mě narovnával, protože jsem mu ležel v cestě, probudil mě. Svítalo. Počkal jsem, až se vrátí a když usnul, vylezl jsem znovu opatrně ven.

Po celém údolí visela mlha a zima mě roztrásla. Vytáhl jsem tornu před stán. Ještě si uříznu klacek. V houštině, kde ležel gumový člun, jsem našel pěkný, silný, rovně rostlý. Vzal jsem z naší polní kuchyně pilku. Silný prut se skácel jako nic. Teď vytáhnout gumový člun a donést ho k řece!

Klopýtl jsem o nějaké dřevo. Uříznutý strom! Kde se tu najednou vzal? Všechno mi začalo připadat divné a podezřelé. To je přece strom, ke kterému strýc Ilja upoutal jolu a pojistil ji zámkem! Kde je jola? Položil jsem člun a slézal dolů k vodě. Jola byla pryč!

Vyběhl jsem na břeh.

„Táto! Táto!“ tahal jsem ho za nohu až vyskočil a div mě neporazil. „Co se děje?“

„Táto,“ zadýchal jsem se rozčilením, „jola...“

„Co je s jolou?“

„Jola je pryč!“

Táta vzbudil strýce Ilju. Oba vyrazili ze stanu a já běžel před nimi. Na útěk nebylo ani pomyšlení. Strýc Ilja klopýtl přes gumový člun a sjel po břehu jako po klouzačce. Zastavil se až u řeky. Na kletby dočista zapomněl. Jola byla opravdu pryč!

Shýbl jsem se pro pilku, která ležela vedle uříznutého prutu. Táta to zpozoroval, ostře se na mě podíval a řekl:

„Cos dělal venku? Jak to, že jsi oblečený?“

Hrklo ve mně.

„Nechtělo se mi spát, tak jsem si řezal prut.“ Tváře mi zahořely.

Strýc Ilja lezl po břehu a zastavil se u pahýlu stromu, ke kterému byla jola původně uvázaná.

„Uřízl strom a řetěz se pak snadno vyvlékl.“

Vyškrábal se nahoru a řekl velice pomalu: „Kdopak to asi udělal?“

A díval se na mě a na pilku, kterou jsem držel v ruce.

CO ŘEKA ODNESLA

Táta postoupil blízko ke mně a díval se mi přitom do očí. Strýc Ilja stál na břehu, založil si ruce na prsa a hleděl střídavě na pilku, na uříznutý strom a na mě. Začalo mi být horko. Oni si tedy myslí, že jsem to udělal já! Ale vždyť jsem přece řezal jen prut a ten leží vedle mě v trávě! Jenže jak já můžu tátovi vysvětlit, že jsem neuřízl i strom, u kterého byla upoutána jola?

„Kdopak to asi udělal?“ opakoval táta a já začal nabírat.

„Co-pak-já... bych... u-říz-nul... jolu?“

Pokoušel jsem se zadržet, co se mí tlačilo do očí, do nosu, vůbec všude, ale marně.

A pak jsem pověděl všechno: jak mi bylo, když mě táta uhodil – já vím, že jsem udělal hloupost – ale copak mě musel táta hned bít? A jak mi bylo ještě hůř, když mi řekl, že jsem usmrkánec. A jak jsem si umínil, že uteču na člunu, jenže jsem zapomněl ve stanu tornu a pak jsem usnul. A probudil jsem se podruhé, ale to se mi nechtělo a když jsem usínal, počkejte – vždyť bylo slyšet, jak někdo řeže pilou, jak to praskalo, to byl jistě strom, u kterého byla uvázána jola, ale já myslel, že to strýc Ilja chrápe.

Strýc Ilja se podivil, že by prý právě on chrápal, ale táta mu řekl: „Chrápeš“ a on vrtěl hlavou, jako že tomu nevěří.

A taky jsem si vzpomněl, že bylo slyšet praskání větviček v lese a v křoví něco zašustilo – a stín se mihl a zmizel za stromem.

„Proč jsi mě nevzbudil?“ přerušil mě táta.

„Copak jsem mohl? Já jsem chtěl utéct – a potom – bál jsem se, táto, aby ses třeba zase nerozzlobil a neuhodil mě.“ Táta se díval upřeně na pilku.

„No dobře, ale co bylo dál?“

A já vyprávěl: jak jsem chtěl ujet až ráno, vzal jsem pilku a uřízl si prut a pak jsem se chystal snést gumový člun; na vodu a přitom jsem si všiml uříznutého stromu a že jola je pryč.

„Dobře,“ řekl táta, když jsem skončil, „to tedy znamená, že jolu někdo ukradl!“

Strýc Ilja míní, že by to mohl být hloupý vtip.

„Hloupý vtip? Jestli někdo udělal nějakou hloupost, pak jsme to byli my! Měli jsme hlídat!“ řekl táta.

„Víš co? Podívám se po řece,“ sebral strýc Ilja gumový člun a slézal k řece. Taký neměl čisté svědomí.

My jsme s tátou hledali stopy. Byly tam! Troje: jedny musely být strýce Ilji, který stál prve u pahýlu uříznutého stromu a dvoje byly cizí. Kdybych tady měl stopy od přístaviště u paseky!

„Ten strom měli uříznout aspoň u země, vandalové,“ bručel táta a odřezával pahýl.

Potom jsme prohlíželi okolí, ale nikde nic zvláštního nebylo. Prošli jsme kus lesa a ocitli se na malé mýtině. Prosvítalo tam dřevo nové chaty.

Obešli jsme ji ze všech stran vysokou trávou.

„Táto, to je přece ta pytlácká chata!“

Táta si mě překvapeně změřil. „Jaká pytlácká chata? Jak to víš?“

To jsem to zase vyvedl! Člověk nemá nikdy nic tajit, pak se do toho zamotává čím dál víc.

„Slyšel jsem vás náhodou, když jste o tom hovořili.“

Táta už neříkal nic. Zkoušel okenice, všecko bylo pod dobrým zámkem. Prohlédl okolí, ale nic lepšího než metlici, křoviny a pařezy nenašel.

Bez mluvení jsme se vraceli k tábořišti a já poznal, že táta myslí na něco jiného, než aby mě zpovídal, Jak vím o chatě.

„Pojď, uděláme ranní pořádek,“ vytrhl se ze zamyšlení.

„Tati,“ ozval jsem se, v ruce svůj vlasec, udici, naviják a Ferdovu třpytku.

„Co?“ otočil se táta.

Neřekl jsem nic, sešel jsem k řece a hodil to všechno do Vltavy. Táta stál na břehu a když jsem se vyškrabal nahoru, poplácal mě po zádech. To bylo naše usmíření. Zbývá už jen mapa.

Řeka odnesla, co mě pálilo, ale řeka odnesla taky naši jolu, krásnou žlutou jolu, jaká není na celém Lipně!

NÁLEZ V PRAMICI

„Jaké číslo měla vaše jola?“ zeptal se nás policista, který mi připomínal šerifa. Osada, do které jsme došli po svých, se jmenovala Nová Pec.

Táta se podíval na strýce Ilju a ten zase na něho.

„Bohužel,“ řekl táta, „číslo neměla. Byla to úplně nová loď, tak trochu ve zkušebním provozu.“

„To je ovšem chyba,“ podíval se policista na tátu káravě. „Každé plavidlo na přehradě musí mít číslo, registraci.“

Strýc Ilja se poškrábal za uchem, ale kletbu nepronesl, jen prohodil: „A s číslem by se neztratila?“

Policista na to neodpověděl, jen si něco zapsal a sklapl notes. „Až něco vypátráme, podáme vám zprávu. Budeme se na to muset pořádně podívat, tohle je mi kolikátý případ. Jak se dostanete se vším tím harampádím domů?“ podíval se na naše tlumoky, kbelík a chlebníky.

„Jak?“ opakoval táta otázku a já byl zvědav jak. „Věci zatím uložíme do úschovny na nádraží. Možná, že se nám hodí nějaký člun, který popluje dolů po přehradě.“

„Mít tak nějaké plavidlo, pustili bychom se sami do pátrání,“ ozval se strýc Ilja a zahleděl se tázavě na muže v uniformě. „Dovolíte otázku?“

„Jistě.“

„Kdybychom toho lotra chytili – jaká výměra trestu je za každou bouli, se kterou bychom vám ho předali?“ „To raději nedělejte,“ zněla varovná odpověď.

„A co takhle pasáka, kdyby dostal pořádného pasáka. Víte co to je, ne?“

Tenhle rozhovor se odehrál v Nové Peci druhý den po tom, co se nám ztratila jola.

Byl to včera moc smutný den. Neustále se hovořilo o tom, proč jsme nehlídali, jak se to všechno mohlo stát. Vzpomněli jsme i na poškozený zámek a kroužek na jole v přístavišti u paseky, na noční pokus o odpoutání joly v městečku, odkud jsme vypluli, ale nic jsme

nevyřešili. Svěřil jsem se tátovi se svým podezřením na pana profesora. Jeho stopy byly přece úplně stejné jako ty, které vedly k jole u pařenu.

„Ale co má společného profesor s nočním případem v městečku?“

„Ty myslíš, tálo, že to byl jeden člověk? V městečku, u paseky i tady?“

Táta pokrčil rameny a neodpověděl.

Strýc Ilja přišel až odpoledne. Gumový člun nesl splasklý a složený přes rameno, mrštil jím o zem, sedl si na deku a řekl: „Nic.“

„Ani stopička?“

„Ptal jsem se každého rybáře, kterého jsem viděl na břehu. Jeden chytil časně ráno těsně nad Želnavou.“

„Viděl jolu?“

„Viděl, neviděl. Něco prý plulo směrem odtud, ale on zrovna vytahoval rybu a nevšímal si ničeho jiného. A bylo šero a mlha, tak by toho moc nepoznal.“

„To je smůla.“

„Ale přece něco. Po chvílce, když člun přešel kolem rybáře a dostal se na přehradu, uslyšel motor a mohl by prý přísahat, že ta loď jela na jezera.“

„Kam jinam mohla jet, než na jezera?“

„Kam jinam? Mohl ji přece vytáhnout docela klidně někde u Vltavy a schovat v lese nebo ji ukrýt poblíž mostu.“

„To je sice fakt,“ přiznal táta, „ale musíme se dostat na jezero. Jola je určitě na jezeře!“

„Jestli to ovšem byla jola,“ zapochyboval strýc Ilja. „A co s pytláckou chatou, s tím doupětem loupežníků? Nebudeme ji hledat?“

Táta mávl rukou. „Chata je hned za rohem, zabeďněná jako nedobytná tvrz. Dojdi se tam podívat. Myslím, že kdybychom se dostali dovnitř, věděli bychom zrovna tolik jako teď. Byla to zřejmě léčka.“

Pak jsme si řekli, že se musíme dostat s celým táborem k mostu, protože pátrání po jole se nesmí zdržovat. Ráno strhneme tábor a zkusíme zastavit nějaký nákladák na silnici.

„Na té chatě je podezřelý jenom komín,“ řekl strýc Ilja, když se vrátil z obhlídky. „Proč?“

„Protože je nakřivo,“ řekl strýc Ilja.

Večer jsme pálili nejsmutnější táborák. Vlhké větve truchlivě sysely, hovor utíchal a byla mi zima. Vzpomněl jsem na Jirku. „Ten křížuje daleko na jezeře.“ Táta i strýc hleděli zamyšleně do ohně.

Ve spacím pytli mi bylo lip. Ať si Ferda mapu nechá, ať už je to tedy fakt, že tu žádné poklady nejsou, ať si pytláci vykrádají sítě, jen kdybychom měli naši jolu!

„Špatné počasí na stanování, co?“ řekl řidič, který nám zastavil.

Hřmotivý nákladňák nás vyklopil u mostu. Našli jsme našeho policistu, všechno mu ohlásili a on si to zapsal. Pak se zavazadly do úschovny na nádraží a potom „zpátky k mostu“.

Pod tím mostem jsme nedávno pluli vesele do nitra Šumavy. Bude tam dnes nějaká loď, která by nás dopravila na jezero? Vzpomněl jsem na kluky, kteří na mě možná čekají. Běžel jsem kus před strýcem Iljou a tátou. Před mostem odbočovala pěšina k vodě.

Co je to tamhle? Pramice! A s motorem!

Počkal jsem na tátu a strýce a sdělil jim tu novinu. Ano, byla to pramice a když jsme přišli blíž, poznal jsem ji. Je to ta, kterou jsem zahlédl u Hůrky při cestě z paseky k mostu. Odřená, strakatá pramice s oprýskaným zeleným motorem!

Mohla by plout na jezera, třeba je opravdu odtamtud. Řekl jsem to nahlas a strýc Ilja se podivil, že si té lodí u Hůrky vůbec nevšiml.

Byli jsme skoro u ní. Je to určitě ona! Kolik je v ní sedadel? Dvě lavičky. Pod jednou něco leží. Nahnul jsem se pro to a v ruce se mi ocitlo pouzdro na cigarety.

To pouzdro přece odněkud znám! Mezi bílou a červenou barvou modré kolečko!

„Táto,“ vzpomněl jsem si. „Tuhle tabatěrku měl trosečník, kterého vyhodila u paseky bouřka na břeh a my ho zachránili. Viděl jsem ji u něj, když jste vystoupili v té první vesnici. Měl jizvu na levé tváři a rádiovku a montgomerák!“

Táta mi vzal pouzdro z ruky a otevřel je. Bylo v něm několik cigaret a pečlivě složený papír.

Táta ho rozbalil a podle jeho tváře jsem poznal, že je tam cosi mimořádného.

Byla to naše mapa!

Musel jsem s pravdou ven. Jak jsem mapu vzal a půjčil ji Ferdovi a jak mi ji nevrátil, ač to slíbil. Táta i strýc Ilja se mi nesmáli ani se nezlobili.

„Zasloužil bys důkladnou masáž,“ řekl mi táta, když jsem skončil, „ale celá ta věc nám naštěstí přijde vhod.“ Skládal mapu a rovnal ji pomalu do pouzdra. „Velice vhod,“ opakoval znovu a přemítal. Najednou se usmál, zakrákal mě za vlasy a řekl: „A když to vyjde, tak to zapijeme, plavčíku!“

Nechtělo se mi ani věřit, že to pro mne tak dobře dopadlo. Co má táta za lubem?

„Pojďte!“ zavelel. „Místo pytlácké chaty budeme hlídat pytláckou pramici!“

PŘEKVAPENÍ

Ve vrbičkách nedaleko pramice nám nebylo zle, jen strýc Ilja si proseděl kalhoty na mokré trávě. Čas se líně vlekl. Vrbičky mají zvláštní vůni, nejvíc pod kúrou. Chvillemi jsem se opatrně rozhlédl na všechny strany, ale nikde nikdo.

Ale pozor! Tamhle jdou nějací lidé. Napíнал jsem zrak. Přicházeli od železničního mostu. Zdálo se mi, že rozeznávám montgomerák a rádiovku!

Připadalo mi, že se plíží jako hlemýždi. Montgomerák bylo vidět už docela jasně. Ano, je to Ferda! S ním jdou dva lidé. Chytil jsem tátu za rukáv:

„Tatí, to je přece slečna Soňa, pan profesor a vpředu jde Ferda!“

Kdyby na nás někdo vyklopil kbelík s ledem, nemohlo nás to víc překvapit. Strýc Ilja vrtěl nechápavě hlavou a táta se tvářil záhadně. „Jen klid,“ opakoval několikrát.

Všichni tři došli k pramici. Chystal jsem se vyrazit z úkrytu a běžet k nim, ale táta mě zadržel: „Ani hnout!“

Ferda odvázal pramici, slečna Soňa a profesor mu ji pomáhali odtlačit, sedli si na lavičku, Ferda naskočil poslední, srovnal pramici na hlubší vodu, natočil motor a vyjeli. Ale ne na jezero, nýbrž proti proudu!

Kde se tu vzal profesor a slečna Soňa? Jak to, že přišli s Ferdou? Kam pluli a proč?

Když zvuk motoru utichl, vylezli jsme z vrbiček. „Teď musíme za každou cenu sehnat nějaké plavidlo s motorem,“ řekl táta.

„K čemu?“ divil se strýc Ilja. „Stačí zadržet je, až pojedou zpátky“

Táta se na něj upřeně zadíval. „Máš nějaké důkazy? Co víme, jsou samé dohady.“

Strýc Ilja si sušil kalhoty a dumal. „Dobře, ale kde seženeš plavidlo?“

Táta si prohrábl vlasy a bezradně zmlkl. Vzpomněl jsem si na kluky. Řekl jsem tátovi, že na mě mají čekat u ostrůvku. Šli jsme tam. Seděli na břehu.

„Chlapci,“ začal táta, „všimli jste si pramice za vrbičkami?“

„Ta je jednoho pána, co sem jezdívá na ryby.“

„Znáte toho pána?“ vyslýchal táta kluky. „Tadyhle Lojza.“

Lojza se nechal do řeči pobízet, ale přece z něj vylezlo: „To je pan Grunec, on tu není dávno. On spravuje lodě a všelicos. Teďkonc marodí a jezdí na ryby.“

„Taky prodává lodě?“

„Taky. Kupuje starší, spraví je a prodá.“

Táta si hvízdal a pohlédl významně na strýce Ilju. „Tak a teď ještě něco mládenci,“ pokračoval. „Nevíte o nějaké lodi? Ať je jaká chce. Od půjčení dobře zaplatíme.“

„A kde máte vaši loď?“ užasli kluci.

„Někdo si ji vypůjčil, mládenče,“ řekl táta, „a ještě jí nevrátil.“ Kluci si marně namáhali paměť. „Víte co?“ tůkl se do Čela Vašek. „Za železničním mostem byla ráno plachetnice.“

„Plachetnice?“ řekl nedůvěřivě strýc Ilja. „Kde by se tam vzala?“ doplnil táta s údivem. „Jak vypadá?“

„Je veliká, má dvě plachty, kajutu a ohromně vysoký stožár.“

„To je Jirka!“ zajásal Jsem.

PLACHETNICE

Plachetnice kotvila daleko od mostu. Kluci chtěli jít s námi, ale táta je od tratě vrátil. Dívali se za námi a já jim zamával.

Pospíchali jsme po kamenité pěšině kolem lesa. Daleko v záhybu se vztyčila mužská postava. Je to Jirka?

Udělal se parno a nad jezerem se sbíral vykrmený mrak.

„Ahoj, Jirko,“ překvapili jsme ho, protože to byl opravdu on.

„Překvapení je na mé straně.“ Jirka na nás hleděl, jako bychom spadli s Marsu. „Kde máte profesora a Soňu?“

Táta ani strýc nedovedli odpovědět, překvapení bylo teď zase na jejich straně.

„Přivezl jsem je od Horní Plané, profesor vás hledá,“ pokračoval Jirka, „má pro vás důležitou zprávu.“

„U sta hromů,“ vzpomatoval se jako první strýc Ilja, „schovali jsme se před nimi do vrbiček.“

„Cože?“ užasl Jirka. „A kde máte jolu?“

„Hledáme ji,“ řekl táta.

„Někdo nám ji ukrad,“ nezdržel jsem se.

„Vidím, že pořádáme závody v překvapeních,“ dodal strýc Ilja. „Ještě řekni, že to nejsme my.“

Jirka šel k vodě a omyl si hlavu. „Dal jsem vám příklad,“ třepal hlavou, „udělá vám to dobře“.

„Jel s nimi člověk v montgomeráku a v modré rádiovce?“ zeptal se táta.

„Ne, byli sami.“

Táta pohlédl na oblohu. Bělošedý hrad se rozvaloval nad jezerem a nenadálé vedro věštilo bouři. „Dávej pozor,“ obrátil se táta na Jirku. „Čekáme, že od mostu pojede pramice s motorem. Musíme ji sledovat, kde přistane. Jsi připraven, aby nám neupláchla? Ale zastavit ji nesmíme, jen sledovat!“

Jirka se podíval na vrcholek stěžně, kde se chvílemi zatřepetala malá vlaječka.

„Půjde to.“ Pak ukázal na mrak a dodal: „A za nějakou chvíli možná až moc rychle. Jinak mám dobrý motor.“

Nastoupili jsme po přidi, kde byl ukrutně vysokánský stěžeň a ještě jeden slabší k němu, přešli jsme kolem úzkých, zasklených okének na zád'. Do zádě se lezlo jako do bedny a byly tam lavičky kolem boků, kormidlo a vchod do kajuty. Všude samá lana a nad námi vratiráhno.

Jirka vytáhl velikou plachtu, stočenou kolem vratiráhna, zasedl ke kormidlu, plachta se zatřepetala, napnula a pluli jsme. Tiše, jako když kloužeme.

Strýc Ilja si vzpomněl, že je vlastně kapitánem bez lodi a ulevil si: „Zavážu na uzel ruce tomu pirátovi, který ukradl naši loď!“

Přerušil jsem ho: „Za námi něco jede!“ Spatřil jsem v dálce malý bod.

Táta se zadíval směrem k Želnavě. Třímal dalekohled Jako velící generál.

„Jsou to oni?“ naléhal jsem dychtivě. „Nevidím podrobnosti,“ odpovéděl.

Jirka stočil plachetnici tak, že jsme pluli velmi pomalu. Konečně se táta ozval: „Je to pramice, ale je v ní jen jeden člověk.“

„To nejsou oni,“ zavrtěl zklamaně hlavou strýc Ilja. „Nejsou to oni, ale je to on!“ řekl rozhodným hlasem táta. „Rozeznávám montgomerák a rádiovku.“

„Ferda!“

„Do obličeje mu nevidím.“

Zvuk motoru se blížil. Jirka otočil kormidlem a plul šikmo na cíp lesa. Proklínal vítr, který foukal jen chvílemi, když se sluníčko skrylo za mraky. Potom se ale opřel do plachty tak, až se loď nahnula.

Pramice nás minula ve značné vzdálenosti a ocitli jsme se za ní. Když se sluníčko opět přikrylo mračounem, začali jsme ji stíhat. Letěli jsme jako šíp. Honba začala!

OPUŠTĚNÝ DOMEK

„Kde zůstal profesor se Soňou a co nám chtěli?“ lámal si hlavu strýc Ilja.

Vítr foukal velmi silně a brzy jsme před sebou měli přívoz. Pramice plula právě kolem něj. „Proč to neřízneš za ním?“ divil se strýc Ilja. „Musím podle směru větru.“

„To bychom taky mohli jet zpátky, kdyby se vítr obrátil,“ poškleboval se strýc.

„Mám motor,“ usadil ho Jirka.

Nemyslel jsem na nic jiného, než abychom pramici s Ferdou neztratili z očí. Seděl jsem v kajutě a vyhlížel okénkem, nebo jsem šel na zád' a podíval se kupředu přes stříšku kajuty.

U Jenišova se vítr zmírnil a změnil směr. Pluli jsme teď pomalu, ale zato rovně za pramicí, která před námi vypadala jako černá krabice. Mířila k Hůrce a už se točila doleva. Táta ji pozoroval dalekohledem.

Byl jsem rád, že slečna Soňa a pan profesor nejsou na pramici s Ferdou. Bylo mi docela jedno, kde teď jsou, hlavně, že nesedí na Ferdově lodi. Třeba ji potopíme. To bych byl potom nerad, kdyby tam byli oni, protože v bitvě neznáme milosrdenství.

Co dělá pramice? Vykoukl jsem ven. Před námi vyrostl na pobřeží domek, kde jsem ji viděl při cestě z paseky na Šumavu. Pramice míří rovnou k němu.

Jirka řídil plachetnici šikmo k ostrovu, který se před námi vynořil. Tady by to mělo pořádně foukat, jsme skoro na volném jezeře, ale vítr se znenadání utišil. Jenom vysoké vlny z jezera nás nadhupovaly.

Strýc Ilja zaskřípal zuby, neboť, jak pravil, hořel pomstychtivostí, a nyní se má bezmocně kolébat po jezeře, zatímco zloděj posvačí a volným krokem odejde!

Jirka se pokoušel chytit do plachet každý váneček, ale houpali jsme se sem tam a nebylo vidět, že bychom někam směřovali.

„Vidíte, pobožní lodníci, kam jsme se dostali s vaší plachetnicí?“ vyčítal strýc Ilja, ale Jirka se nedal. Skočil k motoru a začal startovat. Motor se několikrát ozval, ale nerozběhl se.

„Páďla!“

Páďlovali jsme jako zběsile! a Jirka poháněl loď i kormidlem. Doleva, doprava, prudce jím trhal, my zabírali a pomalu jsme se

sunuli směrem k opuštěnému domku. Pramice už dávno ležela na břehu a Ferda zašel do domku.

Jeli jsme ještě kus a teprve několik metrů od břehu jsme se zastavili, zadrželi jsme o mělčinu. Pramice ležela daleko od nás. Strýc Ilja si zouval boty a vrčel: „Hodina pomsty je tu! Třes se, padouchu!“.

Táta odložil dalekohled, vyzul se a slezl do vody. Chvíli se na mě přemítavě díval. Pozoroval jsem to po očku, protože jsem se taky zouval a dělal jsem rychle, aby je nenapadlo nechat mě v plachetnici.

Táta řekl: „Půjdeš s námi, Jirko?“

„Jdu,“ houkl Jirka a za chvíli jsme byli všichni čtyři na břehu. Žádný z nás nemluvil. Když jsme došli ke dveřím, chtělo se mi, najednou hrozně polykat, ale nemohl jsem hnout jazykem. Strýc Ilja vzal rázně za kliku. Klikla klapla, ale dveře nepovolily. Zamčeno!

„Vyrázíme to?“ zašeptal.

„Ne,“ rozhodl táta bez váhání. „Jirko, zůstaň tady, my domek obejdeme. Třeba se dostaneme dovnitř kůlnou.“ Skrčili jsme se a plížili se těsně kolem zdi. Ani jsem nedýchal. Co bude za rohem?

Nic. Další roh. A za ním vrátka do dvora.

Táta je zkusil. Otevřela se. Můžeme dovnitř! Na dvorku jsme se rozhlédli. Táta zamířil rovnou ke kůlně, která stála na straně k jezeru. Vtom jsme uslyšeli, jak někdo rychle zamyká dveře zevnitř kůlny. Táta skočil ke klice, ale bylo pozdě!

„Opřeme se do toho!“ vyzval strýce Ilju a oba vrazili rameny několikrát do dveří. Dveře povolily a vběhli jsme do kůlny. Čekalo nás tu opravdu překvapení.

Uprostřed ležela na dřevěných kozách naše jola!

Na stěnách viselo různé nářadí truhlářské i rybářské, v regálech stály plechovky s barvami, podlaha plná hoblovaček, pocákaných barvou. Motor od joly byl pohozený v koutě. Náš motor s červeno čepici!

„Tady je ten pytlácký brloh!“ zvolal táta a hnal se k zadním vratům kůlny, která byla pootevřená. Tudy nám Ferda uklouzl!

„Za ním!“ vyběhl táta za dům a my s ním. Prudký vítr nám zadul do tváří. Zahřmělo. Bouřka byla tu!

Před námi se vlnilo jezero. Vpravo se kymácela na vlnách plachetnice a vlevo vytlačoval Ferda na jezero odřenou pramici.

Máme jolu, ale zloděj nám utekl.

ZLODĚJ A ANDĚLÍČKOVÉ

„Jirko!“ volal táta a Jirku se přihnál jako vítr. „Ten ničema nám Utekl.“

„Pustíme se za ním, v tomhle větru nám daleko neujde. Poklusem!“ rozhodl Jirka rázně.

Klusali jsme k plachetnici. Ferda odvesloval kousek od břehu, ale nechtěl mu chytit motor a vlny házely pramicí na břeh. Strýc Ilja už se chtěl pustit k němu, ale táta ho zadržel. Najednou mu motor chytne a než dostihneme plachetnici, ujede.

Slunce zašlo za mrak, který zčernal jako inkoust, rozfoukal se ostrý vítr, hřmělo a občas se zablýsklo. Jezero se začalo rozhoupávat. Plachetnice se nadnášela a klesala.

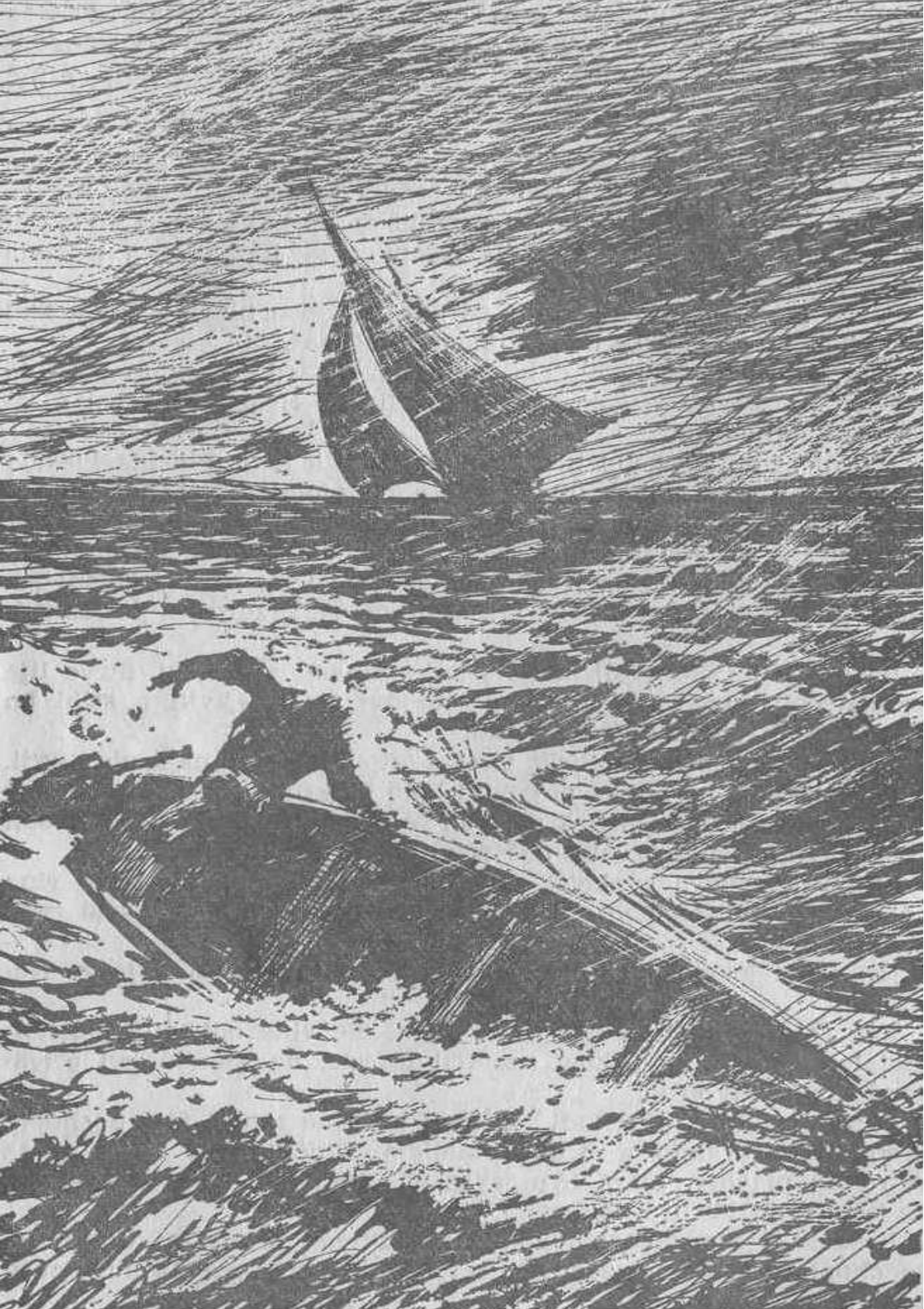
Už jsme u ní a lezeme vodou. Ráz, dva, tři, čtyři, jeden za druhým se drápeme nahoru a hopl strýc Ilja ke kosatce, táta se mnou k lanu hlavního stěžně, Jirka ke kormidlu a k otěži. Plachetnice se naklonila a rychle se rozjela.

Ještě že nepršelo, to bychom Ferdu ztratili úplně z očí. Ale každou chvíli začne!

Ujížděl k ostrovu. Vlny se mu rozstříkovaly o příď a házely pramicí jako krabičkou od sirek. Hnali jsme se za ním jako uragán. Plachetnice ležela bokem na vodě a každým okamžikem se zdálo, že se převrhne.

Obloha ztmavěla kolem dokola. Už nebylo vidět ani kopce, zastřel je déšť. Vítr řádil jako zběsilý a jezero se rozdivočelo. Dostal jsem strach. Víím, jak jezero vypadalo tenkrát v noci při bouřce.

Přeletěli jsme kolem ostrova. Ferdu jsme neztratili z očí. Krčil se u motoru a lítal nahoru a dolů. Lod' měl plnou vody. Veliké vlny mu Ji tam házely. Už ho budeme mít!

strašidelný pohled. Vlny jako kopce, vítr z nich házel pěnu, déšť se hnal ze všech stran. Plachetnice nadskakovala, nakláněla se a duněla pod nárazy vln. Některé zalily příď, jenže ta byla krytá a voda po ní stekla. To Ferdova pramice neměla. Ale, co to?

„Táto, táto,“ škubal jsem tátovi rukávem a ukazoval na jezero.

Ferda se obracel a jak dostal pramici bokem k vlnám, loď se vyhoupla do výšky, spadla do prohlubně mezi vlnami a nejbližší obrovská vlna ji úplně zatopila. Pramice se překotila a zmizela mezi spoustou vlní

Ferda také zmizel, ale hned se ukázala jeho hlava a ruka. Měl tak změněný obličej, že jsem ho nemohl poznat.

Táta se rychle svlékal, ale vtom hupl něco se mihlo s příďe a strýc Ilja se ponořil do rozbouřených vln. Hrom zaburácel a jezero zešedlo deštěm.

„Povol plachtu!“ křikl Jirka a táta skočil k lanu. Plachta klesala se stěží dolů a plachetnice se prudce otočila. Stál jsem u zábradlí se zatajeným dechem a nic mi nevadilo, že moknu.

Strýc Ilja se vynořil, nabral dech mezí nárazem dvou vln, pak ho chňapla dlouhá vlna a nadhodila. Klouzl po ní a rozhlédl se. Ferda byl nedaleko a hrozně křičel o pomoc. Držel se z posledních sil.

Jirka s tátou sledovali napjatě boj s vlnami a deštěm. Strýc Ilja se konečně dostal k tonoucímu, ale ten se ho chytil a strhl ho pod hladinu! Vykřikl jsem úzkostí.

„Dej sem volné lano!“ Jirka ukázal tátovi horečně na kruh v zádi.

Předal tátovi kormidlo, připevnil lano ke kruhu a k jeho volnému konci přivázal záchranný kruh. Pak se svlékl, popadl kruh a skočil do vln. To všechno trvalo, než jsem stačil mrknout.

Strýc Ilja znovu vyplaval s Ferdou nad hladinu, ale nová vlna ho zalila a zmizeli pod ni; voda se nad nimi zavřela. Zakryl jsem si oči.

Jen Jirka je může zachránit! Povede se to? Vykoukl jsem. Nepovede!

Vítr se sice utišil, a spustil se liják, ale vlny odhodily plachetnici tak daleko, že Jirkovi nestačil provaz, na kterém byl přivázaný záchranný kruh.

„Otoč loď, táto, otoč lodi“ naléhal jsem na tátu a táta pochopil. Přehodil vratiráhno a trhl kormidlem. Otočili jsme se a náraz větru do plachty, která byla skasaná skoro až dolů, nám stačil, že jsme se přiblížili k tonoucím.

Jirka se k nim dostal několika mohutnými rozmachy. Strýc Ilja se chopil držadla na záchranném kruhu. Lapal po dechu, Ferdu však nepustil z ruky.

Táta mi předal kormidlo a otěž, abych to podržel, a přitahoval lano k plachetnici. Pak pomohl strýci Iljovi na palubu a společně vytáhli Ferdu, kterého zespoda podpíral Jirka, Bá! jsem se ho, protože je jistě po něm a je to teď utopenec.

Br!

Taky jsem se ho bá! proto, že ukradl naši jolu, obelhal mě a nevrátil mi mapu.

Jirka se vymrštil na palubu a hned se sklonil společně s tátou k Ferdovi.

Bouřka se vzdalovala. Museli jsme chytit zrovna to nejhorší! Strýc Ilja frkal, plival a utíral se kusem hadru. Děšť ustával a vítr vanul jen slabě. Zato vlny se neutišily. Házely s námi nahoru a dolů.

Podíval jsem se, co je s Ferdou. Pohybovali mu rukama, obraceli ho a vylévali z něj vodu jako z hrnce. On nic, až najednou zasténal a otevřel oči.

„Ale táto!“ vykřikl jsem překvapením. „Vždyť to není Ferda!“

„Hrom do toho,“ odplivl si strýc Ilja.

STRÝC ILJA ROZBALÍ PLACHTU

Nebyl to Ferda, byl to trosečník s jizvou, člověk, který se mnou mluvil v Dolní Vltavici a kterého jsem viděl u stanového tábora! Byli oba stejně oblečení, nebo to byl opravdu on, kdo ztratil pouzdro na cigarety v pramici? Ale jak se mu tam dostala mapa?

Na vysvětlování nebyl čas. Táta s Jirkou ho zatáhli do kabiny a zabalili do plachty.

Strýc Ilja vše mlčky sledoval a pak řekl: „Hňup. Dal mi pasáka, ale dostal pořádně pod zuby. Jinak jsme tu nebyli.“

Jirka vyšel z kabiny. Venku bylo všechno mokré a já byl prolitý až na kůži. Přes jezero prchal mrak a za ním letěly sluneční paprsky.

Vrátili jsme se k opuštěnému domku, vynesli jolu, přidělali k ní motor a vypluli všichni směrem k Želnavě: Jirka, táta, strýc Ilja, já a zloděj. Strýc Ilja ho ani na okamžik nespouštěl z očí, ale bylo to zbytečné. Jen se třásl, až plachta šustila.

Uvázali jsme jolu do vleku za plachetnici, já v ní zůstal a táta přešel ke mně. Jirka nabral vítr do plachet a vzdalovali. Jsme se od Hůrky.

„Táto, co teď budeme dělat?“

Táta ležel pohodlně na sluníčku a zakrýval si oči proti ostrým paprskům. „Uděláme místnímu seržantovi radost našim úlovkem a najdeme profesora a Soňu.“ Po těchto slovech se rozhostilo ticho. Co když přece jen jeli s Ferdou?

Sluníčko pálilo jako žhavá kamna.

„Táto, a jak to, že jsme stáli pytláckou pramici?“

Táta se protáhl. „Ještě jsi to nepochopil? Na mapě byla zakreslena stanoviště sítí. Kdo jiný by o ně měl takový zájem než pytláci? Podle toho, cos nám pověděl a co se nám všechno přihodilo, nás Ferda a jeho pytlácká parta sledovali po celou cestu a málem nás zneškodnili.“

„Jak to?“

„Vylákali nás k pytlácké chatě a vzali nám loď.“

„Myslíš, že v chatě nic nebylo?“

„Leda škvoří.“

Voda šplouchala mlaskavě o příď joly a ta se nadnášela jako baletka.

„Táto, a co by dělali s naší jolou?“

„Nabarvili a sami použili nebo prodali.“ Zamyslel jsem se. „Táto, a nezlobíš se na mě pro tu mapu a pro všechno?“

„Nezlobím. Dostal jsi za vyučenou.“

„Tati,“ začal jsem opět. Ticho, žádná odpověď. „Tati,“ pokoušel jsem se vzbudit ho a až se opravdu vzbudí, řeknu: Ty spíš? To jsem nevěděl.

„He?“ zachrul se táta. „Co chceš?“

„Ty spíš? To jsem nevěděl.“

„No a co?“

„Tati, já mám hlad.“

Před železničním mostem u Želnavy jsme zakotvili a přendali zloděje i s plachtou do joly.

„Počkám tu na vás,“ řekl Jirka. „Zlomte vrtuli!“

Čerili jsme hladinu směrem k Želnavě. Strýc usedl vedle zloděje a táta jel.

„Ty mizero,“ zasyčel strýc Ilja zloději do ucha, „řekni nám, jak jsi to vyvedl!“

„Chrm, chrm,“ zakašlal zloděj. „Tohle si odskáčete!“

„Co?“ užasl strýc Ilja, „ty plašmuško, mluv, nebo tě ještě trochu namočím! Tady je to ale studenější!“ Hrozivě se k němu naklonil.

„Co chcete vědět?“ klepal se zloděj.

„Co s tebou dělali ti dva, ta slečna a ten pán?“

„Chtěli, abych je svezl kousek na Želnavu.“ Tak přece jen to byl on, kdo vezl profesora a Soňu.

„A znáš se s nimi?“

„Jakživ jsem je neviděl.“

„Tak, a teď nám pověz, jak to bylo s naší jolou!“

„Pánové,“ drkotal zloděj, „to je nějaký omyl!“

„Omyl,“ zachechtal se strýc Ilja. „Ty se teď vezeš v omylu, co? Uřízl jsi omyl, sundal řetízek, kterým k němu byl ten omyl přivázaný a pak jsi s ním přešel ztichoučka po Vltavě do Želnavy, tam jsi spustil další omyl, dojel k Hůrce a schoval ten omyl ve vašem brlohu, jak? Stejně ti někdo pomáhal, ale to řekneš jinde! Znáš Ferdu?“

„Pánové,“ zaúpěl zloděj, ale strýc ho okřikl: „Neskákej mi do řeči! Dal jsi pasáka zasloužilému kapitánovi žluté joly, pak ses nabumbal sám a teď se vezeš v tom tvém omylu, á to tam, kam se ti asi nebude moc chtít. Ale víš, co byl tvůj největší omyl? Žes to udělal nám! Špatně jste si nás, hoši, ošacovali!“

„Já tu loď neukradl, chytil jsem ji v proudu,“ bránil se zajatec.

„Chachá,“ kuckal se smíchy strýc Ilja. „To je dobré! To je náramné! On ji chytil! Ona nám uplavala! Uplavala a on nám

prokázal tu laskavost, že ji chytil!“ Strýc Ilja se smál, až se za břicho popadal. „Ještě řekni, žes čekal, až si pro ni přijdeme a že jsi postavil na čaji A že jsi nám ji chtěl vrátit pěkně nabarvenou. Ona se ti žlutá moc nelíbí, he?“

„Pánové, nikdo mě nepřistihl při činu, já tu loď chytl v proudu,“ opakoval tvrdohlavě zloděj.

„A co mapa ve tvé cigártašce?“

„Tu jsem našel, o ničem nevím, jsem úplně nevinný!“

Strýc Ilja se dopálil a hodil mu přes obličej plachtu. „Mameluk,“ odlehčí] si, „až se vykřeše, bude mít zase roupy!“

Blížili jsme se na místo. Táta přistál. Jako na povel tu byli kluci, kteří stále brousí kolem řeky. „Co teď s ním?“ ukázal táta na zloděje.

„Rozhodně ho neponesu a nahej jít nemůže,“ odvětil strýc Ilja. „Jak to?“ podíval se na něj táta tázavě. „Já jsem jeho kroj zapomněl v plachetnici!“

„Tak,“ ulevil si táta a udělal kyselý obličej. „Co teď? – Počkej,“ a obrátil se na kluky: „Kluci, víte, kde je tady okrskář?“

„Víme,“ odpovídali. „Utíkejte pro něj.“

Kluci hnali, až jeden udělal přemet přes strouhu. „Pánové,“ ozvalo se z plachty. „Chrm, chrm.“

„Vždyť ho udusíš,“ káral táta strýce Iljů. „Takový padouch není k udušení,“ nedal se strýc. „Pánové,“ zaznělo znovu prosebně.

„Počkejte,“ řekl táta. „Jste nám ještě dlužen vysvětlení, proč jste od nás utekl, když jsme vás tenkrát v noci zachránili. Taky by mě moc zajímalo, co Jste vlastně tehdy dělal na jezeře?“

„Pánové,“ drmolil zloděj místo odpovědi, „nevolejte nikoho, stejně vám to nebude nic platné, já tu loď chytl, mapu jsem našel, ale když chcete, dám vám náhradu, řekněme pět stovek – stačí? Pánové, helejte,“ žebronil.

Táta udělal užaslý obličej, strýc Ilja se zamračil. „Za co nás máš, ty hamižníku?“ okřikl jej a přimáčkl znovu plachtu.

„Pánové,“ mlela se plachta, ale strýc Ilja ji přidržel. „Žádné milosti,“ zabručel k tátovi.

Když přišel policista, pravil: „Dnes ráno jsme oznámili ztrátu joly. Hlásíme, že jsme jolu našli a zloděje chytili!“

„Tady je,“ zvedl strýc Ilja plachtu a z ní se vysypal zloděj ,a seržant zůstal koukat, protože zloděj byl úplně nahatý.

NEPOSLUŠNÉ VRATIRÁHNO

Co s nahatým zlodějem? Policista poslal kluky, aby přinesli nějaké trenýrky nebo kalhoty a kluci se vrátili se starými záplatovanými gatěmi. Zloděj opakoval do omrzení, že jolu chytil nad Želnavou v proudu, ale seržant řekl, aby neměl žádné obavy, že se všechno důkladně vyšetří. Lidé, kteří nás viděli, se divili, co je to za člověka v záplatovaných kalhotách do polou lýtek, až ho někdo poznal: „– to je přece Grunec, co prodával loďky. Tak už ho, lumpa, přece chytili.“

Pak jsme vypovídali a policista si všechno zapisoval a zloděj zapíral. Táta vytáhl pouzdro na cigarety a vyložil staršinovi, jak je to s mapou a s vykrádáním sítí.

„Budeme spolu mít delší hovory, pane Grunec,“ řekl policista, poděkoval nám a když jsme odcházeli, točil kličkou od telefonu.

Pana profesora a slečnu Soňu jsme našli na nádraží.

„Hledám vás s velkou novinou,“ hlásil se profesor ke slovu hned, jak se odbyly uvítací projevy. „Pytláci jsou v pytli!“

„Jak prosím?“ nechápal táta.

„Vykradače sítí už chytili.“

„Kdo je chytil?“

„Rybáři.“

„To myslíte jako nás?“ Byli poněkud překvapeni. „Vás?“

„Ano, nás. My jsme přece chytili dneska jednoho z nich.“

„Ale to se povedlo – rybáři chytili včera taky jednoho. To je úplný záťah!“

„Jak vypadal?“ chtěl vědět táta. „Pihovatý, světlolvasý.“

„Ferda!“ vyhrkl jsem.

Dozvěděli jsme se, že Ferdu chytili na profesorovo upozornění. Než jsme odjeli z paseky, požádal ho táta, aby se zajímal o to, kdo přiváží ryby do stanového tábora nebo je prodává výletníkům. Profesor měl štěstí: hned druhý den mu padl Ferda do ruky. Upozornil na něj rybáře a ti ho přistihli s kradenými rybami.

„Řekl jsem si, že o tom musíte vědět, abyste zbytečně dál nepátrali,“ vyprávěl nám profesor, „a tak jsme se za vámi vypravili. Pan Jiří nás dovezl na plachetnici až za Horní Planou a pak jsme šli a hledali nějaké plavidlo a přitom jsme potkali muže v montgomeráku a ten nás za odměnu kus svezl, ale uvázli jsme brzy, na mělčině.“

„A tak jsme se vrátili sem,“ převzala slovo slečna Soňa, „protože on nám řekl, že dráha vede nedaleko toho místa, kam jsme se chtěli dostat. Štěstí, že je tu tak mizerné spojení, jinak jsme byli pryč a hledali jsme vás v šumavských pustínách.“

Ještě nám bylo divné, že Jirka o ničem nevěděl, ale bylo to velmi jednoduché. Oni mu nic neřekli. Pan profesor to považoval za tajemství, které může sdělit jen tátovi, jenž ho tím úkolem pověřil.

Pak jsme vyzvedli naše zavazadla a já vyprávěl slečně Soně všechno, co se nám přihodilo od okamžiku, kdy jsme vyjeli z paseky.

„Ujede nám vlak do Hůrky, musíme se vrátit!“ vzpomněla si najednou slečna Soňa.

„

„Proč byste se vraceli, pojedete s námi,“ zval je táta. „Vždyť se všichni do joly nevejdeme.“

„A co když pojedeme plachetnicí?“

„Plachetnicí? Ona tam ještě čeká?“ začervenala se slečna Soňa a strýc Ilja, který odpočíval na patníku, utrl květinu, překousl stvol, květ hodil do příkopu a stvol vyplivl na zem.

„Čeká,“ ujistil ji s úsměvem táta.

„Tak dobrá,“ řekl pan profesor.

U plachetnice nastal veliký ruch. Jirka šlapal po provazech, slečna Soňa naplnila všechno veselým hlaholem, strýc Ilja si třel zadumaně tvář a fousy mu náramně vrzaly a táta mu cosi šeptal do ucha, on mávl rukou a řekl: „No nic, jedeme dál.“ Pan profesor se usadil v kabině a udělal: „Ufufufuf, to se to sedí,“ a pak jsme odrazili a jolu jsme vlekli za sebou.

Bylo moc povídání a plno smíchu a když jsme se dostali na jezero, začalo se šerit. Vítr si řekl, že toho má dneska už dost a šel spát. Plachta splaskla, kosatka visela zplihle jako velký bílý hadr a loď se zastavila uprostřed jezera. „Co je?“, probral se strýc Ilja z dřímoty.

„Víte lehnul.“

„Přespíme na jezeře?“ dráždil Jirku. „Můžeme,“ souhlasil klidně Jirka. „Zbyl nám ještě benzín?“ volal strýc na táta. „Slza tam bude.“

„Tak to prohodíme. Potáhneš plachetnici.“

Táta slezl do joly, spustil motor a jeli jsme, jenže ne daleko. Došel benzín, motor prskl a zhasl.

„Dva silní muži k veslům,“ houkl táta z joly, „ať tu neuvázneme do rána.“

Jirka šel a kormidlo s otěží předal panu profesorovi. Strýc Ilja prohlásil, že je sice vodák, ale aby se dřel s plachetnicí a s motorem, to je pod jeho vodáckou čest.

„Jeden kolega nemá benzín, druhému schází vítr,“ bručel, „a já nemám po dnešní koupeli ve svalech dost energie.“ Řekl a sedl si na bok plachetnice, zády k vratiráhnu.

Slečna Soňa pomáhala pádlovat na přídi plachetnice, ale volali na ni, aby toho nechala, že je sráží ze směru. Strýc Ilja s tím souhlasil a tvrdil, že ženy patří na palubu jen jako cestující.

„Myslíte? Vy byste nejraději ženy vyhubil,“ odpověděla mu a sedla si opět na stříšku kajuty.

Náhle zavanul vítr, zničehonic se opřel do plachty. Pan profesor se lekl, neboť plachta se nadmula, pustil provaz, vratiráhno se zaklímalo a plác, natřelo strýce Ilju přes záda. Plesklo to, voda vystříkla a strýc Ilja byl pryč. Nevydal ani hlásku. Plachetnice se po nárazu větru zatočila. Byl to naštěstí jen poryv. Jako když se kousek větru utrhne, foukne a dost.

„Kde je pan Ilja?“ zděsil se profesor.

„Asi se uhodil,“ usoudila slečna Soňa, když se marně rozhlížela kolem lodi. „Ty jsi strejdo ale nešika!“

V mžiku byla v plavkách a hbitě hodila šipku do jezera.

„Mám ho,“ ozvala se na levém boku, ale to už tu byl také táta a Jirka s jolou a oba je vylovili z vody.

„Zatra ...“ prskal strýc Ilja vodu.

Pan profesor se omlouval a měl starost, zda se strýci nic nestalo, ale táta řekl, že strýc Ilja je buldok.

„Nic,“ potvrdil s funěním strýc Ilja, „jen jsem se dnes podruhé vykoupal. Jednoho pasáka mi dal ten hňup zlodějská a druhého vaše tento plachetnice.“

„Ještě pohrdáš ženami?“ zeptal se ho táta a uhnul včas před jeho rozmachem.

A všichni se zase bavili a smáli, ale mně se už klížily oči. Viděl jsem moc vody a vysokánské vlny a všechno se houpalo a někoho jsme honili a já křičel a zase honil někdo mne a po břehu běžela řada nahatých zlodějů, spínali ruce a volali: „Pánové, pánové!“

Probudil jsem se, když mě táta vynášel z plachetnice na břeh. Ospale jsem se rozhlédl. Byla úplná tma. Táta mě postavil na zem.

„Táto,“ zívá jsem. „A opravdu tu nejsou poklady?“

„Jsou. Dokonce tři. Elektřina, ryby a krása přírody.“

Vlezl jsem do pytle a usnul dřív, než jsem se mohl zeptat, kde vlastně jsme a co bude k večeri.

A H O J , L I P N O

Co bych vám ještě povídal? Strašně dlouho jsme spali, tak dlouho, až sluníčko rozpálilo stany, potom jsme vstali a lenošili.

Táta prohlásil, že nevaří, i kdybychom měli zahynout hladu. Strýc Ilja se vytratil a našel jsem ho na dece v chládku, kde cosi kutil. „Strejdo, co to tam máš?“

„Včelu. Pojď se podívat!“ Leželi jsme na dece a pozorovali včelu, která se bořila do květu.

„Je na světě dost květů pro všechny včely?“ zeptal jsem se.

„Určitě. Ale možná, že každá včela má některý květ ze všech nejraději.“

Včela se zvedla a odletěla. Natáhl jsem ruku, abych si ten květ utrhl na památku.

„Ne,“ zadržel mě strýc Ilja. „Co když právě ten květ je některé včelce nejmilejší – třeba zrovna té naší?“

Ruka mi poklesla. Překulili jsme se na záda a zamhouřili oči proti slunci. Pak jsem vyskočil a toulal se po pasece.

Slečna Soňa odjela s Jirkou na plachetnici, pan profesor vařil knedlíky a zlobil se na Tarzana, který mu sežral maso na oběd a nyní ležel pod stromem, jazyk mu visel z tlamy, díval se pozorně na pana

profesora a když ten ho huboval, dal hlavu na stranu, aby lépe slyšel. Kdybychom ho tenkrát pustili po stopách, mohl nás dovést za Gruncem. Stopy jsou si přece jenom hodně podobné.

Loudal jsem se k přístavišti u pařezu. Jola tam odpočívala klidně, ani nebyla uvázaná.

Trhal jsem maliny, jako tenkrát, než jsme odjeli do nitra Šumavy. Copak asi dělá zloděj a Ferda? Stejně jsem měl Ferdu rád – a nikdy nezapomenu, že mě zradil a že byl v té pytlácké bandě. Možná, že teď úpějí v žalární kobce a volají: „Milost, pánové, jsem nevinný,“ ale nikdo je neposlouchá, protože neměli lhát a krást a nikdo jim teď nevěří ani to, co je snad pravda.

Ale počkat, ještě je tu jedna záležitost! Strýcův šedý balíček!

Nikdy mi neukázal, co v něm opravdu je. Vzpomněl jsem si na to, protože balíček ležel vedle strýcova batohu. Měl šedý, nepromokavý obal. Rozepnul jsem řemínky a nahlédl dovnitř. Byly tam opravdu jen boty.

Strýc Ilja se probudil, stál u houštiny, protahoval se a volal na mě: „Hej, plavčíku, jak chutná devítiocasá kočka?“

„Pálí jako pepř,“ křičel jsem a on se pochechtával a sháněl se, kde je plachetnice. Když se dozvěděl, že na jezeře a s kým, řekl, že si to mohl myslet.

Od lesa přišel táta. „Přivezou nám benzín a pojedeme,“ oznámil nám.

„Kam?“ zeptal jsem se „Domů přece!“

Domů, to znamená do ubytovny a pak – opravdu domů! „Ahoj!“

Všichni jsme stáli na jole, na naší krásné, žluté jole – strýc Ilja, táta i já – a zdravili se naposledy s pasekou.

Blízko nás se pohupovala plachetnice, která s námi pojede až za Dolní Vltavici, a na ní Jirka a slečna Soňa.

Jen pan profesor zůstal u starého pařezu a mával. Tarzan seděl vedle něho a štěkal.

Bílé obláčky klusaly vysoko nad námi, hladina se leskla do dálky a motor si pobrukoval svoji písničku, která je pořád stejná. Stál jsem a díval se tak dlouho, dokud paseka docela nezmizela. A pak jsem zavolal, až se strýc Ilja polekal:

„Ahoj, Lipno!“

A žlutou jolu jsme umyli mýdlovou vodou a vynesli do kůlny, podložili dřevem, motor vyčistili a uložili do skladiště.

Pak byl večer a seděli jsme na kamenech před domem v městečku, kde se mi nejvíc líbí dlouhá, štíhlá věž a odkud jsme vypluli na naši výpravu do nitra Šumavy.

„Víš,“ řekl strýc Ilja velice pomalu, „jiné přehrady chutnají jako sklenice červeného vína. Ale tahle – to je, jako když vypiješ pohár čisté, chladivé vody z lesní studánky.“

„A táto,“ ozval jsem se já, „musíme to přece zapít!“

„Zapijeme,“ souhlasil táta a zapili jsme to vodou z pramenu, který prýštil kousek nad naším domem a tu vodu jsme nabrali do ešusu.

Posvítíl jsem si do ní baterkou. Byla opravdu čistá, křišťálová.. A když jsem se napil, chladila tak pěkně, že táta řekl: „Nech mi taky.“

KNIŽNICE
Statečná srdce
SVAZEK **13**
ŘÍDÍ VÁCLAV VEJSADA

ŽLUTÁ JOLA
PETR NEVOŘ

Obálku navrhl a ilustroval
Bohumil Konečný.
Graficky upravil Otakar Hlavín.
Odpovědná redaktorka
Božena Plánská.

Vydalo nakladatelství RŮŽE
České Budějovice v roce 1970

Jako svou 193. publikaci..

Vytiskly Jihočeské tiskárny,
n. p., závod 1, Č. Budějovice.

J KNV škol. 199/70.

6,64 AA (5.65 text, 0,99 tl.)

8,77 VA

Náklad 87.000 výtisků. Druhé přepracované vydání. Cena za
1 sešit Kčs 6,50.

43-013-70 lam. skupina 14 74